

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

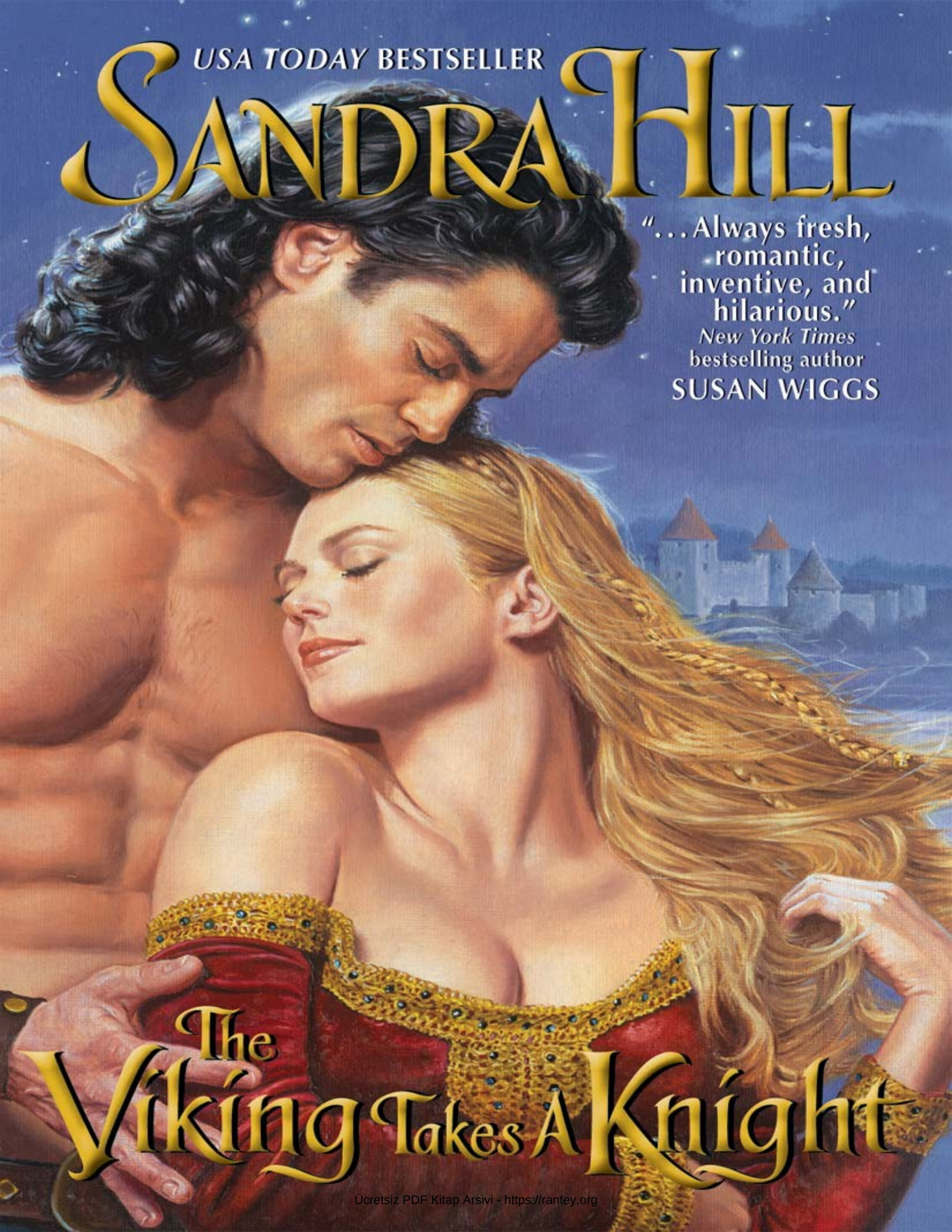
USA TODAY BESTSELLER

SANDRA HILL

"...Always fresh,
romantic,
inventive, and
hilarious."

New York Times
bestselling author

SUSAN WIGGS

The Viking Takes A Knight

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

Viking Bir Şövalye Alır

Sandra Hill

 HarperCollins e-books

OceanofPDF.com

*Bu kitap dört oğlum Beau, Rob, Matt ve Daniel'e ithaf edilmiştir.
Kanlarında Viking var, serseri beyinlerinde haydut var, bir
SNL'i utandıracak bir komedi damarı ve bir anneyi çıldırtmaya yetecek
kadar alfa.*

*Truly, Madly Viking adlı bir kitap olması yerine, Truly, Madly Viking Mom
adlı bir kitap olmalıydı. Şaka yapmıyorum, kafamdaki her gri saç (onları
asla göremeyeceğinizden değil)
Orada dört silahşörler tarafından.*

*Her ne kadar hiçbiri yazdığım tek bir kelimeyi bile okumamış olsa da
(annemin seks hakkında bir şeyler bildiğini öğrenme korkusu sanırım), en
başından beri yazdıklarımı desteklediler. Kitaplarımı mağaza raflarında
görüp haber yapmaktan (Maine'deki yem ve olta dükkânı da dahil),
bilgisayar programları kurmaya, araştırma yapmaya, arkadaşlarıma ve
tanıdıklarına kitaplarımdan bahsetmeye, ödüller kazandığımda ya da
listelere girdiğimde genel coşkuya kadar. Her ne kadar pizza franchise'ı
sahibi olan kişi nedense kitaplarımdan kapaklarını teslimat kutularına
koymayı reddetse de.*

*Tanrım! Ve her biri imza günlerimde Viking gibi giyinmeyi ve tabela takmayı
reddetti, para için bile. Öyle bile olsa, onlar
Muhtemelen bir gün yazdıklarımın kendilerine bir milyon dolar miras
kalacağını düşünüyorlar. Ha, ha, ha!*

*Oğul anneleri için cennette özel bir yer olduğunu söylerler. Ben buna
inanıyorum. Ama bu annenin hayatına da neşe ve mizah getiriyorlar.*

Bu yazıyı size ithaf ediyorum, çocuklar. Belki bu sefer okursunuz bile.

OceanofPDF.com

Dedi ki:
"Dilim, kederden kurşuna dönmüş.
Hiçbir şey ruhumu harekete
geçiremez.
Hiçbir skaldik şiir bana
dokunmuyor, Kalbim kederle
ağırlaşıyor. Çok fazla gözyaşı!
Böyle bir hüzün!
Bütün düşüncelerim karanlık.
Böyle bir karanlıktan nasıl neşe üretebilirim?
Hüzünlü kalbimde yağmur
Ve topraklarımı ıslatan yağmur..."

Dedi ki:
"Size bu ziyareti
yapabilmek için birçok
ülkede deniz dalgalarına
göğüs gerdim ve yılan
rüzgarlarıyla savaştım..."

-*Egil Destanı'nın* gevşek bir yorumu,
yaklaşık onuncu yüzyıl

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

İçindekiler

[Epigraf](#)

[Birinci Bölüm](#)

Bilgisiz adamlar her seferinde sokulur.

[İkinci Bölüm](#)

Pazara, pazara, şovenist bir domuz almaya mı?

[Üçüncü Bölüm](#)

Ve böylece sorun başlar.

[Dördüncü Bölüm](#)

Balıma ne yaptın?

[Beşinci Bölüm](#)

Oh, bebeğim!

[Altıncı Bölüm](#)

Melek yüzlü haydutlara dikkat edin...

[Yedinci Bölüm](#)

Bugün kesinlikle dudak büküyorlardı.

[Sekizinci Bölüm](#)

Cahil erkekler konu seks olduğunda her şeye inanırlar!

[Dokuzuncu Bölüm](#)

Onun bir Viking olduğunu söyleyebilirsin.

[Onuncu Bölüm](#)

Cinsiyetler savaşında erkekler nadiren kazanır... [On](#)

[Birinci Bölüm](#)

Bazen en iyi yemekler hiç yemek içermeyenlerdir...

[On İkinci Bölüm](#)

İki insan arasındaki en kısa mesafe bir gülümsemedir...

[On Üçüncü Bölüm](#)

Korkunç sorun geldi...

[Bölüm On Dört](#)

Bunun cinsel bir iyileşme olduğunu söyleyebilirsin.

[On Beşinci Bölüm](#)

Ona asla bir gül bahçesi sözü vermedi.

[On Altıncı Bölüm](#)

Bu ayrılıktaki hüznün tatlı bir yanı yoktu.

[On Yedinci Bölüm](#)

Bin yıl önce bile, insanlar bilgisizdi.

[On Sekizinci Bölüm](#)

Huzur içinde yuvarlanmasına bile izin vermediler.

[On Dokuzuncu](#)

[Bölüm](#) Umut çiçek
açar...

[Yirminci Bölüm](#)

Bazı erkekler kafalarını duvara vurur, bazıları da...

[Bölüm Yirmi Bir](#)

Bir adam ancak bu kadar zorlanabilir.

[Yirmi İkinci Bölüm](#)

Parti hayvanları icat edilmeden önce onlar parti hayvanlarıydı.

[Okuyucu](#)

[Mektubu](#) Sözlük

[Yazar Hakkında](#)

[Sandra Hill Yazarının Diğer](#)

[Kitapları](#) Copyright

[Yayıncı Hakkında](#)

[*OceanofPDF.com*](#)

BİRİNCİ BÖLÜM

HAWK'S LAIR,
NORTHUMBRIA, A.D. 970

Bilgisiz *adamlar her seferinde sokulur.*

Bal bir kadına çok benzerdi. Canınız istediğinde tatlı, doyduğunuzda ise yapış yapıştı.

Hawk's Lair'den John kendi çiçekli düşünceleri karşısında yüzünü buruşturdu. Sakson kralı tarafından hizmete çağrıldığında bir savaşçıydı, çeşitli mülklerinin iyi bir efendisiydi, ama çoğunlukla sadece münzevi bir... evet, bal öğrencisiydi.

İskandinavya'dan gelen ziyaretçisi Hamr Egilsson homurdanarak bir ses çıkarana kadar yüksek sesle konuştuğunun farkında değildi: "Balı unutun, bir erkeğin özsuyu yükseldiğinde, dişi bir ağ yuvası işe yarayacak tek şeydir."

Cehennem yuvası mı? Bana yardım et, Tanrım!

Bir uzun gemiye binmiş en vahşi Viking olan Vestfoldlu Hamr, John'un üzerinde deneyler yaptığı ve her birinin üzerinde aşağıdaki gibi tanımlayıcı bir işaret bulunan düzinelerce küçük çömlek kavanozdan birine parmağının ucunu daldırdı

"Yonca" ya da "Kiraz Çiçeği" ve balı takdirle yaladı. Hamr, John'un İskandinav üvey babası Ravenshire Lordu Eirik'in üç göbek öteden yeğeniydi. Vikingler en ince kan bağıını bile aileden sayarlardı; John da tam bir Sakson olmasına rağmen aynı şekilde yetiştirilmişti.

John onun elini tokatlayarak uzaklaştırdı. "Onlar araştırma için. Dikkat et de notlarımın üzerine düşürme."

John'un annesi Ravenshire'lı Leydi Eadyth, bal likörü ve zaman tutucu mumlarıyla ünlü bir arıcıyken, John daha çok tıbbi özelliklerle ilgileniyordu. Burada sadece üç gün geçirdikten sonra huzursuzlanmaya başladığı her halinden belli olan huysuz misafirine karşı sabrı tükenmek üzereydi.

Northumbria'nın vahşi doğasında. John ona daha uzun süre eşlik edebileceğinden şüpheliydi. Hamr'ın yakın zamanda memleketine döneceğinden değil.

çünkü yakın zamanda Vestfold Althing tarafından trolle balık avladığı için yasadışı ilan edilmişti.

yanlış yatak kürkleri... yüksek bir reisin karısınıninkiler. Umarım kısa bir sürgün olur.

"Gidip yağmalayacak bir ülke bulamaz mısın Hamr?"

"Buldum bile."

"Korsan avı mı?"

"Yaptım. Aslında bir korsan olmayı düşünüyorum."

"Bir kanun kaçağı olarak yeterince ünlenmedin mi? Günahlarına korsanlığı da eklemek zorunda mısın?"

"Bence iyi bir korsan olurdum. Korsanlığa saygın bir isim verirdim."

"Yüzüne çarpsa bile saygıdeğer olduğunu anlayamazsın." John sabır için nefes aldı. "Kılıç oyunu o zaman?"

"Yaptım."

"Genelevi ziyaret etmek mi?"

"Bunu yaptım. Ve bunu yaptım. Ve bunu da yaptım." "İzlanda'nın ötesindeki toprakları keşfetmeye mi gittin?" "Çok soğuk."

"Bizans'ta Varangian muhafızlarına katıl." "Çok fazla iş var."

"Yeni bir uzun gemi inşa edin."

"Benim zaten çok fazla var. Daha doğrusu babamın var." John tiksinti dolu bir ses çıkardı.

"Lord Gravely, çok kasvetli ve hayal gücünden yoksunsunuz," diye devam etti Hamr.

John, tüm bu efendilik taslamalarına rağmen bu alçağa kaşlarını çattı. John, Gravely Lordu unvanını taşımaya hak kazanmıştı ama bu unvanı merhum, şeytani ve şüphesiz deli babası yüzünden küçümsüyordu. Bu nedenle asla kendi çocuğu olmayacaktı. Kanının lekelenme riski çok büyüktü. "Bana Hawk deyin ya da John deyin ama Gravely demeyin," diye uyardı.

Hamr gözlerini John'a dikti. John'la aynı otuz bir yılı geçirmiş olmasına rağmen, bazen kundaktan yeni çıkmış bir genç gibi davranıyordu.

Sıkıntıyla uzun uzun iç çekerek tabureden kalkan Hamr, Seyis Graeme kapıyı çalmadan hemen önce nihayet kapıya yöneldi.

"Bir sorun mu var, Graeme? Atlardan birinde mi?"

Graeme şapkasını ellerinin arasında döndürdü. "Hayır, atlar iyi. Erkek tarafım değil."

Aman Tanrım! Şimdi ne olacak?

Hamr'ın kulakları dikildi ve gitmek yerine konuşmayı dinlemek için döndü.

"Bana ve karıma, erkeklik organıma bal sürmemiz için para ödediğini biliyorum, böylece bebek doğurmayı bırakabiliriz, ama-"

"Artık gidebilirsin Hamr," dedi John.

"Aptal mısın sen? Bu, buraya geldiğimden beri yaşadığım en eğlenceli şey olacak gibi görünüyor." Hamr bir kez daha taburesine oturdu.

John, Graeme'e daha sonra gelmesini söylemek üzereydi ki, Graeme saçmalamaya devam etti: "Azizler aşkına! Dün gece at ahırlarından birinde Mary'yle oynayıyordum ve hâlâ taşaklarımdaki ve çatalımdaki samanı topluyorum. Mary, kadınlık kanalımda saman olduğunu ve korkunç bir şekilde kaşındığını söylüyor."

John'un istediğinden ya da ihtiyaç duyduğundan çok daha fazla detay.

Hamr bir eliyle ağzını kapatmıştı. Şüphesiz gülüyordu.

"İkimizin de mahrem yerlerinde sinekler dolaşıyor." Graeme'in keyfi yerindeydi. "Ne yapmalıyız Lord Hawk?"

"Banyo yapabilirsin," diye önerdi.

Graeme dehşet içinde ona baktı. John'un tahminine göre yılda bir banyo yapmak onun rutiniydi. Ya da en iyi ihtimalle yılda iki kez.

"Bir fikrim var," dedi Hamr sırtarak.

"Kapa çeneni, aptal," diye öğüt verdi John. Sonra da seysisine, "Projeden ayrılmak ister misin, Graeme?" diye sordu. John'un gebe kalmayı önleme deneylerinde çocuk doğurma yaşında on iki çift vardı. Bir çiftin eksilmesi çalışma için ölümcül olmazdı.

"Hayır!" Graeme cevap verdi. "Paraya ihtiyacımız var."

"Benim fikrim... Kimse benim fikrimi duymak istemiyor mu?" Hamr onların dikkatini çekmek için elini sallıyordu. "Meryem'in balını onun kıvrımlarını yalayarak çıkarabilirsiniz."

Graeme'in yüz ifadesi isteksizliğini belli ediyordu.

"Ve senin sikini emerek seninkini çıkarabilir."

Graeme'in gözleri sevinçle parladı. "İyi fikir!" dedi. "Mary'ye bunun Lord Hawk'ın emri olduğunu söyleyeceğim."

John inledi. Ama içinde bulunduğu ikilemden yakıncak zamanı yoktu. Ormancı Efrim geldi, iki ay önce neredeyse kemiğe kadar kesilmiş olan sol eline kanlı bir bez tutuyordu. Yara hâlâ iltihaplıydı. "Maude, bulaşıkçı kız, kocası Harry'nin çibanına bal sürdüğünüzü ve çok iyi iyileştiğini söyledi."

Kırık bir kabarcık üzerindeki bal başka bir şeydi, açık bir yara ise bambaşka. Sonra, halkı ondan cüzam hastalığını balla tedavi etmesini beklerdi.

Yuhanna Efrim'in yarasını yıkadıktan sonra balla tuzladı ve açık bir yarayı temiz tutmanın ve kirlenmemiş bağlarla örtmenin önemini vurguladı.

"Çok teşekkür ederim lordum. Bozuk param yok ama Essie'm size özel keçi peynirinden biraz gönderecek."

Kendisine ödeme yapılmasına gerek olmadığını savunmak John'a geçmişte hiçbir şey kazandırmamıştı; bu yüzden başını sallamakla yetindi. "İyi keçi peynirini takdir ediyorum." *Keçi peynirinden öğrenirim.*

"Bunu her zaman yapıyor musun?" Efrim ayrıldıktan sonra Hamr bilmek istedi.

"Bir şifacı olduğumu iddia etmiyorum, ama evet, çok sayıda insan her şey başarısız olduğunda son çare olarak bana geliyor."

"Ve hizmetlerinizin karşılığını peynirle mi ödüyorlar?"

"Ve yumurta, balık, geyik eti, canlı tavuklar, bir domuz, yün, gübre... evet, bahçeler için gübre. Hatta bir fıçı yılan balığı."

Hamr gözlerini devirdi. "Belki de iri göğüslü ve ahlaksız bir kadının istenmeyen bir ödeme olmayacağını ima edebilirsin."

John en iyi yolun bu cahili görmezden gelmek olduğuna karar verdi.

O gece kale kapılarından içeri yalnız bir atlı girdi. Kırışmış beyaz sakallı, Viking tarzında uzun saçlı, elli yaşlarında bir adamdı.

Bir gözüne yama. *Oh, Yüce Tanrım!* Dünyanın en kötü skald'ı Bolthor, John'a hemen annesi tarafından ona arkadaşlık etmesi için gönderildiğini söyledi.

Hayatına müdahale etmeyi bırakmazsa boğazını sıkacağı bir anne.

John geçmiş deneyimlerinden biliyordu ki akşam olduğunda bal yalama ve mucize tedaviler hakkında bir şiir olacaktı.

Ve vardı.

O gece John'un büyük salonunda, uzun süredir Şahin İni'nin aşçısının ölümü nedeniyle yemeklerin sade olduğu yerde, Bolthor'un tek gözüne bir parıltı geldi... bu, şiir havasının üstesinden geldiğinin kesin bir işaretiydi. Fazla uzatmadan Bolthor açıkladı: "Bu, Şahin İni'nden John'un destanı. Ben buna 'Atmaca'nın Balı' diyorum." John'un inlemesi ve Bolthor'a destanını yüksek sesle okumaması için yalvarması ya da Hamr'ın gülmekten koltuğundan düşmesi önemli değildi. Bolthor şiirsel bilgeliğini yaymayı tanrıların kendisine verdiği bir görev olarak görüyordu.

*Saksonların ülkesinde, cahil
bir şövalye doğdu. Gecesini
gündüzünü balla geçirdi.
Ama ne yazık ki,
zaman geçtikçe,
O fark etmedi
Kalbinde buzlar büyüüyordu.
Daha da kötüsü, erkeklik organında
örümcek ağları büyüüyordu.
Ve en önemli bal onun hayatında
yoktu.
Belki de bal bazen bir felakettir.
Belki de insanın tatlıyı dengelemek
için biraz ekşiye ihtiyacı vardır.
Belki de şahin uçmalı
Tüylü kıcının üzerinde dinlenmek yerine.*

Herkes gülerek ellerini çırparken John'un mırıldandığı duyuldu: "Belki de birileri şu skald'ın ağzına bir morina başlığı tıkmalı."

OceanofPDF.com

İKİNCİ BÖLÜM

Pazara, pazara, şovenist bir domuz almaya mı?

Ingrith Sigrundottir, arkasında beş genç yetimle birlikte Jorvik'in kalabalık caddelerinde yürüyordu.

Yaşlı "muhafızı" Ubbi'ye fısıldadı: "Kendimi yavruları olan bir kaz gibi hissediyorum."

"Sallanmasanız iyi olur leydim. Şehirdeki pek çok şehvet düşkününü erkek bunu bir davet olarak algılayabilir."

"Ubbi! Neredeyse otuz bir yaşımdayım. Erkeklerin şehvetle dolup taşıdığı ve güzelliğim karşısında salyalarının aktığı zamanı çoktan geçtim."

"İnsanın içindeki özsu yükseldiğinde yaş bir hiçtir," dedi Ubbi, "ama endişelenmene gerek yok. Ben seni koruyacağım."

Bu gerçekten de gülünçtü. Ubbi... eğer bir gün yetmiş yaşına geldiyse... kendisinden önce gelen on yaşındaki Godwyn'den daha uzun değildi. Paytak paytak yürüyen biri varsa, o da kısa, çarpık bacaklarıyla Ubbi'ydі. Küçük adam budaklı sağ elinde bir mızrak taşıyordu ama bu daha çok baston görevi görüyordu. *Önemli değildi!* Ingrith kemerindeki ve bileğindeki keskin hançerlerle iyi silahlanmıştı ve onları nasıl kullanacağını biliyordu.

Doğruyu söylemek gerekirse, Ingrith hâlâ çekici bir kadındı. Bu onun hayır-Görünüşünden ziyade saçma sapan kişiliği, teklifsiz kadınları tercih eden çoğu erkeğe itici geliyordu. Bir mutfağı ve tüm yemekleri organize ederken en mutlu olduğu zamanlardı, bazıları askeri bir komutan gibi olduğunu söylüyordu. Ve Jorvik'in dışında bulunan bir yetimhane olan Rainstead'deki yetimlere bakarak annelik dürtülerini tatmin etti.

Sarı saçları örülmüş ve başının üzerinde sıkı bir taç şeklinde toplanmış olan Ingrith, baldır uzunluğunda, yanları açık bir önlüğün altına giydiği mütevazı, uzun kollu bir *gunna* ile uzun boylu, utanç verici derecede şehvetli vücudunu gizlemek için elinden geleni yaptı. Yüzünde her zamanki asil ifadesi vardı.

"Buna gelince," -Ubbi, o yün toplarken hala saçmalamaya devam ediyordu- "şu Sakson komutan, Loncaster'lı Leo, kesinlikle

sana vurulmuş."

Ingrith, sürekli reddetmesine rağmen ısrar eden askeri hatırlayınca yüzünü buruşturdu. Son zamanlarda, onu sık sık görmese de, ilgisinde iğrençleşmişti.

"Devam edebilir miyiz?" Ingrith aniden gerilerek ısrar etti.

Pazar kasabası tehlikeli değildi, özellikle de gündüz saatlerinde, ama kalabalıktı. Ve seks kölesi ticareti için küçük çocukları avlayan kötü adamlar vardı. Aynı adamlar, bir meta olarak gördükleri çocuklara sığınma imkânı sunan çocuk barınağına da kızıyorlardı. Ayrıca şehir, insanların kemerlerinden fark ettirmeden bir kese bozuk para çıkarabilen çok sayıda hırsıza da ev sahipliği yapıyordu. Godwyn "kurtarılmadan" önce bu özel yeteneğini mükemmelleştirmişti.

Kuzey Denizi'ne açılan Foss ve Ouse Nehirlerinin birleştiği noktada yer alan Jorvik, bir zamanlar Roma şehri Eboracum'un ya da Saksonların hâlâ Eoforwic olarak adlandırdığı şehrin bulunduğu yerd. Northumbria'nın başkenti olarak tutulmuştu

Son iki yüzyıl boyunca Vikingler tarafından ara sıra işgal edilmiş, en son on yıl önce İskandinav kralı Eric Bloodaxe sürülmüştü. Şimdilik Kral Edgar'ın yerine Sakson kontları hüküm sürüyor ve gruplar halinde sokaklarda devriye gezen garnizon askerlerinin postal sesleri duyuluyordu.

"Yakın durun. El ele tutuşun" diye uyardı, iki genç keşişin halka ekmek dağıttığı kilise merdivenlerine yaklaşırlarken.

Her sabah oraya doluşan yoksullar.

Beş yaşındaki Breaca, "Keşişlerin kafalarının neden sadece üst kısmı kel?" diye sordu.

"Buna tonsure deniyor," diye açıkladı Ubbi.

"Ton yarası mı? Kafalarında Aelfric'in pire ısırıkları gibi yaralar mı var? Çanları dinle. Melek müziği gibi. Hatırla şu hikayeyi Başmelek Aziz Mikail?" Breaca bazen bir saksağan gibi gevezelik ederdi. "Bir gün bir melek görmek istiyorum." Yedi yaşındaki Arthur iç çekti, ve diğer çocuklar başlarını salladılar.

Godwyn, "Ben rahip olmak istemezdim," dedi. "Onlar kızlarla yatamazlar."

"Godwyn!" Ingrith haykırdı. "Ne? Bu doğru."

"Çocuk haklı," diye kıkırdayarak onayladı Ubbi ama yine de mızrağıyla Godwyn'in omzuna vurdu.

"Tup nedir?" Emma sordu.

"İşte o zaman-" diye söze başladı Godwyn.

Ancak Ingrith bir başka "Godwyn!" ile onun sözünü kesti.

Başını utangaç bir şekilde eğdi ama muhtemelen daha sonra diğer çocuklara yanlış bilgiler verecekti.

Ingrith eliyle işaret ederek hepsini arkasından ilerlemeleri için cesaretlendirdi.

Surları içinde on bin kişiyi barındıran şehir, İskandinav dilinde en iyi kapılar olarak bilinen Petergate, Stonegate ve Goodramgate gibi sokaklardan oluşan düzenli bir ızgara şeklinde düzenlenmişti. Coppergate bölümü, Şimdi gittikleri yerde düzinelerce ve düzinelerce zanaatkâr, tüccar ve tacir yaşıyordu; bunların çoğu, hizmetlerini ve mallarını satmak için çadırların ve masaların kurulduğu düzgün ön bahçeleri olan küçük, yatay ahşap veya saz ve çalı evlerde yaşıyordu. Çocukların kafaları sağa sola sallanıyordu, Gördükleri manzara karşısında ağızları bir karış açık kaldı. Kuyumcular, demirciler, tabakçılar, ayakkabıcılar, cam üfleyiciler, terziler, dantelciler, ahşap oymacıları, bıçak ve makas bileycileri, berberler, çömlekçiler, gümüş ve kuyumcular, dokumacılar, Mum yapımcıları ve ipek bantlar üzerine altın ve gümüş ipliklerle *orfrois* sanatını icra eden kadınlar da dahil olmak üzere daha pek çokları. Bazen bir genç kız, sevgilisine özel bir hediye olarak kendi saç tellerini desenlerin üzerine dokurdu.

Gerçekte, sunulan mallar herkese hitap ediyordu; yağlı boltlar halinde kumaşların yanı sıra samit ipeği, ince Northumbria yünü, keten ve kaba ev dokumasından hazır giysiler. Nallar, kılıçlar ve bıçaklar. Kol yüzükler ve muskalar. Her boyutta ve malzemedен yüksükler. Canlı hayvanlar: inekler, keçiler, atlar ve domuzlar. Kümes hayvanları ve yumurtalar. Kutsal topraklardan kalıntılar...

Meryem Ana'nın ayak tırnakları gibi bazıları tuhaf. İstiridye ve midye de dahil olmak üzere birçok taze balık çeşidi. Hala kan damlayan yeni kesilmiş etler. Hem sert hem de yumuşak zengin peynirler. Bal petekleri, bal likörü ve mumlar. Fresian şarapları.

İster mallarını seslendiren tüccarlar, ister hayvanların anırmaları, melemeleri ve homurdanmaları, ister yoldan geçenlerin konuşmaları, isterse de kilise çanları olsun, gürültülü sesler kulağa hoş gelmiyordu. Bir düzine farklı dilde konuşmalar. Yine de kokular... ah, bazı kokular bir farenin ağzını tıkamaya yetiyordu, yaklaştıkları deri standı ve arkasındaki tabakhane gibi. Bir de, Ingrith'in her zaman uzak durduğu, rıhtımın aşağısındaki köle açık artırma platformları vardı.

"Sizin için ne yapabilirim, hanımefendi?" diye sordu çizmeci.

"Bu çocukların her biri için ayakkabıya ihtiyacım var... deri yarım botlar. Ayrıca, bağcıklar için birkaç boy deri kayış."

"Sizin de güzel çocuklarınız var hanımefendi," dedi çizmeci, yakında sahip olacağı paraların beklentisiyle ellerini birbirine sürterek. "Tıpkı size benziyorlar."

Bu gözlemine güldü, özellikle de Kavil abanoz tenli bir Nubyeli olduğu için.

Kavil onunla göz göze geldi ve ona gülümsedi, sıvı kahverengi gözlerine ulaşmayan bir gülümseme idi bu. Hiçbir zaman ulaşmadı.

Ne tatlı bir çocuktu! Yarisından fazlası güzeldi ve bu nedenle köle efendisinin onu kiraladığı oğlancılar tarafından kötüye kullanılmıştı. Onu ilk bulduklarında ruhu ve bedeni kırılmıştı. Bir yıl sonra hâlâ tamamen iyileşmemişti.

Oradan tüm grup çeşitli stantlara uğrayarak uzak diyarlardan baharatlar, yeni bir kazan, oyma boynuz kaşıklar ve peynir yapmak için süzme bezleri satın aldı. Şu anda yetimhanede bulunan bir ila on dört yaş arasındaki otuz çocuk için süt ve tereyağı için iki inekleri, çok sayıda yumurta üreten tavukları, bir keçileri ve birkaç koyunları vardı. Yine de satın almaları gereken temel ihtiyaçlar vardı. Neyse ki yetimhane cömert hayırseverler tarafından iyi bir şekilde finanse ediliyordu.

Şimdi dikkatini bir çömlek standı çekiyordu. Masanın arkasında parlak siyah saçları ve mavi gözleriyle minyon bir kadın duruyordu. Ingrith'ten daha yaşlı olmasına rağmen güzelliğin de ötesindeydi.

"Bugün biraz çömlek ister misiniz leydim?" Kadın gülümsedi. "Evet, ilgileniyorum."

"Benim adım Joanna. Mallarımı incelemekten çekinmeyin." Eliyle uzun bir masanın üzerinde ve arkasındaki raflarda duran satılık eşyalarını gösterdi. Muhtemelen arka taraftaki düzgün ahşap evde yaşıyordu. Ingrith yan tarafta bir fırın görebiliyordu. "Eğer bunlar hoşunuza gitmezse, size istediğiniz boyut ve şekilde kaplar sağlayabilirim."

"Hmmm." Sırlı ve sırsız, her boyutta ve şekilde kırmızı kaplar vardı. Testiler de. En ilginç olanları, fırınlanmadan önce çiçeklerle ve diğer desenlerle süslenmiş olanlardı. "Yıllar önce Jorvik'teydim. Hatırladığım kadarıyla burada kızıl saçlı bir adam vardı."

"Bu benim kocam Gerald olurdu, kendisi usta bir çömlekçiydi. Üç yıl önce öldü."

"Başınız sağ olsun. Mallarınız için başka bir tedarikçi bulduğunuz için şanslısınız."

"O ben oluyorum," diye açıkladı çenesini gururla kaldırarak. "Bu işi bana Gerald öğretti ama süslemeleri eklemek benim fikrimdi."

"Çok güzeller."

Joanna güzelce kızardı. "Teşekkür ederim leydim."

"*Skyrr* gibi yumuşak peynirleri saklamak için bu boyutta olanlara ihtiyacım var." Geniş ağızlı ve kapaklı sade olanlardan ikisini işaret etti. "Ve şuradaki de Kız kardeşim Drifa için harika bir hediye olur. Çiçekleri çok sever." Sarmal güllerle süslenmiş bir vazoydu.

Mallarının parasını yarıya indirilmiş bir gümüş sikkeyle ödedikten sonra, kadın aldıklarını yıpranmış, kaba bir beze sararken, Ingrith kibarlık olsun diye konuşmaya devam etti. "Burada başarılı bir işiniz var mı?"

Joanna omuz silkti. "Pazar günleri tezgâhım yoğun oluyor ama kışın kapatmak zorundayım. Yine de bazı müşterilerimden sürekli sipariş alıyorum, örneğin kuzey eyaletlerinden birindeki bir arıcı, oradaki boyutu bütün bal peteklerini tutmak için mükemmel buluyor."

"Ravenshire'lı Leydi Eadyth olabilir mi?"

Joanna'nın mavi gözleri parladı. "Evet. Onu tanıyor musun?"

"Ailem onu çok iyi tanır."

Joanna tencereleri sarmaya devam etti, sonra tereddüt eder gibi görünerek "Leydi Eadyth'in oğlu John'u tanıyor musunuz?" diye sordu.

John mu? Ona kendi ismiyle mi hitap ediyorsun? "Hawk'ı mı kastediyorsun? Hawk'ın İni'nden John mu?"

Joanna'nın yüzü utançtan kıpkırmızı kesildi. Bu sadece John'u yakından tanıdığı anlamına gelebilirdi. Onun metresi miydi? Ingrith erkeklerin, özellikle de üst sınıftan olmayanların, metresleri için genellikle dul kadın aradıklarını duymuştu. Viking erkekleri fazladan eş ya da cariye alırdı. Acaba bu John'un davası mı? *Oh, Yüce Tanrım! Neden umurumda olsun ki?*

Joanna yumruğu büyüklüğündeki küçük, sırlı bir toprak kabı eline aldı ve kenarlarını sevgiyle okşadı. "Lord Gravely"- onun resmi adını kullandı Şimdi ona John demekle hata ettiğini fark etmişti- "bal deneyleri için bu büyüklükte çok sayıda kap satın alıyor."

Onu tanımanızın bir nedeni bu olabilir, ancak ya hayduta aşıksınız ya da onun yatak kürklerini paylaşıyorsunuz.

İşte yine başladım! Beni ilgilendirmeyen meseleler üzerine kafa yoruyorum.

"Bu büyüklükteki bir kap sofraya tuzu ya da baharatları saklamak için iyi olurdu. Yemeklerimde farklı baharatlar denemeyi seviyorum," diye açıkladı Ingrith. "Bunlardan altı tane alabilir miyim?"

İşlemini tamamladıktan sonra Joanna'ya gülümsedi ve "Hawk'ı bir daha gördüğünde ona selamlarımı ilet" dedi.

"Oh, hayır. Ben değil... O değil-"

Ingrith elini umursamaz bir tavırla salladı. "Yeni tencerelerim için teşekkür ederim. Sizi arkadaşlarıma ve aileme tavsiye edeceğim."

Bu sözlerle birlikte, yaldızlı kafeslerdeki müzikal kuşları izlemek istedikleri yönündeki itirazlarına rağmen çocukları yetimhaneye dönmek üzere bir araya toplamaya başladı. Kalabalığın arasında ilerlerken Hawk'ı düşünmeden edemiyordu... John demeyi tercih ediyordu ona... ve Joanna'yı. John bu güzel kadını seviyor muydu, yoksa Joanna onun için uygun bir metres miydi?

Ve Ingrith kendi aşkını bulup bulamayacağını merak ediyordu. Onun yaşında, muhtemelen bulamayacaktı.

OceanofPDF.com

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Ve böylece sorun başlar.

Ingrith sadece birkaç adım atmıştı ki, kendisine ters ters bakan Komutan Lancaster tarafından durduruldu.

"Nerede o?"

"Kim?"

"Kim olduğunu gayet iyi biliyorsun. O soylu piç Henry. O çocuğu ilk gördüğünüzde beni çağırmanızı özellikle emrettikten sonra... o veledede sığınma hakkı verdiğinize dair iyi bir bilgiye sahibim."

"O konuşmayı hayal meyal hatırlıyorum. O gün kışımındaki gezgin ellerini tokatlamıştım." Ve evet, genç Henry'yi tanıyordu. Henry'nin annesinin ölüm döşeğindeki dileği, beş yaşındaki çocuğunun Rainstead'de koruma altına alınmasıydı.

Ingrith nasıl ilerleyeceğine karar vermeye çalışırken gözlerini komutana daktı. Onun gerçekten de yakışıklı bir adam olduğunu kabul etmek zorundaydı, temiz beyaz dişleri ve düzgün yüz hatları vardı. İri yapıydı. Çok iriydi. Her tarafı. Ona hiç fiziksel zarar vermemiş olmasına rağmen, zalim ve kindar olabileceğinden şüpheleniyordu. Geçilmemesi gereken bir adamdı.

Birdenbire sırtıttı. "Çocukla ilgili uyarımı hatırlamıyorsun ama kışımındaki ellerimi hatırlıyorsun, değil mi?"

Adamın kibirli sırtışını yüzüne çarpmamak için kendini zor tuttu. "Tekrar söyle... Çocuğu neden arıyorsun?"

"Ben değil. Kral Edgar onu görmek istiyor. Görünüşe göre o, kraliyet yan üflemelerinden biri."

"Kral Edgar onu kendi kanı olarak mı tanıyacak?" Bu onun için yeni bir şeydi. "Sanmam, çünkü tereyağı sarısı saçları ve sis gibi soluk mavi gözleri var."

Aynen öyle! "O zaman neden... oh, anlıyorum." Birçok kraliyet mensubu, meşru soyu tehlikeye atabilecek kraliyet varislerini yok etmiştir. Örneğin Viking Eric Bloodaxe'ın, bir kraliyet varisini öldürdüğü söylenir.

Hepsi de erkeksi Kral Harald'ın oğulları olan bir düzine kardeşi. "Söyleyin bana komutan, Kral Edgar size çocuğu öldürmenizi söylese öldürür müydünüz?"

Omuz silkti. Sessizliği anlamlıydı. "Ben de geleceğim yetimhanesinde kalacağım. Üç gün içinde beni bekleyin."

Ingrith'in içi ürperdi. Sadece saçları ve gözleri Kral Edgar'la akrabalığını kanıtlayan Henry'yi bulmakla kalmayacaktı, aynı zamanda genç yaşlarına rağmen askerlerden korkmak için sebepleri olan birkaç güzel kız vardı.

"Bir ya da iki gün kalabilirim, eğer belli bir kadın... kabul edilebilir." Leo bir parmak ucunu kolunun üzerinde omuzdan bileğe doğru gezdirdi. Jestinde bir mesaj vardı, öyle bir anda yapılmıştı ki halka açık bir yerde. "Sizi beklemekten yorulduğum leydim." Yumuşak dille söylediği bu sözler bir tehdit miydi yoksa şimdi önlüğünün altından kalçasına uzanan eli mi? *Kabul edilebilir*, yani onunla çift olmayı kabul ettiği anlamına mı geliyordu?

"Komutanım, ben-" "Bana Leo deyin."

"Leo, ben asil olarak doğdum. Bir prensesim." Ingrith bazen unvanından bahsetmeyi uygun buluyordu. "Babam evlilik yemini etmeden benimle yatan her erkeği öldürmeleri için bir grup savaşçı gönderirdi."

"O zaman, sanırım senin için teklif edebilirim." Sanki bu büyük bir iltifatmış gibi gülümsedi ve büyük eliyle kalçasını ve kalçasının bir kısmını sıktı. Kısaç gibi kavrayışı muhtemelen bir çürük bırakacaktı. "Ve sakın bana senin seviyenin çok altında olduğumu söyleme. İlerlemiş yaşımda seçici olamazsınız."

Bu tür sözlerle onun takdirini kazanacağını düşündüyse fena halde yanılmıştı. "Bu *ileri yaşımda*," diye iddia etti, "kendi kararlarımı kendim verebilirim. Belki de ilginizi başka bir yere yöneltmelisiniz. Benim kadar yaşlı olmayan bir kadın."

Güldü ve onu tekrar sıktı, şimdi kalçasından çok kalçasını sıkıyordu. "Sen benimsin."

Oh, adamın cesareti! "Hiçbir zaman senin olduğumu belirtmedim." Ingrith onun yanında her zaman olduğundan daha açık sözlü konuşmuştu ama adamın hakaret dolu sözleri diplomasiye meydan okuyordu.

"Hanımefendi, kendinizi aşmayın," diye uyardı. "Seni kadınımla olarak işaretlemiş olmam, ister evlilik yoluyla ister başka bir şekilde olsun, bana kötü davranma hakkını sana vermez." Bu sözlerle birlikte, kadın itiraz edemedi, adam onu belinden tutup kaldırdı ve bir

Onu duvara yasladı, ayakları yerden kesilmişti.

Adamları arkalarından kahkahalarla gülerek müstehcen alaylar savururken, o başını eğmeye başladı. Adamın deri yelekli devasa göğsünü itmeye çalıştı ama nafile, sonra çığlık attı: "Domuzun tekisin sen! Beni hemen yere bırak, yoksa-"

"Oink, oink!" diye kıkırdayıp dudaklarını onun dudaklarına yapıştırdı, alt dudağını ısırarak açtı, sonra dilini ağzının derinliklerine soktu. Öğürmesi gerekiyordu ama nefes alamıyordu. Kulaklarındaki uğultu yakında bayılacağını haber veriyordu, ki bu hiç yapmadığı bir şeydi.

Sonra aniden, "Bu da ne böyle?" diye haykırarak geri çekildi.

Mızrağının tahta kısmıyla Loncaster'ın sırtına vuran Ubbi'ydi. Çocuklar bir yönden ona doğru koşarken, Leo'nun yarım düzine adamı da diğer yönden onlara doğru geliyordu.

Bu sırada Leo, Ubbi'yi ensesinden tutup kaldırmış ve gevşek bir paçavra gibi sallıyordu.

"Hayır, hayır, indir onu." Loncaster'ın tuniğini çekti. "O sadece beni koruyordu."

"Öpücüklerden mi?" Loncaster ona hırladı. "Kralın muhafız birliğine mensup bir askere vurmak idamlık bir suçtur."

"Lütfen Leo, sana yalvarıyorum. Onu yere bırak, ben de... Rainstead'e yapacağın ziyareti memnuniyetle karşılayacağım."

Durakladı. "Hah! Senden bir 'Selamlar Leo'dan çok daha fazlasını istiyorum."

"Anlıyorum," dedi sadece onun duyabileceği alçak bir sesle.

Ubbi'yi yere bıraktı, sonra ona buz gibi baktı. "Kendini hazırla o zaman, hizmetçi." Kasıtlı bir aşağılamayla hizmetçi dedi. "İştahım çok büyüktür ve kolay kolay doymam."

Bu uğursuz sözler üzerine Loncaster askerlerine katıldı ve alaycı bir erkek şakasına gülerek uzaklaştılar.

Utanç içinde yüzen Ubbi'nin ayağa kalkmasına yardım ederken savaştan kadar sert görünen Godwyn dışında çocuklar hıçkırarak hıçkırarak ağlıyordu.

"Oh, Ubbi, başımız büyük belada!" "Biz mi?"

"Rainstead'deki herkes. Yetimhaneyi bir süreliğine kapatmalıyız."

"Özür dilerim hanımefendi ama otuz çocuğu kendi başlarının çaresine bakmaları için dışarı atamayız. Belki kısa bir süreliğine İskandinavya'daki evinize gidebilir ya da Northumbria'daki kız kardeşlerinizden birini ziyaret edebilirsiniz."

"İsterdim ama Rainstead'in tek sorunu ben değilim. Kral Edgar'ın Henry'yi istediğini biliyorsun... Korkarım ki hain bir amaç için. Şimdi daha da ısrarcı oluyor. Ayrıca, barındırdığımız genç kızların o genelevde kiralandığını biliyorsunuz. Dahası, Kral Edgar'ın emrindeki Sakson askerlerinin Vikinglerle ilgili her şeyi yakıp yıkmak için bahaneye ihtiyacı var ve Rainstead'in Saksonya'da İskandinavların kurduğu bir yetimhane olduğu açık. topraklar."

"Bu doğru. Saksonların acısıyla hareket ediyoruz, ama şimdiye kadar bizi yalnız bıraktılar..."

"Rainstead'i onların dikkatine sunmadan önce." Ingrith bir an için düşündü. "Tehlike geçene kadar Rainstead'i kısa bir süreliğine kapatabiliriz. geçer." Düşünceli bir şekilde çenesine vurdu. "Rainstead'de ikimiz de dâhil olmak üzere dört yetişkin ve otuz çocuk var. Her birimiz yedi ya da daha fazla çocuk alıp bölgedeki farklı yerlerde sığınak arayabiliriz."

"Ne kadar süreliğine gitmemiz gerekiyor?"

"Bilmiyorum. Kral Edgar kış aylarını genellikle Winchester'da geçirir. Leo'nun kral muhafızlarının baş silahşörü olarak kralla birlikte seyahat etmesi mantıklı."

Ubbi inledi. "Bundan altı ay sonra."

O gece kimin nereye gideceğine karar vermek için kura çektiler. Ingrith, Northumbria'da İskandinavların elinde olan Briarstead'e gidecekti.

Böylece ertesi gün şafak söktüğünde, diğer kadınlar yükleriyle birlikte yola çıkmışlardı bile. Ingrith bir erkek *sütyeni* ve overtunik giymiş, kabarık saçlarını sarkık bir şapkanın altına sıkıştırmış, bir araba dolusu yetimi Jorvik'ten kuzeye doğru götürmeye hazırlanıyordu. Yanında Godwyn vardı, Kavi, Arthur, Breaca ve Signe, on yaşından itibaren bir genelevde sözleşmeli olarak çalıştırılan on dört yaşındaki iki kız kardeşle birlikte ve saçlarını kahverengiye boyamak için yaptığı başarısız girişim sayesinde artık yeşil saçlara sahip olan Henry'yi kurtardı. Ve Ubbi, kendini koruyucu ilan eden.

Ubbi, Ingrith'e, "Sen çok acınası görünen bir çocuksun," dedi. "Belki de yolda biri seni durdurursa tükürme ve kendini kaşıma alıştırmayı yapmalısın."

"Sen de geçirebilirsin," diye önerdi Godwyn. "Sana nasıl yapılacağını öğretebilirim." Göstermek için yüksek sesle geçirdi. "Sana rüzgârın nasıl kesileceğini de öğretebilirim."

"Hayır. Yine de teşekkür ederim," dedi çabucak. Ancak Ingrith'in planları o gün Briarstead'e giderken Ravenshire'a uğradığında değişti. Lord ve Leydi Ravenshire onlara hoş geldiniz dedi ama Ingrith'e şu anda Briarstead'de kimsenin ikamet etmediği, Toste Ivarsson ve eşi Helga'nın İskandinavya'da aile ziyaretinde oldukları söylendi.

Akşam yemeği için sofraya oturduklarında Leydi Eadyth, "Merak etme," diye Ingrith'e güvence verdi. "Çok uzakta olmayan Şahin İni'ne gitmelisin. Oğlum John arkadaşlığınızdaki keyif alacak."

Ingrith, güzel Joanna'yı ve Leydi Eadyth'in gözlerindeki sinsi bakışı düşününce bundan pek emin değildi.

"John bal deneylerinde her zaman daha fazla yardıma ihtiyaç duyabilir ve bu sayede planladığım gibi adamlarımızdan biri ona daha fazla arı teslim etmek zorunda kalmayacak. Bu arılar Arap topraklarından sipariş ettiğim yeni bir cins. Ayrıca, Hawk's Lair uzun süredir aşçısını kaybetti. Belki yeni bir aşçı yetiştirmeye yardım edebilirsin.

bir tane." Leydi Eadyth masum bir ifadeyle ona göz kırptı. Her şey kulağa mantıklı geliyordu ve Ingrith yardımcı olmak istiyordu.

O zaman neden sanki çok önemli bir şey olacakmış gibi bir çekincesi vardı?

"Böyle olması gerekiyordu," diye bitirdi Leydi Eadyth. Ingrith'in tek söyleyebildiği, "Tanrılar bana yardım etsin!" oldu.

OceanofPDF.com

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Balıma ne yaptın?

John iki misafirini, adamlarının küçük bir kısmıyla birlikte yaban domuzu avlamak üzere malikânesinin uzak köşelerine götürmüştü. Asıl sebep Hamr'ın can sıkıntısını hafifletmekti - *can sıkıntısına yaban domuzu, diye kendi kendine şaka yaptı.*

yıkılan sinirleri. Ve Bolthor'u yormayı umuyordu, böylece daha fazla saçma şiir uyduramayacak kadar yorgun düşecek ve -lütfen, Tanrım- evine dönecekti.

Böyle bir şey olmadı.

Aslında John ikisinin de dilini kesmeyi ciddi ciddi düşünüyordu. Konuşmayı hiç bırakmadılar mı? Gevezelik, gevezelik, gevezelik. Hamr, yemeklerini açık ateşte pişirmek için gelen avcı karılarından birine açık saçık bir öneride bulunduğunda neredeyse hepsinin ölümüne neden oluyordu, bu arada açık ateş iki dangalak tarafından o kadar büyütülmüştü ki John tüm ormanın alevler içinde kalacağından korkmuştu.

Ve tek bir yaban domuzu bile görmemişler. Yaban domuzları ve aklı başında olan diğer tüm hayvanlar, konuşmaları duyduklarında muhtemelen saklanmak için kaçmışlardı.

John'un tek istediği huzur ve sessizlikti.

Atlarının üzerinde kaleye geri dönerlerken, *kuşçuları*

Hamr, Bolthor'a şöyle dedi: "Demek geç evlendin, öyle mi? Bir karın ve bir sürü çocuğun mu var?"

"İstiyorum. İstiyorum. Katherine, canımın içi. Aramızda bir çocuk var ve onun ilk üç evliliğinden dört üvey çocuğu var."

"Senin evde ailenle ilgileniyor olman gerekmiyor mu?" John sordu, sonra hemen ekledi, "Özür dilerim. Gücendirmek istememiştim."

Bolthor omuz silkti. "Alınmak yok. Gelişen bir kümes hayvanlarımız var. Duymuş olabileceğiniz gibi Wickshire Malikanesi'nde iş var. Kutsal Thor, dünyanın en güçlü horozlarına ve doğurgan tavuklarına sahip olmalıyız, çünkü size söylüyorum, her yerde tavuk var. Yüzlercesi. Ve tavuk boku! Vay be! Her nasılsa bir şekilde tavukların

kafalarını kesmek, bağırsaklarını çıkarmak ve pazara hazırlamak için tüylerini yolmak. Sorarım size, hangi İskandinav Viking olmak yerine tavuk yetiştirir?"

John ve Hamr birbirlerine sırttılar.

"Demek bu yüzden ziyarete gelebildiniz?" John toplayabildiği kadar büyük bir nezaketle sordu. Vikingler misafirperverlikleriyle övünürlerdi ve John da Viking bir üvey baba tarafından büyütülmüştü.

"Aslında öyle değil." Bolthor derin bir iç çekti. "Katherine'in göğüsleri hakkında bir övgü şiiri yazmıştım-"

"Oh, Yüce Tanrım!" John haykırdı. Bolthor'un duygularını incitmek istemiyordu ama *Yüce Tanrım!*

"Bayıldım!" Hamr uzandı ve Bolthor'un omzuna vurdu. "Devam edin."

"Güzel bir destandı. En azından ben öyle düşünmüştüm. Ama Katherine o kadar öfkeliydi ki, yemin ederim kulaklarından dumanlar çıkıyordu. Anlamıyorum. Katherine'in göğüsleri çok güzel. Bu bir iltifattı. Duymak ister misiniz?"

"Hayır!" dedi John.

"Kesinlikle," dedi Hamr.

Skald'ın ihtiyacı olan tek teşvik buydu. "Bu şiire 'Katherine'in Göğüslerine Övgü' adını verdim."

John inledi.

*Bir zamanlar Wickshire'dan bir kadın
vardı, Hayran olacağınız bir göğsü
vardı. Dolgun ve pembe, biraz da
kabarık.*

*Onun iyiliği için birçok erkeğin saldırmasına
neden oldu. Kadınların büyük memeleri
kesinlikle bir gerekliliktir Çok güzel bebekleri
emzirmek için*

Ve bir erkeğe yatak sporunda tutunacak bir şey verin.

John konuşamayacak kadar sersemlemişti.

Ama Hamr değil. "Aferin, Bolthor."

Neredeyse kaleye geri dönmüşlerdi, Tanrı'ya şükür!

"Görünüşe göre ziyaretçileriniz var," diye işaret etti Hamr. "Bir grup çocukla birlikte. Onlar senin ailen olabilir mi Bolthor?"

Bolthor tek sağlam gözünü kısıtı, sonra başını salladı. "Hayır. Benim değil."
Bu yükseklikten kalenin surlarının içini ve çevredeki tarlaları görebiliyorlardı.
John gördükleri karşısında dehşete kapıldı.

Arılarından bir koloni için özel olarak ektiği kır çiçeği tarlasında yuvarlanan iki genç kız vardı.

Biri yeşil saçlı iki küçük çocuk, annesinden gelen pek çok istenmeyen hediyeden biri olan huysuz sakallı keçi Wilfred'i kovalıyordu. Onu kışkırtmaya devam ederlerse Wilfred'in yakında kışlarına şaplak atacağına şüphe yoktu.

Kova büyüklüğünde bir çocuk iç kuyunun kenarına eğilmişti. Biri siyah tenli bir Nubyeli olmak üzere iki de çocuk vardı,
Arazisinin stratejik noktalarına yerleştirdiği bükülmüş samandan yapılmış konik arı kovanlarından birine yaklaşıyordu, bu kovan kaleye en yakın olanıydı.

Yüzlerce

Şahin İni'nde binlerce arı onun yetiştiriciliği altında yaşıyordu. Burası çocuklar için bir oyun alanı değildi. Herhangi birine dokunsalar ya da biraz daha yaklaşırsalar bile kesinlikle sokulacaklardı.

Ve bir cüce! Dürüst bir cüce arka avlusunda bir araba sürüyordu.

Tahta asma köprüden dörtlüye geçip iç bailey'e ulaştığında atı gürültüyle tepindi ve hızla attan inerek

Seyis Graeme, "Tüm azizler adına bu veletlerden kim sorumlu?"

Graeme kekeleydi, "Hanımefendi... yani, Leydi... um, oh, hayır!" Graeme, yakındaki bir ahırda bir aygırı dürtmek için sopa kullanan bir çocuğu yakalamaya koşmadan önce, kulübesinin ardına kadar açık çift kapısını işaret etti.

John içeri girdi, büyük salondan geçti, alt kattaki güneşlikten geçti, aval aval bakan insanların arasında bir yol açarak mutfığa doğru ilerledi, harika kokular yayılıyordu. Tahminine göre taze ekmek, kızarmış et ve haşlanmış elma. Muhtemelen yeni bir aşçı bulunmuştu.

Ama şu anda bunun bir önemi yoktu. Önemli olan, hangi baş belasının evini işgal edip böyle bir kaos yaratmaya cüret ettiğini bulmaktı.

Mutfağın girişinde çılgın atarak durdu. Ocağa yanan ateşin yan tarafındaki fırının üzerine eğilmiş, şişin üzerinde kırmızı bir sosa bulanmış küçük bir hayvanın, muhtemelen bir kuzunun bulunduğu yerde, ince sütyen ve kemerli tunik giymiş uzun boylu bir figür vardı. Bir kadındı. O tek bir örgüden kaçan uzun sarı saçlarından anlıyordu.

Sırtından beline kadar ve pantolonunun gergin kumaşının nefis bir şekilde ortaya çıkardığı kalp şeklindeki kıcından.

Zihni bulanıklaştı. Öfkesi durdu. Kalbi hızlandı, diğer önemli organına kan pompaladı, görünüşe göre kalp şeklini seven organına ve ilgi açlığı çekiyordu.

Tam o sırada, bulaşıkçı hizmetçilerden birinden gelen bir gıcırta kötü kadını uyarmış olmalı ki, gözleri bir zamanlar Doğu pazarında gördüğü açık renkli safir gibi parlayan kadın şaşkınlıkla döndü. Sanki evine davetsiz olarak bir sürü çocukla gelmesi her gün olan bir şeymiş gibi ona gülümsedi.

Onu tanıyordu elbette. Ingrith'ti. Prenses Ingrith, doğruyu söylemek gerekirse. Kral Thorvald'ın kızlarından biri. John tüm bu sonuçlara mantıklı bir şekilde ya da bir anda varmıyordu. Beyni hâlâ bir kadın gördüğünde donup kalmıştı.

Çocuk kıyafetleri içindeki iyi doğmuş bir kadın, mutfağının kraliçesi ya da prensesi gibi davranıyor.

"Hawk!" Mutlu bir şekilde gülümsedi ve bir tepsi yulafli keki ahşap masanın üzerine bıraktı. "İyi haberler, John!"

Sizi görmek de güzel. Özellikle de arkadan manzara. Ve önden olan da o kadar kötü değil. "Leydi Ingrith! Ne hoş bir Sürpriz!" *Hayır!*

Kadın hiç beklemeden yanına geldi ve onu kucaklayarak selamladı. Arpa unu ve kadın kokuyordu... ve... *aman Tanrım*, bal.

Ellerini kollarının üst kısmına koyarak onu sırt üstü yatırdı ve tereddütle, "Neden bal gibi kokuyorsun?" diye sordu.

"Bu yulafli kekler. Bolca bal gerektiren özel bir tarifim var. Bir tane denemek ister misiniz?" Sıcak yulaf keklerinden birini bir bez parçasıyla dikkatlice aldı ve ona sundu.

Onun ikramını görmezden gelerek, olabildiğince sakın bir şekilde sordu: "Balı nereden aldınız leydim?"

"Ah... bal kulübesinden."

Gözleri hayal kırıklığıyla doldu. Nefes alıp veriyor, ellerini yumruk yapıyordu.

Ellerini iki yanına koy. *Akılsız kadını sallama. Akılsız kadının kalp şeklindeki kıcına tekme atmayın. Altında nasıl görüldüğünü düşünmeyin şu erkek giysileri.* "Yemek pişirmek için kullanılacak ballar soğuk mahzende saklanır."

"Oh."

Tüm söylediği buydu. Oh. Sanki bu onun iğrenç hareketini mazur gösterirmiş gibi.

"Ve etrafta koşuşturan, arı tarlalarını mahveden, kovanları rahatsız eden, bir kuyuya düşme ya da bir keçinin saldırısına uğrama tehlikesi olan tüm o çocuklar... sizin çocuklarınız mı, Leydi Ingrith?"

"Hayır. Ben evli değilim."

Adam sadece ona baktı.

Ona öyle bir baktı ki, *"Ne kadar aptal!" der gibiydi.*

Ki öyleydi. Onunla son yıllarda birkaç kez karşılaşmıştı ve o zamanlar hiç çocuğu yoktu. Bu kadar kısa sürede çocuk doğurduğunu nasıl düşünebilirdi?

"Onlar Rinstead'den gelen yetimler. Çok sevimli değiller mi?"

Nefesinin altında kötü bir kelime söyledi. "Kaç çocuk?" "Sekiz."

"Sekiz!" Tekrar küfretti. "Peki ya cüce?"

"Huh? Oh, Ubbi'yi kastediyorsun. O bir gnome değil. O benim korumam."

Gözlerini devirdi.

"Uh-oh! Annen bizi hoş karşılayacağını söylemişti... beni ve yetimleri, ama bizi gördüğüne sevinmediğini hissediyorum."

"Çocukların yanında isilik oluyorum," diye ağzından kaçırdı... ve kendini tekmeleyebilirdi. Ne kadar aptalca bir şey söylemişti!

Bir an için aklını kaçırmış gibi ona baktı. Sonra devam etti, "Ve annen bir aşçıya ihtiyacın olduğunu söyledi, ya da yeni bir aşçıyı eğitecek biri."

Annem! Bilmem gerekirdi!

"Arap topraklarından gelen ve annenizin size ulaştırmamı istediği bazı yeni arı türleri var. Teşekkür etmene gerek yok." Kadının keskin zekâsı onu eğlendirmemişti.

Kaşlarını çatarak, kenarları perdeli birkaç dikdörtgen sandığın istiflendiği uzak duvara baktı. "Teşekkür ederim," diye mırıldandı nezaketsizce.

"Ben harika bir aşçıyım," dedi birdenbire. *Sanki*

iyi yemek getirdiğin zahmete değermiş gibi!

"Göreceksin."

Hayır, yapmayacağım.

"Sadece bekle."

Yapmamayı tercih ederim.

"Godwyn'e çocukları toplamasını ve uslu durmalarını sağlamasını söyleyeceğim.

Burada olduğumuzu fark etmeyeceksiniz bile."

Bundan şüpheliyim. Farklı bir taktik denemeye karar verdi. "Mutfakta bulaşıkçı gibi çalışman uygun değil."

"Yemek yapmayı ve farklı yiyecekler, soslar ve baharatlar denemeyi seviyorum. Bal çalışmalarınıza değer veriyorsunuz, benim gıda çalışmalarına neden vermiyorsunuz?"

Bu kesinlikle durumu tersine çevirdi. Ama uzun sürmedi. "Kaba olmak istemem ama neden buradasınız ve ne kadar kalmayı düşünüyorsunuz?"

Ingrith'in zaten fırından dolayı ısınmış olan yüzü daha da aydınlandı. Yaşına, boyuna ve küstah sinirlerine rağmen gerçekten de yakışıklı bir kadındı. Vücudu, erkek kıyafetlerinde de bariz bir şekilde görüldüğü gibi muhteşemdi.

Bunların hiçbirisi önemli değildi.

Hem de çok.

"Beni kürklü yatağına çekmeye kararlı bir Sakson askerinden kaçmak için kısa bir süreliğine buradayız."

Seni oraya kendim çekmeyi düşünmezdim.

Hayır, hayır, hayır! Öyle düşünmemiştim.

Acaba çocuk doğurma yaşını geçti mi?

Muhtemelen değildir. Neredeyse benimle aynı yaşta. Otuz bir. Kadınlar o yaşta hala çocuk sahibi oluyorlar, değil mi?

Aman Tanrım! Bir Viking'i kılıçtan geçirmeyi düşünüyor olamam.

bir İskandinav kralını, bir orduyu, annemi ve üvey babamı gücendirmeden, gnome korumasından bahsetmiyorum bile.

Ama durun, gözleri sanki bir gerçekten kaçıyormuş gibi sağdan sola kayıyordu.

Gözleri kısıldı.

Yalan söylüyordu ya da ona tüm gerçeği söylemiyordu.

"Senin baştan çıkarman, diyorsun. Bu, tüm bu yetimlerin neden burada olduğunu açıklamıyor. Peki neden kız kardeşlerinden birine gitmiyorsun?"

Ingrith'in çenesi yukarı kalktı. "Loncaster beni ilk olarak orada arardı."

"Loncaster mı? Kralın Jorvik'teki garnizonunun komutanı mı?"

Kasvetli bir şekilde başını salladı.

"Daha yüksek rütbeli bir adam seçebilir miydiniz? Loncaster boşuna Sakson Kasabı olarak bilinmiyor. Bira yerine kılıç çayı içmeyi tercih eder, o kadar kana susamıştır."

Şimdi gerçekten sinirlenmişti. "Onu ben seçmedim, inan bana."

Kadının öfkesi karşısında sırtıtmaktan kendini alamadı. Azizler adına, kadın öfkesi içinde inanılmaz derecede çekiciydi. Sarışın bir Valkyrie gibiydi.

"Durumumda mizah mı buluyorsun? Leydi Eadyth'in oğlundan böyle bir kabalık beklemezdim."

"Yine hile yapıyorsunuz leydim."

"Hemen yola çıkıyoruz. Sizi rahatsız ettiğim için çok özür dilerim." Yüzündeki küçümseme ifadesi övrünü yalanlıyordu.

"Nereye gideceksin?" O bile bunun kulağa ne kadar kötü geldiğini biliyordu ve aceleyle söylediğı sözlerden hemen pişman oldu.

"Hiçbir fikrim yok, ama o zaman seni ilgilendirmez, seni... seni hödük." Arka avluya açılan dış kapıya giderek John'un kulaklarını kanatacak kadar yüksek bir sesle bağırdı: "Godwyn, çocukları topla. Hemen gitmeliyiz. Ve Ubbi, atları arabaya bağla. Kavl, sor bakalım

"Seyis diğcr atları eyerlesin."

"Saçmalama," dedi John, şimdi kesinlikle suçlu hissediyordu. Kadının hilesi, eğer öyleyse, işe yaramıştı. "Hemen gitmene gerek yok."

"Ne kadar cömertsiniz! Çok teşekkürler, ama hoş karşılanmadığımız yerde kalmayız."

"Hoş karşılanmadığınızı hiç söylemedim."

Kaşlarını ona doğru kaldırdı.

"Sadece şaşırdım," dedi savunmacı bir tavırla, sonra da daha güçlü bir şekilde ekledi: "Bal çalışmalarımın kurcalanmasından hoşlanmam."

"O zaman bir anlaşma yapalım. Ben senin bal işine karışmayacağım, sen de benim mutfağıma karışmayacaksın."

Mutfağı mı? Bu hiç hoşuna gitmemişti. "Ahem!"

Tam o sırada Hamr ve Bolthor'un aptal gibi sırtarak kapının çerçevesini desteklediklerini fark etti. Ellerini teslimiyetle havaya kaldırdı, sonra da onları bir kenara iterek büyük salonuna ve yaklaşık bir ton biraya doğru ilerledi.

Yarı yolda durdu ve geri döndü. Bolthor'un göğsüne parmağını sokarak, "Eğer benim hakkımda, güzel bir kadın ve küçük insanlardan oluşan bir kabilenin istilas hakkında lanet olası bir destan uydurmaya cüret edersen, yemin ederim sabaha güveçte olacaksın," dedi.

"Güzel mi?" Ingrith gözlerini kocaman açarak ona baktı. "Ben mi?"

Topuklarının üzerinde döndü ve salondaki içkiye mi gitsin yoksa yatak odasına gidip başını kürklerin altına gömüp bir iki gece mi kalsın karar veremedi.

İşte o zaman Bolthor'un Hamr'a yüksek sesle fısıldadığını duydu, "Ben daha çok Kalp Şeklindeki Arses'e bir Kaside düşünüyordum."

John, eğer menüde bu olsaydı o akşam yemeğe katılmazdı.

Diğer taraftan.

Bir kadının işi asla bitmez.

Ingrith o gün yaptığı her şeyle onu memnun etmeye çalıştı.

Hawk's Lair'in sinir bozucu lordu, boşuna. Akşam yemeği servis edilmeye hazır olduğunda, hareketli mutfakta ayakta uyuyakalabilirdi.

Ubbi, bir kez daha şikayet ederse "nankör trolün" boğazını kesmekle tehdit ediyordu. Buna karşılık John, Ubbi'yi asmakla tehdit etmişti.

"rahatsız edici cüce"yi yolundan çekilmezse kırımlardan aşağı atacaktı. Kanun kaçağı Viking Hamr, kaosun tadını çıkararak geride durdu. Ve Bolthor. tek gözlü dev, Hawk's Lair'de olup bitenler hakkında destan üstüne destan yazıyordu ve eğer başlıkları herhangi bir gösterge ise, şüphesiz herkesi utandıracaktı. "Şahinler Kekelediğinde." "Prenses ve Şahin." "Kadın-Bal'a Övgü," her ne demekse. "İskandinav Kadınları Vikingleştiğinde."

Hawk's Lair küçük bir kaleydi, sınırlarını koruyan sadece yüz *ev arabası* ve elli hizmetkâr ya da tarla işçisi daha vardı. Babasının İskandinav'daki malikânesinde beş yüz ve daha fazla kişiyi rahatlıkla beslemişti. Görünüşe göre, John'un *hizmetkârlarının* çoğu ve askerlerinin *üçte* biri, ölen babasının bir günlük mesafedeki malikânesi Gravely'de kalıyordu.

Çocuklar, ilk kez itiraz etmeden, bir banyo evine kanalize edilmiş harika kaplıcada çoktan yıkanmışlardı. Yemeklerini yemiş oldukları için uyuyorlardı. Oğlanlar temiz bir ahırda, kızlar ise büyük salonun arka tarafındaki uyku dolaplarındaydı.

Şimdi, o başında otururken, hizmetkârlar mutfaktan büyük salona yemek tabakları ve kâseleri taşıyordu; bira, bal likörü ve süt dolu çömlek sürahiler de cabası. Ingrith en özel damak zevkini bile memnun edecek bir yemek hazırlamak için canla başla çalışmıştı. Ancak çatık kaşlı Şahin'den bir teşekkür alacağından şüpheliydi. Sadece ilk karşılaşmalarında değil, muhafazasında bulunmalarından duyduğu hoşnutsuzluğu fazlasıyla belli etmişti.

Daha önce hiç bu kadar sinir bozucu bir adamla karşılaşmamıştı. O en çok gösterebilirdi aşırı hoşnutsuzluğunu sadece bir kaşını kaldırarak gösterdi. İstenmediklerini hiç söylemeden, varlıklarının ne kadar rahatsız edici olduğunu açıkça ortaya koydu. Eğer çocukların güvenliği tehlikede olmasaydı, ona elinin tersiyle hoş geldin diyerek ne yapabileceğini kesin bir dille söyleyebilirdi.

Ubbi, John'un inciklerine tekme attığı için sonunda ahıra sürülmüştü. İki kez. Ingrith'e karşı algılanan sözlü suçlar için.

Durum tam bir karmaşaydı.

Ayağa kalkıp ikinci katta kendisi için ayrılmış olan küçük uyku çardağına gidecek enerjisi yoktu. Ama sonra ağrıyan kaslarını rahatlatılabileceği kaplıca banyosunu hatırladı. Neyse ki kadınlar bölümüne vardığında orası boştu, Herkes ya yemekte olur ya da yemek servisi yapar.

Babasının Stoneheim'da benzer bir doğal kaynağa sahip olduğunu bildiği için cennet gibiydi. Uzun bir süre sonra, banyo yaptıktan ve cildi kırışana kadar ıslandıktan sonra kendini daha iyi hissetti. Dışarı çıkmaya başladığında, dışarıdan yüksek bir erkek sesi duydu, "Nerede o? Yemin ederim, eğer benden saklanıyorsa, dikkat etse iyi olur. Hiç eğlenmiyorum." John'un sesine benziyordu. Başka kim olabilirdi ki?

Ingrith'in tepki vermesine fırsat kalmadan yüzme kulübesinin kapısı açıldı. Havuzdan henüz çıkmış, girişe doğru bakarken olduğu yerde donakaldı.

Hawk's Lair'in sersemlemiş lordu, bir kez olsun nutku tutulmuş bir halde, kapıyı arkasından tekmeleyerek kapattı. "Sen... sen..." diye mırıldandı.

Çıplak olduğunu geç de olsa fark etti... *Kutsal Thor! Bu kadar önemli bir şeyi nasıl unutmuş olabilirim?*...aniden döndü ve kurutma bezi. Sonra John'un neden bu kadar sessiz olduğunu görmek için omzunun üzerinden geriye baktı.

Onun çıplak kıkına bakıyordu. Daha çok aval aval bakıyordu.

OceanofPDF.com

BEŞİNCİ BÖLÜM

Oh, bebeğim!

Öfkeden köpüren John, hamamın kapısını çekerek açtı... ve gördüğü manzara karşısında neredeyse bayılacaktı.

Ingrith küçük havuzun merdivenlerinden henüz çıkmıştı, vücudundan sular damlıyordu ve çırılçıplaktı. Tüm ihtişamıyla. Ve görkemliydi de. Ve... *Tanrıya şükür!*.. hiç de bebek gibi değildi.

Bir kadına göre uzun boyluydu, ama onun boyundaki çoğu kadının aksine ince değildi, şüphesiz aşırı yemek yapmasından kaynaklanıyordu. Şişman da değildi. Yumuşaktı... ve yuvarlaktı. Şehvetli, bu en iyi kelimeydi onu tarif eder. Yüksek, dolgun göğüslerinden küçük beline ve geniş kalçalarına kadar. Minik meme uçları ve aureolleri en soluk gül rengindeydi, neredeyse et rengindeydi ve göğüslerin kendisiyle karışıyordu.

Tüm bunları, kız kendini toparlayıp bir kurulama bezi almak için arkasını dönmeden önceki kısa sürede fark etti.

Şimdi onun görkemli arka tarafıyla karşı karşıyaydı.

Kalbi bir savaş atı gibi çarpan adam, kadının eğilip kuruyan bir bez almasını izledi.

Şimdi de sapık mı oluyordu?

Lanet olsun, gözlerini oymaktansa *izlememeyi* tercih edebilirdi.

"Gerçekten de kalp şeklinde," dedi hain dilini ısırarak.

"Ne?" Tekrar ona doğru döndü, bu sefer göğüslerini ve sarı saçlarından daha koyu bir ton olan altın rengi buklelerini az da olsa gizleyen bir kumaş parçasıyla başını örtmüştü.

Bir erkeğin, bir kadının mahrem yerlerine çıplak bir bakış attığında fark edebileceği ayrıntılar inanılmaz!

"Neden bana bakıyorsun?"

"Şaka mı yapıyorsun?"

Tiksintiyle gıdaklayan bir ses çıkardı. "Kadınlar havuzunda ne yapıyorsun?" diye sordu, sonra da "Çık dışarı!" diye bağırdı.

"Giyinene kadar sizi dışarıda bekleyeceğim," dedi toplayabildiği kadar ağırbaşlılıkla, kadınlara ayrılmış bölüme girdiğinin aklına bile gelmediğini fark ettiği için utanarak. Kendini savunmak için de ekledi: "Burada olmam senin suçun."

"Aaarrrgh!"

Bu kadın dilinde "Beni delirtiyorsun" demekti.

Kapıyı kapatıp arkasından sert bir cismin kapıya çarptığını duyduğunda, kızın da onu delirttiğini düşündü. Muhtemelen bir kalıp sabundu.

Birkaç dakika sonra, uzun kollu, soluk kırmızı bir *gunna* giymiş olarak hışımla dışarı çıktı. "Ne var? Kadınların özel odasını işgal etmeni gerektirecek kadar önemli olan şey nedir? Kimi arıyorsunuz?"

"Sen."

"Ben mi?"

"Evet, sen. Seni kurnaz cadı! Burada kalmana izin vermem için beni suçlamaya mı çalışıyorsun? Çünkü Tanrı biliyor ya, yaptıkların tam tersini yapıyor. etkisi."

"Ne saçmalıyorsun sen? En azından bana saldırmadan önce banyoyu bitirmeme izin verebilirdin."

"Size sarkıntılık etmedim. İnanın bana, rahatsız ediyor olsaydım, bunu bilirdiniz." *Beyinsiz aklımı mı kaybettim ben?* "Bu arada, sizin gibi bir hanımefendiye küfürlü konuşmanın yakışacağını mı düşünüyorsunuz?"

Daha da iğrenç bir kelime söyledi.

"Utanç verici, Ingrith!" Garip bir şekilde, John eğlendiğini fark etti. *Seks yapmadığım için beynim eriyor olmalı.*

"Oh, lütfen! Çok daha kötülerini söylediniz." "Ben bir erkeğim." *Keşke bilseydin!*

"Ve bu bir fark yaratıyor... nasıl?"

Keşke bilseydin! "Bu anlamsız gevezelikle dikkatimi dağıtmaya çalışmayın." *Acaba meme uçları hala sert mi? Birkaç dakika önce öyleydiler.*

Sabır için nefes alıp verdi. "Sorun nedir, John?"

Sorun şu ki, aylardır bir kadınla birlikte olmadım. Sorun senin baştan çıkarıcı bir vücudun olması. Sorun şu ki seninle yatmak istiyorum. Sorun şu ki yapamam.

"Bana öyle bakmayı kes."

"Nasıl?"

"Sanki beni çıplak görüyormuşsun gibi."

Sonra gülümsedi, tepeden tırnağa bir incelemeye eşlik eden yavaş bir gülümseme. "Görüntü beynime kazındı. Onu yok edemem."

Kollarını göğsünde kavuşturmuştu, keşke bilseydi, bu da dikkatleri dolgunluklarına çekiyordu. Ve nemli elbisesi çok ilginç yerlere yapıştıyordu.

"Herkes akşam yemeğinin başlayabilmesi için sizin oturmanızı bekliyor."

"Ne?" diye neredeyse çığlık atacaktı. "Yemekler soğuk olacak." Omuz silkti.

"Benim varlığım neden gerekli?"

"Çünkü tüm kaledeki her mübarek insan size karşı davranışlarımdan dolayı beni azarlıyor. En son şikâyet, seni ölümüne çalıştırdığım ve şimdi de aç bıraktığım yönünde."

"Ve özel banyomu işgal ettiğinizi bile bilmiyorlar. Tsk-tsk- tsk! Bunu da senin suçlarının listesine ekleyene kadar bekle."

Onun küçümseyici sözlerini duymazdan geldi. "Burada ağırılanmanızın karşılığı olarak sizi angarya işlere zorladığımı söylüyorlar. Size saygısızca davrandığımı söylüyorlar." Kadın tekrar özel banyo istilasından bahsetmeye başladı ama o konuşmadan adam devam etti. "Sana biraz bal vermediğim için yastığına kapanıp ağladığını söylüyorlar. Diyorlar ki-"

"Diyorlar ki. Diyorlar. Ne dediklerini neden umursuyorsun?"

"Öncelikle, Bolthor biz konuşurken bu konuda bir şiir besteliyor."

"Bolthor? Skald mı?"

Başını salladı. "Dünyanın en kötü skald'ı." Kızın elinden tuttu ve onu koridor boyunca büyük salona doğru sürüklemeye başladı.

"Bekle! Yemeğe bu şekilde gelemem. Küvetim banyodan dolayı nemli."

"Fark ettim."

"Neyi?"

"Boş ver."

"En azından bir önlük alayım."

Şimdi Viking kadınlarının neden o uzun, yanları açık önlükleri giydiklerini biliyordu.

Adamlarından hazineler saklıyorlardı. Öte yandan, o

Ingrith'i o önlüklerden biriyle görmeye aldırılmazdı... altında hiçbir şey olmadan. Şimdi şehvet dolu beynine yerleştireceği başka bir görüntü vardı.

Kendinden tiksinen bir homurtuyla, "Kıyafetiniz şimdilik idare eder. O kadar uzun süre beklemek zorunda kalırsak yemek gerçekten de bozulacak."

O

Şimdi onu daha da sert sürüklüyordu. Hatta bir elini kızın üst koluna, diğerini de belinin arkasına koyarak onu ileriye doğru itti.

"Kaba davranıyorsun."

Aniden durdu ve onu yanına çekerek durdurdu. Sohbetin yoğun olduğu büyük salonun hemen dışındaydılar. Adamlarının ve bazı kadınların çoktan yemeğe başladığını ve yemekten büyük keyif aldıklarını görmek onu memnun etmişti.

"Haklısın, Ingrith. Acımasız davrandım. Yeniden başlayalım."

Başını salladı. "Davet edilmeden kalenize geldiğimizi ve buradaki varlığımızın... rahatsız edici olduğunu anlıyorum."

Uygunsuz mu? Bu da olabilecek en iyi açıklamaydı. "Ben münzevi," diye açıklamaya çalıştı. "Ve bal çalışmalarına değer veriyorum."

Kadın elini adamın ön koluna koydu ve adamın kolundan göğsüne, erkeklerin en iyi yerleri olarak bildikleri yerlere kadar yayılan bir karıncalanmaya neden olduğuna yemin edebilirdi. Dikkati o kadar dağılmıştı ki ilk başta kadının konuştuğunu fark etmedi.

"...bu yüzden tehlike geçene kadar kalabileceğimiz başka bir yer bulmak için elimden geleni yapacağım. Bu arada, ben ve çocukların yolunuza çıkmayacağımıza söz veriyorum."

"Oh, Ingrith! Beni ne kadar ahmak bulmuş olmalısın! İstedğin kadar kalabilirsin."

Ona sanki bir küp altın vermiş gibi gülümsedi... ya da onun durumunda, bir küp nadir mutfak baharatı.

Hemen böyle kapsamlı bir karşılama yapmamış olmayı diledi ama olan olmuştu.

Kürsüye giden koridordan geçerlerken John'un adamlarından bazıları Ingrith'e seslendi.

"Leydim, *nekkesan* çok lezzetli," dedi baş okçusu Cyril. "Ha?"

John ona baktı.

"Hindi boyunlu puding," diye tercüme etti.

Sağdıçlardan Gilbert, "Hardal soslu turna balığı şimdiye kadar yediklerimin en iyisiydi" dedi.

Hah! Gilbert kaçak avla hamamböceğini ayırt edemezdi.

Tekrar Ingrith'e baktı.

"Gözlerini kamaştırıyorsun."

Zihinsel olarak kaşlarındaki çatıkları sildi. "Bütün bu farklı yemekler de ne? Ziyafet mi veriyoruz? Bir ziyaretçi mi? Belki de bir azizin doğum günü?"

"Hayır! Ben her gün böyle yemek yapıyorum." İnledi.

"Endişelenmenize gerek yok. Her zamanki ücretinizden daha fazla tutmayacak. Kilerinizi tüketmeyeceğim."

"Endişelendiğim şey bu değil. Halkımı mahvediyorsun. Başka bir aşçıyı asla kabul etmezler."

Kadın kızardı ve adam onun bir süre daha yeni bir aşçı bulmaya niyeti olmadığından şüphelendi.

Bir yanlarında Bolthor, diğer yanlarında Hamr'ın bulunduğu yüksek masaya oturduklarında, Bolthor önlerine konan yemeklerin her birini tek tek sayarken Hamr şaşkın şaşkın baktı.

Ahududu soslu domuz eti. Daha önce şişin üzerinde gördüğü şey bu olmalıydı. Ama *maymenye ryalles* de vardı... fındıklı şarap püresi içinde baharatlı domuz eti, diye açıkladı Ingrith. Zencefilli sazan. Bademli yılan balığı çorbası. *Henne dorre* ya da altın kakuleli tavuk.

Yabani hindiba, pırasa, kıyılmış lahana, havuç, elma ve baldan oluşan bir salatadan bahsetmiyorum bile.

Bu sefer balı nereden bulduğunu merak ediyorum. Bir şey söylemeye cesaret edemedi.

İlk tiradının etkisini düşünerek tekrar balın üzerinde gürültüye başladı. "Hawk's Lair'de bu kadar farklı baharat olduğunu bilmiyordum," diye yorum yaptı.

"Yok. Kendiminkini yanımda getirdim." Bu açıklamayı iltifat gerektiren bir şekilde yaptı.

"Ne kadar harika!"

Gözlerini ona dikti. "Alay mı ediyorsun?"

"Kim? Ben mi? Tabii ki hayır." Durakladı. "Belki biraz." Sonra sebzeler geldi: kremalı yaban havucu, yaban turpu, sirkeli salatalık, otlu pancar, domuz ilikli lahana ve *amyndoun seaw*, bir sebze yulaf ezmesi.

"Lahanadan nefret ederim," dedi. *Bir başka yarım akıllıca söz daha!*

"O zaman lahanayı yeme," diye sabırla öğüt verdi, sanki o kalın kafalı bir çocukmuş gibi.

Ve tatlılar için: daha önce pişirirken gördüğü yulaflı kekler, ayrıca yaban mersinli tartlar, haşlanmış armutlar ve gilliflower pudingi.

Azizler beni kurtarın! Akşam yemeği saatlerce sürecek. Sehpalar sökülmeden ve insanlar uyku banklarına çekilmeden önce kaç saat geçeceğini sadece Tanrı bilirdi. Ara sıra ziyafet çekmekten hoşlanıyordu, ama eğer kadın her gece böyle bir dizi planlıyorsa... pekala oruç tutmaya başlayabilirdi.

Ancak, onun dışında kimse aldırıyor gibiydi. Büyük miktarda dudak şapırdatma ve sevinç çılgınlıkları vardı. Böyle giderse sabahki iftar için hiç yiyecek kalmayacaktı.

"Yemek yemiyorsunuz lordum," diye yorum yaptı.

Kadının bütün yemeklerden biraz koyduğu, paylaştıkları sipere baktı.

"Al, bunu dene," dedi ve kırmızı sosa bulanmış bir porsiyon domuz etini parmak uçlarıyla alıp adamın dudaklarına yerleştirdi.

Adam, kızın onu gördüğü çocuk gibi itaatkâr bir şekilde açıldı ama kızın parmak uçlarından dudaklarına, oradan da erkeklik organına doğru yayılan his hiç de çocuksu değildi. Hiç düşünmeden, kız geri çekilmek üzereyken bileğini yakaladı ve parmak uçlarında kalan sosu yaladı, teker teker.

"Lordum!" diye haykırdı.

Onun ne demek istediğini tam olarak biliyordu, ne olduğunu anlasa da anlamasa da. Sert dilinin kızın yumuşak teni üzerindeki dokunsal aşınması bile çok daha fazlasını istemesine neden olmuştu. Gerçekten de parmaklarını yalaması Vücudunda bir ateş fırtınası gibi yalama arzusu. Uyarılmışlığını gizlemeye çalışarak, "Beni sadece siz seçtiğinizde efendi yaptığınızı fark ettim. Diğer zamanlarda Hawk ya da John oluyorum. Kararını ver."

"Lordum," diye vurguladı. "Ne yapıyorsunuz?"

"Parmak kase gibi mi davranıyorsun?" Avucunu da içine alan son bir yalama daha yaptı. Ama asıl yalamak istediği şey...

Elini geri çekti. "Ne düşünüyorsun?" "Ha?"

"Tadını mı?"

"Teninin mi?"

"Hayır, derimden değil. Domuz etinin üzerindeki ahududu sosu. Sence çok mu tatlı?"

Siperden bir parça daha aldı ve yavaşça çiğnedi. "Biraz tatlı," diye bitirdi. Sonra ona sırtıttı. "Benimkini yalamak ister misin?"

parmak uçları?"

"Bunu neden yapmak isteyeyim ki?"

Bakire... Bakire olmalı. Onun yaşında! Zavallı şey!

"Bana arıcılığından bahset John," diye ısrar etti. "Seni bu kadar büyüleyen şey nedir?"

"Arılara karşı bir hayranlık mı bilmiyorum. Daha çok bala ve onunla neler yapılabileceğine. Tıbbi özelliklerini keşfeden ilk kişi ben değilim. Eski Romalılar bile bunun yaraları iyileştirmeye, öksürüğü tedavi etmeye yardımcı olabileceğini biliyordu. Ama ben başka kullanım alanları da olduğuna inanıyorum, örneğin..." Durdu ve ona baktı. "Sizi sıkıyorum. Özür dilerim leydim. Bazen kendimi kaptırıyorum."

"Beni sıkılmıyordun. Bir erkeğin bir kadın tarafından

tutkudan başka bir şey hakkında tutkulu... şey, tutku." Ona sırıttı.

Tutku, bu noktada onun dudaklarından duymaya ihtiyaç duyduğu bir kelime değildi.

Konuyu değiştirme zamanı gelmişti. "Söyle bana Ingrith," diye başladı, önündeki yemeği hem bıçağıyla hem de tahta kaşığıyla karıştırırken. "Neden hiç evlenmedin?"

Gözlerini devirdi. "Ne?"

"Belli bir yaşa geldiklerinde herkes kadınlara bunu soruyor. Aynı şeyi erkeklere soruyorlar mı? Bence hayır."

"Aslında biliyorlar. Özellikle de annem."

Kadın ona gülümsedi ve -Tanrım/- adam karnında bir kasılma daha hissetti. Ona neler oluyordu? Ingrith'le daha önce de karşılaşmış ve böylesine yoğun bir çekim hissetmemişti.

"Sen çekici bir kadınsın, Ingrith. Bu mantıklı bir soru." "Belki de.

Evlenmedim çünkü doğru adam benden bunu hiç istemedi." "Özellikle

'doğru adam' ile şansını kaçıran biri var mı?

Sen?"

"İfadelerinizle ne kadar naziksınız! Hayatımın geri kalanını bana evlenme teklif eden sersemlerden herhangi biriyle geçirmeyi hayal bile edemeyeceğimi kastetmiştim. Evleneceğim adamı sevmek istiyorum."

"Hâlâ evlenmeyi düşünüyor musun?"

"Hayır, bilmiyorum. Otuz bir yaşına hızla yaklaşıyorum, bir kadın için en iyi zamanın çok ötesindeyim."

"Hâlâ üreme çağında mısın?" diye sordu ani bir umutla.

"Elbette," dedi küstahça. "Dişlerim o kadar da uzun değil."

Umutları söndü.

"Ama bu benim de çocuk sahibi olacağım anlamına gelmiyor," diye ekledi.

"Bu yüzden mi yetimhanede çalışıyorsun?"

"Kısmen. İngiltere'ye gelmemin asıl nedeni babamın gülünç çöpçatanlık çabalarından kaçmaktı."

"Gülünç mü?"

"Son yıllarda, bana ve Drifa'ya, geriye kalan tek bekâr kız kardeşime, üzücü bir dizi erkek sundu. Olaf Wart-Nose. Hırçın Vikar. İki fallusu olduğu söylenen Atlı Hakon.

Bu övünmenin doğruluğunu kabul ediyorum ve bunun yataktaki herhangi bir kadına nasıl fayda sağlayacağını düşünmek istemiyorum."

Hamr, Ingrith'in diğer tarafından, "Aklıma birkaç faydası geliyor," dedi. "Açıklamamı ister misin?"

"Hayır!" diye bağırdı o ve Ingrith aynı anda.

Soylu bir kadının karma bir ortamda böyle bir konuyu açtığına inanamıyordu. Doğrusu, kadının kaba dili onu hem büyülüyor hem de itiyordu.

"Bir de tanrısal yakışıklılığa sahip Finn Finehair var," diye devam etti Ingrith, "çatal sakalını ve yüzünü çevreleyen savaş örgülerini renkli boncuklar ve tüylerle süsleyecek kadar kibirli olmasaydı kabul edilebilirdi. Tıpkı bir tavus kuşu gibi."

"Üvey babam sık sık, öldüğünde baş aşağı gömülmek için ısrar eden çok ünlü bir İskandinav'dan bahseder," diye anlattı John, "böylece dünya onun kıcını öpecekti."

Ingrith gülümsedi ama aynı zamanda başını salladı, şüphesiz onun kabalığınan dolayı. "En kötüsü Danimarka topraklarından Eyvor'du. Tüm İskandinav'da kafa tokuşturma yarışmalarının şampiyonuydu. Şaşırtıcı olmayan bir şekilde, çok fazla salyası akardı ve sık sık sersemlemiş görünürdü."

Ingrith'in mizah anlayışı John'u şaşırttı ve memnun etti.

"Finn Finehair'i tanırım," diye araya girdi Hamr. "Göğüs kıllarını taradığını ve erkeklik organını çevreleyen kısa kılları düzelttiğini biliyor musun?"

"Şşşt," diye uyardı John Hamr'ı, gözleriyle kâhyasıyla sohbet etmekte olan Bolthor'u işaret ederek. Skald'ın bu çirkin konular üzerine bir destan yazmaya bayılacağına şüphe yoktu. Çift çatallı adamlar ve kibirli Vikingler.

"Peki ya sen, John?" Ingrith yemeğini bitirdikten sonra masanın üzerine koyduğu keten bir bezle ağzını sildi. Sonra arkasını döndü

tüm dikkatini ona vermek için oturdu. "Neden evlenmediniz? Sanırım benimle aynı yaşıtasınız."

"Evlenmeye hiç niyetim yok," dedi.

Gözleri... güzel, olağanüstü gölgeli mavi gözler, bu arada... şaşkınlıkla genişledi. "Sizin konumunuzdaki tüm erkekler, hiç değilse varisleri için evlenmelidir."

"Ben istemiyorum. Kendi kanımdan çocuk istemiyorum. Şahin İni üvey kız kardeşim Larise ve onun ikinci kocası Sussex'li Sör Garreth'e geçecek."

"Peki ya Gravely?"

John onun kişisel meselelerine burnunu sokmasına sinirlenerek yüzünü buruşturdu ama sonra bu sorgulamayı başlattığı için kendini azarladı.

"Bekliyorum

erkek varis. Üvey kardeşlerimden birinin bir gün mutlaka bir oğlu olacak. Bu arada, başka bir erkek kardeşim, Andrew, benim Castellan."

"Ah, yetimlerin burada olmasından bu kadar hoşlanmamanızın nedeni bu olmalı.

Çocukları sevmiyorsunuz."

"Bu çok saçma. Sessiz ve makul ölçüde uslu oldukları sürece çocukları ben de herkes kadar severim."

Ingrith başını yana eğerek onu inceledi. "Kadınlarla ilgilenmediğiniz için mi... hayır, öyle olamaz. Hanımınla tanıştım."

İlk başta John, Ingrith'in erkekliğini sorgulamasına öfkelenmişti. "Ben oğlancısı değilim."

"Hanımınızı hatırladığımda bunu fark ettim. Sizi kırdıysam özür dilerim."

"Hah! Geldiğinden beri beni sağda solda rencide ettin. Ne hanımefendisi?"

"Birden fazla mı var?"

"Ne hanımı?" diye tekrarladı. *İlk içgüdümü takip etmeli, odama gitmeli ve bu zararlı kadın evimi terk edene kadar başımı yatak kürklerinin altına gömmeliydim.*

Hamr sessizce gülüyordu.

Bolthor'un kulakları dikilmişti ve her an bu saçma konuşmanın özünü anlayabilirdi.

"Joanna," diye cevap verdi Ingrith ve kirli hendekleri çıkarıp önlerine tatlı çörekler koyan servis kızlarından birine başıyla teşekkür etti. İçinde dilimlenmiş şeftaliler varmış gibi görünen krem şantili bir karışım.

Yüzünün renkten renge girdiğini hissedebiliyordu. "Joanna hakkında ne biliyorsun?" "Onunla Jorvik'teki Coppergate tezgahında tanıştım. O çok güzel, John. Çok güzel.
güzel."

Bir güzelliği tanımak için bir güzellik gerekir. "Joanna benim hanımım değil." Alaycı bir inançsızlık sesi çıkardı.

"Metres, bir erkeğin cinsel iyilik karşılığında bir kadına hizmet etmesi anlamına gelir. Bir ev, hediyeler, harçlık içeren uzun vadeli bir anlaşma. Joanna'ya bunların hiçbirini vermedim."

"Yani tüm bunları bedavaya mı yapıyor?"

Evet, öyle, ama benim teklifimin eksikliğinden değil. "Benimle böyle bir konuyu tartışıyor olman uygunsuz, Ingrith."

"Pfff! Bu kurallar sadece genç ve etkilenebilir kızlar için geçerli. Neden onunla evlenmiyorsun?"

John bal liköründen bir yudum almış ve boğulmaya başlamıştı.

"Evet, John, neden güzel Joanna ile evlenmiyorsun?" Hamr sordu.

Hamr'a ters ters baktı ve Ingrith'e doğru elini kaldırdı. "Yeter artık! Joanna'yı ya da başka bir kadını seninle tartışmayacağım."

Konuşmak üzere ağzını açtı, sonra boğuk bir nefes vererek dişlerini sıktı.

Kaşığını flummery'nin içine daldırdı. Şeftali, krema ve evet, yine bal karışımı enfes bir lezzetle diline dolandı. "Sen gerçekten de iyi bir aşçısın," diye itiraf etti Ingrith'e.

"Sana söylemiştim." Kadın sevinçle güldü.

Tam o sırada diğer tarafına baktı, sonra hızla tekrar baktı.

Bolthor sandalyesinden kalkıyordu ve yüzünde anlatılmak üzere olan bir destanın habercisi olan o hülyalı ifade vardı.

"Hayır!" O kadar hızlı sıçradı ki sandalyesini devirdi, sonra Bolthor'a doğru devrildi, Bolthor geriye doğru düştü ve kürsüye ağır bir şekilde çarptı, John da onun üstündeydi. Muhtemelen yarın bazı döşeme tahtalarını değiştirmeleri gerekecekti.

"Lordum?" Bolthor tek sağlam gözüyle ona bakarak sordu. "Özür dilerim," diye mırıldandı ve ayağa kalkarak skald'a yardım elini uzattı yükselmek için. "Ayağım takıldı."

"Ve atlar uçabilir." Hamr arkasından kıkırdadı.

Ingrith'in Hamr'a "Deli mi bu?" diye sorduğunu duydu.

Kadının Bolthor'u değil, kendisini sorduğuna oldukça emindi. "Kesinlikle," diye yanıtladı Hamr.

"Zararı yok," dedi Bolthor. "Ben de tam yeni bir şiir okumak üzereydim. Bu sizin için uygun mu, lordum?"

Adamı neredeyse öldürdükten sonra ne diyebilirdi ki?

"Lütfen yap," diye teşvik etti Hamr.

"Evet, güzel şiirlerinizden birini dinlemeyi çok isterim," dedi Ingrith.

Öyle mi düşünüyorsun, işe karışan hizmetçi? Bolthor'un söyleyeceklerini duymak sana iyi gelecek. Öyle olsun!

John sandalyesini düzelttikten sonra oturdu ve yüzünü ellerinin arasına aldı.

"Bu, Şahin İni'nden John'un hikâyesi." Bolthor boğazını temizledi ve başladı:

*Saksonların ülkesinde
soylu bir şövalye hüküm
sürüyordu.
Sonra bir Viking kızı geldi
kalp şeklinde bir kıcı vardı.*

Ingrith'in dehşet çılgılığı muhtemelen Jorvik'e kadar duyulmuştu.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

ALTINCI BÖLÜM

Melek yüzlü haydutlara dikkat edin...

Ingrith, bir zamanlar kendi isteğiyle kafasına delik açtırmış bir baba tarafından, bazıları çıldırma sınırında olan beş yüz adamın bulunduğu bir kalede yetiştirilmiş bir Viking prensesiydi. O ve dört prenses kız kardeşi bir keresinde kendi tercihleriyle bir Sakson kontunu öldürmüşlerdi. Tüm Britanya kralının yeşil saçlı, gayrimeşru oğluyla birlikte kaçıyordu.

Ama bu... kendini Hawk's Lair'de içinde bulduğu bu durum çılgınlığın da ötesindeydi. Bir Viking şairi, çoğunlukla erkeklerle dolu bir odada kıcımdan bahsediyordu.

Ama John kolundan çekip fısıldadığında Ingrith tekrar yerine oturdu: "En iyisi onu bırakmak. Sadece dikkatleri üzerine çekecek ve daha da kötü şiirlere yol açacaksın. İnan bana, biliyorum."

Düşünceleri yarıda kesildiği için Bolthor baştan başladı.

*Saksonların ülkesinde
soylu bir şövalye hüküm
sürüyordu.
Sonra bir Viking kızı geldi
Kalp şeklinde bir kıcı vardı.
Yemek yapmayı severdi.
Arı kovanını severdi.
İkisi de bala vurulmuştu ama
görmedikleri şey
Gelişmek için en iyi bal kovanda
bulunmazdı.*

"Çok iyi," dedi Hamr, ısıltı ısıltı parlayan Bolthor'u alkışlayarak. "Anlamıyorum," diye fısıldadı John'a.
"Anlamak istemezsin," diye güvence verdi ona, sırtımsını güçlükle bastırarak.

Hamr'ın ve salondaki birçok erkeğin de sırttığını fark etti. Ya da sırttıklarını. Kafası karışmış bir halde kaşlarını çatarken, aklına beklenmedik bir fikir geldi. "Şüphesiz, Bolthor demek istemedi..."

John başını salladı. "O yaptı."

Birden, John'la bir çift olma ihtimali tuhaf bir çekicilik kazandı. Hatırladığından bile daha yakışıklıydı. Siyah saçları Norman tarzında kısa kesilmişti. Eski savaşçı görevlerine uygun bir vücut. Ve Tek Tanrı'nın meleklerinin kıskanacağı bir yüz. Ama bu sürpriz olmamalıydı. Annesi Leydi Eadyth, güzelliği nedeniyle bir zamanlar Northumbria'nın Gümüş Mücevheri olarak anılırdı.

Yine de Bolthor'un herkese John'la potansiyel sevgili olduklarını söylemesi? "Bu bir rezalet."

"Öyle, ama Bolthor gücendirmek istemiyor. Gerçekten de hiçbir konunun yasak olmadığına inanıyor. Sizce neden evinde ailesinin yanında değil de burada?"

"Neden?" diye sordu tereddütle, bilmek istediğinden emin değildi. "Çünkü karısının göğüslerine bir kaside yazmış." Eliyle ağzını kapattı ama yine de kıkırdamaya devam etti. "Erkek kıyafetleri içinde bile çok güzelsin, ama gülümsediğinde, Ingrith, sen güzelden de öte."

"Değilim!"

"Loncaster'ın sizi neden takip ettiğini anlayabiliyorum."

"Peşinden gitmek anahtar kelime. Onu hiç cesaretlendirmedim."

"Neden? Hatırladığım kadarıyla, kadınların yakışıklı dediği bir adam. Zalimliğiyle ünlüdür ama birçok askerden daha kötü değildir. Ve kralla olan ilişkisinde yeterince yüksek mevkide."

"Dediğiniz gibi zalim biri ama sadece askerlikte değil. Saldırganlığı beni tiksindiriyor."

"O ne yaptı ki? Eminim sana saldırmamıştır. Eğer öyleyse, davanızı krala götüreceğim."

Başını sertçe salladı. "Saldırı dışında her şey ve bu konuda söyleyeceklerim bu kadar."

"Buraya geleceğini mi düşünüyorsun?"

"Ne yazık ki öyle olacak. Ve bana öyle bakmayı kes... sanki böyle bir adamı cezbedecek gizli varlıklarımı merak ediyormuşsun gibi."

"Gizli varlıklarını zaten biliyorum," diye işaret etti, sonra aşağı baktı ve masanın üzerinde yumruk yaptığı ellerini fark etti. "Bana vurmak istiyorsun, değil mi?"

"Eğer olay yaratmayacaksa, yaparım."

"Bir anlaşma yapalım, Ingrith. Loncaster'ın kıyafetini saptırmak için koruma görevlisi olarak hareket edebilirim, ancak senin müdahalen olmadan bu işi kendi yöntemimle halletmeme izin vermelisin."

"Ama, bilmiyorsun..."

"Ya öyle, ya da yoldasınız."

John'a Loncaster'ın buraya gelmesinin tek nedeninin şehvet olmadığını söylemesinin tam sırasıydı. Henry'nin kimliği hakkında onu bilgilendirmeliydi. Ve kızları genelevden nasıl kurtardıklarını. Ve Kavi'l'in hikayesini de.

Ama sessizliğini korudu ve John'un bilmesine gerek kalmadan gitmiş olmaları için dua etti. O gece kız kardeşi Tyra'ya bir mektup yazarak kendilerini İskandinav'ya götürecek bir uzun yol gemisi bulmasını istedi.

Yetimlerin iyiliği için babasının entrikalarına katlanmak zorunda kalacaktı.

Parmak yalatacak kadar iyi.

Ertesi sabah Ingrith, Henry'nin yeşil saçları konusunda bir şeyler yapması gerektiğine karar verdi. Artık düğün çiçeği sarısı olmadığı doğrudu ama yeşil de aynı şekilde dikkat çekecekti.

Aklına bir fikir geldi. Henry'nin kafasını tıraş edecekti. Ama durun, Henry'nin kel kafası diğerlerinden farklı olacaktı. Bu nedenle Ingrith tüm genç erkeklerin kafalarını tıraş etmeye karar verdi.

John'dan izin isteyeyim mi?

Hayır, o zaman nedenini açıklamak zorunda kalırım.

Ayrıca, kel erkek çocuk kafaları yeni moda haline gelebilir.

O öğleden sonra erken saatlerde güvercinlerin derisini yüzüyordu ki, John yarım düzine kel oğlanı önüne katmış mutfığa daldı. "Bunun anlamı ne?" diye sordu.

"Saç biti mi?" diye sordu.

"Hawk's Lair'de bit salgını mı var?"

"Salgın değil. Daha çok küçük çocuklarda görülen büyük bir miktar."

"Tanrı yardımcım olsun! Kızların kafalarını da tıraş etmeyeceksiniz, değil mi?"

"Hayır. Sadece genç çocuklar enfekte oluyor."

Gözlerini ona dikti. "Neden tek gözünde o gergin tik var? Kız kardeşim Emma yalan söylediğinde hep tiklenirdi."

"Soğan soymaktan oldu." Biraz daha tiklendiğini hissedebiliyordu.

Etrafına dikkatle baktı. Görünürde bir soğan bile yoktu.

"Arı çalışmaları bugün nasıl gidiyor lordum? Yardımcı olabilir miyim?"

"Yardım edemezsiniz. Yardım etmenin en iyi yolu çocukları bal kulübesinden uzak tutmaktır. Bu arada Emma da saklayacak bir şeyi olduğunda bana efendilik tasladı." Bu sözlerin ardından mutfaktan çıktı. Tanrılara şükürler olsun! Ona iyi bir efendilik yapmak istiyordu... çorba kepçesiyle.

Herkesin yerleşmesiyle günün geri kalanı bir önceki günden daha sakin geçti. Loncaster'ın onun gittiğini anlayıp aramaya başlaması için en az birkaç gün geçmesi gerektiğini düşündü. Belki bu arada Tyra'dan haber alırdı.

Ubbi, büyük çocuklardan bazılarını dut toplamaya götürmekle görevlendirilmişti. "Muhafızlar çocuklara bakıcılık yapmaz," diye yakındı. Ama Ingrith'in Ubbi'yi bir süreliğine aradan çıkarması gerekiyordu çünkü Ubbi tepki almak için John'a hakaretler yağdırmaya devam ediyordu.

Breaca ona yaklaşp Henry'yi bulamadığını söylediğinde öğleden sonra olmuştu. Ingrith ellerindeki unu yıkadı ve avlanmaya başladı. Her yerde. Ancak son çare olarak John'un bal kulübesine baktığında olduğu yerde kalakaldı.

Tıraş edilmiş kafasıyla aptaldan ziyade sevimli görünen Henry, John'un dizine tünemişti. John, çeşitli bal kaplarıyla dolu bir masanın önündeki yüksek bir taburede oturmuş, balla ilgili bir şeyler anlatıyordu.

küçük çocuk. Odanın diğer ucunda, garip bir şekilde kendisine yakışan kel kafasıyla Kavil, üretimin çeşitli aşamalarını göstermek için kesit alınmış bir dizi bal peteğini inceliyordu. Daha sonra, kendi eğitimi için daha yakından inceleyecekti.

"Bunlar da ne?" Kavil, içinde her boydan ve renkten düzinelerce ölü arı bulunan, küçük bölmelere ayrılmış uzun, dikdörtgen bir kutuya yaklaşarak sordu.

"Bunlar dünyanın dört bir yanından gelen arı türleri," dedi John. "Hepsi birbirinden farklı yüzlerce, belki de binlerce tür var. En büyükleri

kraliçe arılardır. Diğerleri erkek ve işçi arılardır." "Bin arı nedir?" Henry bilmek istedi.

John güldü. "Diyelim ki tepeden tırnağa arılarla kaplı olsaydınız, derinizin her zerresi, bu muhtemelen bin olurdu."

Henry tiksintiyle ürperdi.

"Kraliçe arı her gün yeni arılar oluşturmak için iki ila üç bin yumurta bırakır." Bu bilginin hem Henry'ye hem de uzakta olmasına rağmen dikkatle dinleyen Kavil'e nüfuz etmesine izin verdi. Muhtemelen Henry'nin arılarla kaplı üç halini hayal ediyorlardı. "Daha da şaşırtıcı olanı, sadece bir arı kovanında elli binden fazla arı olabilir."

"Elli mi?" Henry hayretle sordu. Ingrith çocuğun anladığını biliyordu çünkü onunla sayıları yüze kadar çıkarma alıştırmaları yapıyordu. Yine, o ve Kavil muhtemelen elli arı kaplı Henry'yi hayal ediyorlardı.

Ingrith hem John'un sabrından hem de çocuklara anlama düzeylerine göre ders verme becerisinden etkilendi.

"Arıları sevmiyorum," dedi Kavil aniden, incelemekte olduğu arı sergisinden geri adım atarak. "Sokuyorlar."

"Aslında arılar sadece tehdit edildiklerinde saldırırlar. Eğer aniden hareket etmezseniz, muhtemelen sizden kaçacaklardır."

Kavil ikna olmuş görünmüyordu ve aslında Ingrith çocuğun yabancı bir adamla aynı odada kalmasına bile şaşırmıştı. Geçmişte yaşadığı tacizler yüzünden genellikle yetişkin erkeklerle temastan kaçınırdı. Ubbi bir istisnaydı.

"Bilmelisin ki Kavil, arılar çok temizdir. Asla rahatlamazlar kendilerini kovanın içinde. Aslında, kışın karda küçük sarı lekeler gördüğünüzde, bu muhtemelen arı sidiğidir. Ya da bazen yazın kuruması için serilen açık renkli çamaşırların üzerinde görürsünüz."

"Şaka yapıyorsun!" Kavil, John'a ender gülümsemelerinden birini armağan etti.

John gülümseyerek karşılık verdi, sonra Henry'ye döndü. "Elini uzat Samuel," dedi John, aynı zamanda Kavil'e yaklaşmasını işaret ederek. Samuel, Henry'ye verdikleri sahte isimdi.

Henry iki elini de avuç içi yukarı bakacak şekilde uzattı. John bir çiçeği her ikisinin üzerinde salladı ve ince sarı bir toz deriye yerleşti.

"Bu polen. Her zaman aynı görünmez ama tüm çiçeklerde vardır. Bir çiçeğin üzerinde oturan bir arı gördüğünüzde, kovanına geri götürmek için polen topluyordur."

Henry şaşkınlıkla burnunu yukarı kaldırdı.

"Komik olan şu ki Samuel... arı poleni yiyor ve sonra kovana geri kusuyor. Sonunda bala dönüşen şey budur."

"Değil!" Serseri John'un koluna bir yumruk indirdi. "şaka yapıyorsun."

John elini kalbinin üzerine koydu. "Yemin ederim."

Henry onun kucağından kalktı ve kapıya doğru koştu. şüphesiz diğer tüm çocuklara arı kusmuğu yediklerini ve üzerlerinde arı kusmuğu olan şortlar giydiklerini haber vermek için. Kavil isteksizce onun peşinden gitti. Muhtemelen geride kalacaktı ama bunu tek başına yapmayacaktı.

John ona doğru baktı ve o zaman fark etti.

"İnanılmazsın," dedi.

"Biliyorum," diye cevap verdi ve ona göz kırptı.

Sadece göz kırpmanın bile ona ne yaptığını düşünmek istemiyordu.

"Bir şey mi istedin Ingrith, benim bal alanımı mı işgal ettin?"

Onun alay edip etmediğinden emin olamadan yaklaştı. "Seni rahatsız ediyorlarsa özür dilerim. Gittiklerini fark etmemiştim."

"Ara vermeye hazırdım."

"Arılar hakkındaki bilginizi paylaşmaktan hoşlanıyorsunuz, değil mi?"

Omuz silkti. "Bazen. Örneğin, arılar çiftleşme konusunda kadın ve erkeklere çok benzerler, bunu biliyor muydun?"

Mavi gözlerindeki pırıltı ona uygunsuz bir mesaj vermek üzere olduğunu söylüyordu. "Öncelikle, sadece en sağlıklı, en erkeksi erkek arılar kraliçe arı ile havada, yerden yüksekte çiftleşebilir."

"Tıpkı erkekler gibi, erkekliğe değer veriliyor sanırım?"

"Aynen öyle. Mesele şu ki, çiftleşme tamamlandığında erkek arı ölür. Bu tıpkı bir kadın gibi değil mi? Bir erkeğin onu iğnelemesine izin verir, sonra da eline geçen ilk fırsatta onu kalbinden bıçaklar."

"Yanlış türde kadınlar tanıyorsunuz, sanırım."

"En azından, yerden yüksekte oğul veren arılar gördüğünüzde, bunlar muhtemelen erkek arılardır ve çiftleşmek için yoldan geçen bir dişi arıyorlardır."

"Kelimelerle aran çok iyi. Daha önce hiç arı kovanı duyduğumu sanmıyorum."

"İşte size ilginç bir gerçek daha leydim." Eğer gözler dans edebilseydi, şimdi onunkiler dans ediyordu. Ve bu çok hoş bir görüntüydü. "Arıların kendi aralarında konuştukları bir dil vardır. Buna kuyruk sallama dansı denir. Bir arı kıcını sallama şekliyle... kaç kez, hangi yöne doğru, vb.

diğer arılara kovanın yiyecek kaynağına olan uzaklığı gibi bilgiler verir."

Kollarını göğsünde kavuşturmuş, onun zinger'ını bekliyordu. Gelmesi uzun sürmedi.

"Tıpkı bir kadın gibi. Erkeklere belirli mesajlar göndermek için kalçalarını salları ve kıcını salları."

"Vücut parçalarını hiç sallamadım."

"Oh, sallanıyor sun, tamam," dedi sırtarak.

Yüzü alev alev yanarken, çok sayıda çömlek kavanozun ve birkaç cam kabın düzenli bir şekilde dizildiği ikinci uzun masaya doğru ilerledi. "Bal renkleri çok farklı. Onları nasıl ayırt edebiliyorsun?"

Adam ona gitmesini söylemeyince şaşırdı. Bunun yerine, yüksek taburesinde dönerek cevap verdi: "Uzun yıllar eğitim aldım. Önce annemin dizinin dibinde. Onun hevesli bir arıcı olduğunu biliyorsun. Sonra kendi çalışmalarım. Yıllar önce kralım için savaşmak üzere Frankland'a gittiğimde, orada balın farklı olduğunu fark ettim. Arap topraklarında ya da Cordoba'da olduğu gibi, hatta Norselands."

"Ama renkler! Hiçbiri aynı değil."

"Bal su gibi berrak ya da kehribar gibi koyu olabilir. Her şey çiçeklere bağlıdır. Arılar belirli bitkilere göre ayrılmadığı sürece, birçok farklı çiçekten polen toplayarak *millefiori* balı dediğimiz şeyi üretirler. Tahmin edebileceğiniz gibi, bu şekilde bir hasattan diğerine veya bir kovandan diğerine tat veya renk tutarlılığı yoktur. Çoğu insanın aşına olduğu bal türü budur." Ona baktı, sonra yüzünü buruşturdu. "Konu arılar ve bal olunca dilim tutuluyor."

"Balın iyileştirici özellikleri üzerine çalıştığınızı biliyorum, ancak farklı balların belirli yemekler için özellikle uygun olup olmadığını merak ediyorum."

"Kesin olarak. Örneğin yaban mersini balı zengin ve yoğundur. Yutmadan önce ağzınızda dinlendirirseniz, aslında meyvelerin tadını alabilirsiniz. İşte, deneyin." Küçük bir tahta kaşığa az miktarda koyu kehribar rengi bal koydu ve kadının ağzına bastırdı.

Söylendiği gibi dilinin üzerinde bekletti ama aklına gelen tek şey, *keşke bana parmağında verseydi de yalayabilseydim, oldu. Tıpkı parmaklarıma yaptığı gibi yestereve. Ne inanılmaz bir duyguydu!*

Oh, tanrılarım ve tanrıçalarım, bir adam için şehvet duymaya başlıyorum, ve herhangi bir adam için değil. Güzel bir metresi olan bir adam. Boğulmaya başladı ve John onun sırtına vurdu.

"Beğenmediniz mi?"

"Bayıldım," dedi, dalgın düşünceleri yüzünden kendini aptal gibi hissederek. "Bu çömllekler hanımınız tarafından mı yapıldı?"

Ona bir parmak salladı. "Sana Joanna'nın metresim olmadığını söyledim. Ve evet, bunların çoğunu o yaptı." Masanın ucuna gitti ve bir kaşığı orta kehribar rengindeki bala daldırdı. Her kavanozun kendi kaşığı vardı. "Benim favorim bu nadir bulunan bal. Bir arkadaşımın bana İzlanda'nın ötesindeki bir ülkeden getirdiği kuzukulağı veya ekşi ağaçtan geliyor. Bu ağacın Vadideki zambağa çok benzeyen, sarkıt benzeri kümeler halinde büyüyen çiçekler." Küçük kaşığı tatması için ona uzattı.

Kadın şaşkınlıkla gözlerini kaldırdı. "Tadı biraz anasona benziyor. Kesinlikle ekşi ama nahoş değil."

"Senin gibi."

"Ben mi? Tart demek istiyorsun. Ben öyleyim... kışkırtıldığımda."

Adam gülümsedi, kızın onun değerlendirmesine katılmasından memnun olduğunu düşündü.

Kaşığı yerine koyduktan sonra ona döndü. "Dudağında bal var. Tam orada." İşaret parmağıyla kızın ağzının kenarını sildi.

Ingrith nefes almayı unutmuştu. Bir parmağın sadece dokunuşu bile onu nasıl bu kadar... bu kadar tedirgin edebilirdi? Tıpkı dün gece parmak uçlarını yaladığı zamanki gibiydi. Tedirgin edici.

Sonra o kadar karakter dışı bir şey yaptı ki, bu onu ondan daha fazla şok etti. Adam işaret parmağını çekmek üzereyken bileğini yakaladı ve uzantıyı ağzına çekerken onu yerinde tuttu. Ve emdi.

Frigg aşkına! Bir adamın parmak ucunu emiyordu ve bunun balla hiçbir ilgisi yoktu.

Yukarı doğru bakıp haydutun uykulu mavi gözlerindeki çiğ şehveti gördüğünde boğazı kurudu ve vücudunda garip duygular dolaştı.

"Ingrith," diye fısıldadı.

Aynı zamanda, "John" diye fısıldadı.

Adam elini uzattı ve hâlâ yüksek taburede oturmakta olan kadını öne doğru çekerek açık kalçalarının arasında durmasını sağladı. O

Saçlarının kenarlarını parmakladı, sonra dudaklarını dudaklarının üzerine yerleştirmeden önce iki eliyle yüzünü kavradı. "Bu çok kötü bir fikir," dedi kalın bir sesle.

"Kesinlikle kötü bir fikir," diye onayladı... ve kollarını onun omuzlarına doladı.

Oh, saf mutluluk! Bir öpücüğün bu kadar... akıl eritici olabileceğini *kim* bilebilirdi? O da aynı derecede etkilenmişti. Bunu anlayabiliyordu çünkü vücudunun bir kısmı ona doğru bastırıyordu ve bu erimekten başka bir şey değildi.

"Nefes al, Ingrith," diye ısrar etti, onun ağzına karşı gülümseyerek.

Nefesini tuttuğunu fark etmemişti. Boğuk bir kahkaha atarak nefesini, kendisini aç öpücüklerle yutan adamın ağzına verdi. Bu, ona dilini ağzına sokma ve göğüslerinin ağrmasına ve mahrem yerlerinde nem birikmesine neden olan şehvetli bir içeri ve dışarı saldırıya başlama fırsatı verdi.

Loncaster da dilini neredeyse boğazına kadar sokmuştu ve bu iğrençti. John'un yaptığı ise tam tersiydi. Heyecan vericiydi.

John'un öpücüğüne karşılık vermekle o kadar meşguldü ki, John'un ayağa kalktığını ve pozisyonlarını tersine çevirdiğini ancak geç fark etti; böylece John tabureye oturmuş, kalçaları *topuzunun* altında açılmıştı ve John onun kadın kalbine doğru bastırılmıştı. *Sütyenindeki* çıkıntının sertliği, kadının alt bölgesinin ekstra hassas bir kısmını okşuyordu.

İnledi. Ve kışını taburenin kenarına doğru kaydırıldı.

Adamın ve kadının giysilerinin katmanları arasından bile, sanki adamın enstrümanı kadından bir yanıt koparıyormuş gibi hissediliyordu. Yüce bir coşkunun akoru o noktadan dışarıya doğru dalgalanıyor ve bir arpın telleri gibi titreşiyordu.

Kalçalarının öpülmesine ve bastırılmasına Önlüğünün altından göğüslerini okşayan parmaklarıyla boynunu geriye, göğüslerini öne doğru kaldırdı ve "Aaaaaahhhhh!" diye feryat etti. Vücudu, acıya varacak kadar yoğun bir zevkin en ezici spazmları tarafından ele geçirildi.

Birkaç uzun dakikanın ardından, dalga dalga gelen solgun hislerle hâlâ titriyordu. Yüzü adamın boynunun kıvrımlarına gömüldüğünde iç çekti ve adamın tuzlu teninin tadına baktı.

Ancak o zaman aklım başıma geldi.

Ne yaptım ben?

"Bana ne yaptın?" diye sorarak onu itti ve tabureden atladı. Saçları örgüsünden yarıya kadar dökülmüştü. Önlüğü

kenara itilmişti ve *silahı* dizlerinin üzerinde sıkışmıştı. "Ne yaptım *ben*?"

Kadın kendini düzeltmeye çalışırken, adam
Güldü ve *sütyenin*in kasıklarındaki nemli bir noktayı işaret etti.

"Bunu ben mi yaptım?" diye sordu dehşetle.

"Hayır, bunu yapmama sen sebep oldun. Denenmemiş bir çocuk
olduğumdan beri pantolonumun içine girmedim."

Anlaması bir an sürdü. Anladığında, sıcak yüzünü ellerinin arasına aldı.
"Çok utandım. Daha önce hiç böyle bir şey yapmamıştım. Bana yedirdiğin balın
içinde bir şey mi vardı?"

"Keşke! Eğer olsaydı, onu dünyanın herhangi bir pazarında altın
karşılığında satabilirdim."

"Sen yaptın, seni sıçan, beni baştan çıkarmak için o balın içine bir şey
koydun," diye suçladı.

"Baştan mı çıkarıldın?" Adamın ona doğru attığı tembel gülümseme
neredeyse onun felaketi idi. Tekrar.

"Hayır, göğüslerim ağrıyor ve alt bölgem her zaman ağlıyor," dedi
toplayabildiği kadar alaycı bir şekilde. "Lackwit!"

Gözleri büyüdü. "Kabalığınızın sınırı yok leydim. Seviyorum
O!"

"Bana gülüyorsun." "Ben
bize gülüyorum."

"Hanımınız ne düşünür?"

"Yine Joanna! Daha önce şaplaktan bahsetmiş miydin?"

"Şimdi yatak kürklerinize atlayacağımı sanmayın."

Bu olasılığın onun aklına gelmediğini söyleyebilirdi. Şimdiye kadar. "I
"En son ne zaman bir kadının yatak kürklerime *atladığını* hatırlamıyorum."

Tiksintiyle kollarını iki yana açtı. "Seninle konuşmaya çalışmak boşuna." Bal
kulübesinden çıktığında neredeyse Ubbi'yi eziyordu.

"Leydim, trol arılarını üzerinize saldı mı?" "Ha?

Hayır. Neden sordunuz?"

"Çünkü dudaklarını arı sokmuş."

Parmak uçlarını öpücükten şişmiş dudaklarına götürdü. Bu doğrudu...
dudakları onun ateşli sahiplenmesinin ardından yanmıştı.

Sırada ne var?

Ardından Ubbi'nin dikkatini başka bir şey çekti. Adam onun omzunun
üzerinden bakıyordu. Döndüğünde John'un açık kapı aralığına yaslandığını gördü.

Ubbi, "Görünüşe göre trolü de arı sokmuş," dedi.

"Oh, In-griiith," diye seslendi John ona, kadın yarı yoldan geri döndüğünde. "Bolthor'a dikkat etsen iyi olur, yoksa kendini onun gece şiirinin konusu olarak bulabilirsin."

"Yapmaz!" diye haykırdı, omzunun üzerinden ona bakarak. John sadece omuz silkti ama fazla yakışıklı yüzünde şeytani bir sırıtma vardı.

OceanofPDF.com

YEDİNCİ BÖLÜM

Bugün kesinlikle dudak büküyorlardı.

Dedikodu her kalede rüzgârdaki toz gibi dolaşırdı.

En azından, Ingrith'e fısıldadığı için bahanesi buydu.

o akşam bir başka ziyafete giderken yanlarından geçerken açıklamalarda bulundu.

Ona, bir çapkının yatağından yeni çıkmış bir zamparaya benzediğini

söylemesinin hiçbir yolu yoktu, çapkın olan kendisiydi.

"Yemin ederim Ingrith, göldeki balıkların yarısı şu anda yatıyor olmalı.

bu gece bu masalarda." Sahte bir dehşetle başını salladı. "Diğer yarısı mutfak

tutkularınızdan kaçmak için açık denizlere koşuyor."

Ve evet, Ingrith'in tutkularının aşk oyununa kadar uzanıp uzanmayacağını merak ediyordu. Onu çıplak gördükten ve parmağını emmesini sağladıktan sonra Tanrı aşkına, bazı ilginç özel fanteziler kuruyordu.

Hakaret etmek yerine şakayla karşılık verdi. "Domuzların da kaçtığını duydum. Hawk's Lair'in kilometrelerce uzağında tek bir kızıl geyik bile yok."

"Bu yeşil çamur da ne?" diye sordu, bir kase sıvı lapayı göstererek.

"Genellikle bir bebeğin bezinde biriken şeye benziyor."

Onun koluna vurdu. "'Yeşil Çorba. Pırasalı ıspanak, yumurta, krema ve çeşitli baharatlar."

"Ispanaktan nefret ederim."

"Lahanadan nefret ettiğini sanıyordum."

"Ispanak ve lahana."

Sanki umutsuz bir vakaymış gibi ona başını salladı. "Yarın sana ısırgan otu çorbası yapacağım."

"Oh, bu harika! Neden bana sadece tırnak yedirmiyorsun?"

"Buna bayılacaksın."

"Bundan şüpheliyim."

"Şşşt! Açık fikirli olun. Isırgan otu piştikten sonra dikenli değildir ve diğer tüm malzemelerimle birleştğinde oldukça lezzetlidir.

Yaban domuzu testisleri hakkında ne düşünüyorsun?"

Az önce içtiği bal liköründen aldığı yudumda boğuldu. Boğazını temizleyerek, "Bence onlar kıllı herifler. Neden?"

"Birkaç tane
kullanabilirim."

Kaşlarını kaldırdı.

"Pişirmek için. Soğan yağında kızartılırsa çok lezzetli olur. Daha da iyisi, bira hamurunda."

John'un ağzı açık kaldı ama Bolthor ayağa kalkıp onlara doğru eğildiği için yorum yapmak zorunda kalmaktan kurtuldu. John bir şey söylemeye çalışmadı bile.

Skald'ı bu gece bastırmak. Ingrith de mücadeleyi bırakmış gibi görünüyordu.

*Bal bir kadına çok benzer.
Elde etmek için tam bir baş
belası. Tatlılık getirir,
Ama bu acıya değer mi? Belki de
bu sadece baharın bir ayinidir
Başka türlü acılar varken, Aşk
oyununun getirdikleri.
Bir öpücüğün ısırtığı
Kesinlikle mutluluk
getirebilir. Zevkli ısırık
Uzun bir gecenin ardından. Bir
dahaki sefere şişmiş bir dudak
görürseniz.
Zavallı arıların kıştırmasını suçlama.
Daha çok bir aşığın iğnesi gibi.*

Salondaki herkes dönüp ona ve Ingrith'e baktı. O sadece göz kırptı ve onaylarcasına eğildi.

Ingrith ona dirsek attı.

Hamr ayağa kalktı ve şiddetle alkışladı.

Ingrith de Hamr'a dirsek attı.

"Ne zaman gidiyor?" diye mırıldandı John'a.

"Bolthor mu Hamr mı?"

"İkisi de."

Omuz silkti. "Şüphesiz seninle aynı zamanda yola çıkıyorum."

Kadın gerginlikle dudaklarını yaladı.

Bu da tabii ki ona diğerk yalamaları hatırlattı.

Yüce Tanrım! Bütün gün sadece cadıyı düşünerek yarım bir horoz duruşu yapmıştı. Ingrith'le daha önce karşılaştığında onun cazibesini fark etmemiş olması onu şaşırtmıştı. Kör olmalıydı.

"Bakire misin?" diye sordu aniden.

Çok yavaşça dönerek doğrudan ona baktı.

Kıza bakışındaki soğukluktan onun hâlâ bir genç kız olduğunu düşündü. "Bu soru uygunsuzdu."

"Gücendirmek istemem. Gerçekten istemiyorum."

"Yaşım yüzünden mi? Bu yüzden mi soruyorsun?"

Başını salladı. "Evli olmamanız beni şaşırtıyor çünkü çok şehvetlisiniz."

Nefes nefese kaldı. "Bir ahlaksız! Sırf benim ahlaksız olduğumu düşünüyorsun diye-" "Şşşt! Şehvetli olmak iyi bir şeydir. Aslında, her erkek hanımının

karısının gizli bir ahlaksızlığı olurdu."

"Ama ben evli değilim."

"Aynen öyle."

Kadın dişlerini gösterdi, bu da adamın dikkatini dudaklarına çekti.

"Dudakların öpücükten şişmiş. Acıyorlar mı?"

"Hayır. Seninkini mi?" diye karşılık verdi, şüphesiz onu utandırmayı umuyordu.

Hiç şansı yok! "Sadece biraz, ama iyi bir acı, eğer ne demek istediğimi anladıysan." Kaşlarını ona doğru salladı.

"Neyin var senin, John? Senin ciddi ve düşünceli olman, sadece bal çalışmalarıyla ilgilenmen gerekirdi."

"Sen oldun."

"Oh, bu mükemmel. Suçu bana at. Belki de gidip hanımını ziyaret etmelisin."

"Yemin ederim bir daha metresimden bahsedersen, seni dizime yatırır ve kalp şeklindeki kışına kürek çekerim."

Bu onu susturdu ama sadece bir anlığına.

Ama bekleyin. Konuşmada bir anlık bir kesinti olmuştu ve görünüşe göre herkes John'un sözlerini duymuştu.

Ona ters ters bakan Ingrith'e döndü. "Bana vurmak istiyorsun, değil mi?"

"Bundan daha fazlasını yapmak istiyorum," dedi. "Sana hiç kız kardeşlerimle birlikte bir adamı nasıl öldürdüğümüzü anlattım mı?"

Muhtemelen şaka yapıyordu.

Bunu söylediğine inanamıyorum.

Ertesi gün Hawk's Lair'deki kaosu daha da artıran iki şey oldu.

1. Bolthor'un ailesi geldi. Karısı Katherine ve yaşları dört ile on beş arasında değişen beş çocuğu. John düşme krizine girecekti.
2. Katherine ve beraberindekilere Leydi Eadyth'ten uğursuz mesajlar getiren bir ulak eşlik ediyordu. John çok kızacaktı.

Adamları dış baileyde askeri tatbikat yaparken, John arı tarlalarına gitmişti. Bazı petekleri incelemek ve hasat etmek için, demişti. John'un sadece kaleden ve kendisinden kaçmak istediğinden şüpheleniyordu.

Ama kaçmak ona göre değildi, çünkü Henry ve diğer çocuklardan bazıları onunla gitmek için yalvarmış, o da istemeye istemeye kabul etmişti.

"Kendi bal peteğimi alabilir miyim?" Henry bilmek istedi.

Kavil, John'un önceki sözlerini hatırlatarak, "Arıların havada kızıışmasını görmek istiyorum," diye ekledi.

"Biraz çiçek toplayabilir miyim?" Breaca, yanında büyük bir sepet sürükleyerek sordu.

"Yeni bir arı kovanı nasıl kurulur?" diye sordu Godwyn. "Babam bir keresinde, ölmeden önce, onları tütsülemen gerektiğini söylemişti."

John isteklerin her birini dinledi ve isteksizce de olsa başını salladı. Kalbi çocuklara karşı yumuşayan bir adamı sevmek zorundaydınız. John'u sevdiğinden değil. Ayrıca, çocuklar konusunda çoğu zaman huysuz bir kemik gibiydi. Ona göre bu sadece bir istisnaydı.

Ama sonra, Ubbi'nin "Sizin için trole göz kulak olurum leydim" demesine rağmen Ubbi'nin peşine takılmasına bile izin verdi.

John son sözü söyleyerek küçük adamı uyardı: "Beni rahatsız etmeye devam edersen cüce, o küçük kışını bir kovanın üstüne koyarım. Bir gece bile oturamazsın."

Bolthor ve Hamr bile John'un üzüntüsüne rağmen ona eşlik ettiler. John, "Bu kanlı bir partiye dönüşüyor," diye yakınmıştı.

"Oh, güzel!" demişti Hamr. "Belki Ingrith bizim için bir sepet yiyecek hazırlayabilir. Ekmek, peynir, meyve, domuz artığı, yulaflı kek. Sadece birkaç şey."

Ingrith ona hiç de eğlenmeyen bir bakış fırlatmıştı.

"Ve birkaç kavanoz bal likörü," diye eklemişti

Bolthor.

Böylece, Katherine'in grubu iki araba ve birkaç yalnız atıyla geldiğinde Ingrith yalnızdı.

"Ben Wickshire Malikânesi'nden Katherine," diyerek kendini tanıtan asık suratlı kadın, çocuklarına arkasına toplanmalarını işaret etti. Ingrith onların serbest bırakılmak için sabırsızlandıklarını görebiliyordu.

Katherine en az kırk kış görmüştü. Orta kısmında bol miktarda et vardı ve siyah saçlarının arasında gümüş iplikler vardı ama yine de çekici bir kadındı.

"Leydi Katherine," diye onayladı Ingrith ve tam kendini tanıtacaktı ki Leydi Katherine ağzından kaçırıp, "Siz Hawk'ın Leydisi misiniz? Lair? Hawk'ın evlendiğini fark etmemiştim."

"Oh, güzel Asgard, hayır! Ben Norselands'daki Stoneheim'dan Ingrith. Sadece... ziyarete geldim."

"Baban Kral Thorvald ile Sussex'te bir kez karşılaştım. Yani... sen bir prenses misin?"

Ingrith başını salladı.

"Pekâlâ Prens Ingrith, hödük nerede?" diye sordu asık suratlı Katherine.

"Hangi hödük?"

"Buralarda çok kişi tanıyor musun?"

"Birkaç tane."

"Kocam Bolthor'dan bahsediyorum. O dangalağın göğüslerim hakkında bir şiir yazdığını biliyor muydun?"

"Hey, arkam hakkında bir tane yazmış."

Katherine'in gözleri büyüdü ve sonra bir kahkaha patlattı. "Senden hoşlanıyorum."

"Kocanız çok iyi bir adam. Babam onun bir zamanlar azılı bir savaşçı olduğunu, her gün arkasına alabileceği bir asker olduğunu söylerdi."

"Evet, o iyi bir adam," diye onayladı Katherine. "O lanet şiiri yazdığı için onu azarladım ama gitmesini hiç istemedim. Ve kesinlikle iki gece için değil. Adam benden on iki yaş büyük, ama yemin ederim Bazen bir çocuk gibi davranıyor."

"Şu anda Lord Hawk'la birlikte arı tarlalarında ama sanırım yakında dönecekler. Onun ve Hamr'ın bu öğleden sonra Jorvik'e gitmeye niyetlendiklerini biliyorum."

Katherine, Ingrith'in yanında büyük salona girerken, "Hah! Onu yakaladığımda hiçbir yere gidemeyecek," dedi. Sonra da göz kırparak sözlerini yumuşattı.

İşte o zaman Ingrith Ravenshire kıyafetli ulağı fark etti. Hem onun hem de John'un mektuplarını taşıyordu. Katherine kâhyayla birlikte iki yatak odasına yerleşmeye gittikten sonra, Ingrith mektubunu oturma için bir bankın bulunduğu bitki bahçesine götürdü.

Sevgili Ingrith,

Umarım Hawk's Lair'de her şey yolundadır.

Komutan Loncaster bugün buradaydı, çocuğu arıyordu. Ve seni.

Buradan kız kardeşinin Hawkshire'daki evine gidecekti.

Eğer tespit edilmeden Jorvik'e ulaşabilirsiniz, Eirik seni ve adamlarını babanın İskandinavya'daki evine götürecek bir gemi sağlayacağım.

Aksi takdirde, oğluma olan bağlılığınızı Loncaster'ın davasına karşı bir caydırıcılık olarak göstermenizi öneririm.

Ve hepsinden önemlisi, Henry'i elinizden geldiğince saklayın.

Tanrı sizinle olsun.

Ravenshire'lı Eadyth

John'a bağlılık mı? Kutsal Thor! John gülmekten yere yığılırdı. Asla evlenmeyeceğini ya da çocuk sahibi olmayacağını çoktan açıkça belirtmişti. Ayrıca, diğer kadınlarla karşılaştırıldığında... eğer güzel Joanna bir gösterge ise... Ingrith yarışta bile değildi.

Daha da kötüsü, Leydi Eadyth'in John'a gönderdiği mektupta da aynı şeyi önerdiğinden şüpheleniyordu. Mektubu yok etmek istedi ama sadece bir an için. Hainliği o kadar ileri gitmemiştir.

Oh, hayır! Daha da kötü bir şey olduğunu fark etti. John'a Henry'den bahsetmek gerekecekti.

O dönene kadar beklemeli miydi? Yoksa gidip onu şimdi mi bulmalı?

Hâlâ cesareti varken, ziyaretinin gerçek nedenini açıklamanın en iyisi olacağına karar verdi. John'u tanıdığı kadarıyla

bir arı kovanının üzerine düşmüş.

John ve diğerlerinin gittiği yöne doğru yürümeye başladı. Kısa bir süre sonra, arabalara binen John hariç tüm grupla buluştu.

Hamr, "Bana ve Bolthor'a kaleye geri dönüp birliklerinin eğitimine yardım etmemizi söyledi," dedi.

"Breaca Signe'yi çiçek tarhlarına kadar kovaladığında kötü sözler söyledi," diye açıkladı Godwyn. "Çiçeklerin yatakları olduğunu biliyor muydun? Ha, ha, ha!"

"Kavil bir arı sürüsüne saldırdığında ona ters ters baktı," dedi Ubbi. "Trol ne bekliyordu ki?"

"Hâlâ açsanız hepinizi soğuk bir yemek bekliyor." Yemek sepetinin boş olduğunu fark etmişti. "Ah, unuttumşum. Bolthor, karın ve çocukların geldi."

Skald ilk başta mutlu görünüyordu. Sonra endişeyle kaşlarını çatı. "Hâlâ kızgın mı?"

Ingrith gülümseyerek, "Bence ondan içten bir özür dilerse seni affetmeye hazırdır," dedi.

John'u kovanlarından birine baktığı yerde bulması beklediğinden daha fazla zaman aldı. Gözleri, burnu ve ağzındaki açıklıklar dışında onu tepeden tırnağa örten, bol dokunmuş, neredeyse şeffaf bir kumaş giymişti. Gerektiğinde ellerinin çıkabileceği yarıklardan bahsetmiyorum bile.

Böylece, onun kendisine doğru gelmesine verdiği tepki gizlenmiş oldu. "Şimdi ne olacak?" diye söylendi.

O kadar da gizli değil! "Seninle konuşmam gerek. Haberler var." "Koruma olmadan yaklaşmayın," diye uyardı.

Birkaç adım geri çekildi.

"Ben dönene kadar bekleyemedin mi?" "Bu kadar huysuz olma."

Kıkırdadı.

"Ne yapıyorsun?"

"Aşırı kalabalıklaşan bir kovayı diğerinden ayırdım ve buraya getirdim. Gelişip gelişmediklerini kontrol ediyorum."

"Kavil senden bunu yapmanı istedi, değil mi?" Başını salladı. "Ama yapılması gerekiyordu."

"Kavil'in çok trajik bir geçmişi olduğunu bilmelisiniz." Ona çocuğun nasıl cinsel istismara uğradığını ve genellikle nasıl

erkeklerin yanında korkar.

John nefesinin altında küfür etti, kanlı oğlancılar ve mahrem yerlerin kesilmesiyle ilgili bir şeyler söyledi.

Bu çok ciddi bir konuydu. Ona haber vermeden önce onu biraz yumuşatması gerekiyordu. "Ve şu çiçek tarlaları... Görünüşe göre hepsi aynı çiçek."

"Öyle. Kovanları mümkün olduğunca birbirinden uzakta konumlandırmaya çalışıyorum, böylece tutarlı bir bal yetiştiriyorum. Bu funda."

Kaşlarını çattı. "Arılar istedikleri yere gitmiyorlar mı?"

Başını iki yana salladı. "Arılar genellikle kovandan fazla uzaklaşmayı sevmezler... yüz yirmi beş adımdan fazla değil."

"Arılarla ilgili her konuda gerçekten bir uzmansınız. Ancak tüm bu alanların bakımı için yardıma ihtiyacınız olmalı."

"Dört bahçıvanım var."

Beklemek için ondan uzaklaştı, yere oturdu, sonra dirseklerinin üzerine yaslandı. Birkaç saniyede bir ona bakıp duruyordu, muhtemelen kıymetlisini kurcalamadığını kontrol ediyordu.

çiçekler ya da arılar. Belki de gergindi. Gergin olduğunu biliyordu.

Sonunda arıcılık kıyafetini çıkarıp düzgünce katladı ve deri ciltli bir günlük, bir tüy kalem ve küçük bir mürekkep kabının da bulunduğu bir ağaç kutüğünün üzerine koydu.

Ona bakarak, "Orada yatarken çok güzel görünüyorsun," dedi.

"İltifat mı? Bir 'ama'nın yaklaştığını hissediyorum."

Gülümsedi. "Ama burada benimle yalnız olmamalısın." "Neden?"

Bana saldırmayı mı planlıyorsun?"

"Yapabilirim." Yüzündeki ciddi ifadeye bakılırsa, gerçekten de bunu yapabildi; ancak, saldırının karşı konulamaz bir nitelikte olabileceğinden şüpheleniyordu.

Onun yanına oturdu ve dirseklerinin üzerine yaslandı. Sonra arıcılık alanını incelerken memnuniyetle iç geçirdi. Çok güzel, bakımlı bir alandı.

"O zaman bana haberleri ver."

"İlk haber Bolthor'un karısının geldiği." "Uh-oh!"

"Çocuklarıyla birlikte."

"Kaç tane?"

"Beş."

Adam afallamış gibi ona baktı. "Getirdiğin sekizin üzerine beş tane daha. İstilaya uğradım." Sonra kötü bir kelime söyledi.

"Sekiz çocuk getirmedi. Kızlardan ikisi gerçekten genç kadınlar, on dört yaşındalar."

"Ve o iki kızdan bahsetmişken... O yaştaki kızlar neden yetimhanede?"

"Uh." *Onları bir genelevden kurtarmak için mi? Hayır, bunu ona söyleyemem. Henüz söyleyemem.*

"Hamr çok deneyimli göründüklerini söyledi." "Onlar sadece on dört yaşında!"

"Ne demek istiyorsunuz leydim?"

"Bunun bir anlamı yok," diye homurdandı. *Yalanlar, yalanlar içinde debeleniyorum.*

"Ama 'ilk' demiştin. Lütfen Tanrım, diğer haberler bundan daha iyi olsun."

"Keşke!" Ayağa kalktı ve *silahlığının* yan kapağına uzanarak iki katlanmış parşömen kâğıdı çıkardı. O da ayağa kalktı ve üzerinde hâlâ adının yazılı olduğu mühürlü kâğıdı ona uzattı.

Yüzündeki ifade daha da katılaştı. Kadın ona ikinci parşömeni uzatmadan önce iki kez okumuş gibi görünüyordu. "Bu bana gönderilmişti. Sanırım sizinkine benziyor."

İkisini de okumayı bitirdiğinde, "Seninle evlenemem, Ingrith," dedi.

Nefes nefese kaldı. "Senden bunu hiç istemedim. Sadece Loncaster'ın araştırmasının durumunu sana bildirmek istedim. Ve benimle evlenemezmişsin gibi davranma. En azından birbirimize karşı dürüst olalım. *Yapmayacaksın* demek daha doğru olur, çünkü istemiyorsun."

"Doğru değil. Eğer bazı koşullar olmasaydı, benim için mükemmel bir eş olurdu."

"Hah!" Sonra dayanamayıp sordu: "Hangi açıdan mükemmel?"

"Yemek yapabiliyorsun ve içinde bir Viking fiyordu kadar geniş bir şehvet damarı var."

"Ah, sen!" Kadın onun koluna vurdu.

O zaman şaşkınlıkla kaşlarını çatı. "Henry kim? Yetimlerden hiçbirinin adının Henry olduğunu hatırlamıyorum. Yoksa o bir sevgili mi?"

"Saçmalama. Henry, Samuel'dir." "Yeşil saçlı çocuk mu?"

"Aynen öyle."

Henry'nin kralın gayrimeşru çocuğu olduğunu ve annesinin onu nasıl yetimhanede büyütmek istediğini anlattı. Ona, Henry'nin

çocuğu saklıyordu çünkü kralın onu kötü amaçlar için istediğinden korkuyordu.

"Kötü niyetli mi? Nasıl?"

"Henry kadar uzak bir varisi daha tahttan uzaklaştırmak için öldürüleceğinden şüpheleniyorum."

"Aman Tanrım! Demek bu yüzden oğlanların kafasını tıraş ettin." Başını salladı.

Keskin bir nefes aldı. "Bir de dürüstlükten bahsediyorsun! Pfff!" dedi. Sesinde yoğun bir buzlanma vardı. "İtirafına devam et ve bir kez olsun gerçeğe sadık kalmaya çalış."

Konuşması bittiğinde John söylediği her şeyi düşündü ve uzun bir süre cevap vermedi. Cevap verdiğinde, kız onun öfkeli olduğunu anlayabildi. "Kaleme bir yetim sürüsü getirdin. Bana bunun Lancaster'ın şehvet dolu niyetlerinden kaçmak için olduğunu söylemiştin."

"Öyle. Bu kısmı doğru."

Fikrini homurdanarak söyledi.

Ayağa kalktı ve gözlerinden akan yaşları kırpmaya çalışarak kısa bir mesafe uzaklaştı.

O da ayağa kalktı ve onu takip etti. "Gözyaşların sana hiçbir şey kazandırmayacak, seni sinsi yaratık. Kralın çocuğunu evimde saklamaya cüret ettin,

O bulunduğunda benim de aynı derecede suçlu bulunacağımı bilerek. Bunu nasıl yaparsın?"

"Başka seçeneğim yoktu."

"Birçok seçeneğin vardı. Annemi de bu işe bulaştırdığın için o yalancı diline de lanet olsun." Parmaklarını hayal kırıklığıyla saçlarında gezdirdi. Sonra aklına başka bir düşünce gelince gözleri onu kesti.

"Planınızın bir parçası olarak beni baştan çıkarmaya çalıştınız."

"Sen deli misin? Elimde olsa bir erkeği nasıl baştan çıkaracağımı bilemezdim. Böyle bir donanıma sahip değilim." Yüzünü ve vücudunu göstermek için bir elini salladı.

"Oh, ekipmanınız var, tamam. Muhtemelen tüm adamlarınızın parmaklarını emiyorsunuzdur."

"Bütün adamlarım mı?" diye kekeledi. Sonra sertleşti. "Şimdi gidip çocukları bir araya toplayacağım. Belki gece yolculuk edersek fark edilmeden Jorvik'e ulaşabilir ve üvey babanın gemisini bulabiliriz."

"Hiçbir yere gitmiyorsun."

Ellerini kalçalarının üzerine koydu. "Peki beni nasıl durduracaksın?"

"Belki seni yatağıma bağlarım. Çırılçıplak. Böylece Loncaster geldiğinde, ki mutlaka gelecektir, en azından hikayenin bu kısmına inanacaktır."

"Sen iğrenç bir hödüksün. Ne kadar kaba bir önerme!"

Dudaklarında bir gülümseme belirdi. "Yine de cezbedici, değil mi?" Onu açık çenesinin altından fırlattı ve uzaklaştı.

Onu sersemletti. Ve baştan çıkararak.

"Hâlâ seninle evlenmeyeceğim," diye omzunun üzerinden seslendi.

Bir keresinde babasının baş *kuşçusunu* gördüğü kaba bir hareket yaptı. geçen bir Sakson'a yap.

OceanofPDF.com

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Cahil erkekler konu seks olduğunda her şeye inanırlar!

John durumu şefleri Hamr, Bolthor ve Ordulf'a anlattı. *herir*, o öğleden sonra egzersiz sahalarında birkaç kuvvetli kılıç seansının ardından banyo evine gittiklerinde. Hepsi sıırıslıklamdı ve bu sadece kasları zorlayan silah talimlerinden kaynaklanmıyordu.

Buhar odayı doldurdu ve vücudu canlandırdı.

"Bu aramızda kalacak," diye uyardı John. "Kralın oğlunun burada olduğunu kimse bilmemeli."

Üç adam başlarıyla onayladı.

"Daha fazla asker için Gravely'ye göndereyim mi?" Ordulf iyi kesilmiş sakalıyla uyumlu etkileyici bıyığını parmaklayarak sordu. Bolthor kadar uzun ve iri bir adamdı ama yirmi yaş daha gençti.

"Hayır. Henüz değil. Elimizde çok fazla savaşçı olması Loncaster'ı şüphelendirebilir." John herkesin suçlu görünmesini istemiyordu. Çocuğun kimliğini gizli tutmasının bir başka nedeni de buydu.

Hamr, John'a "Bütün bunlar seni tuzağa düşürmek için bir oyun olabilir," diye önerdi. "Beni nasıl tuzağa düşürmek?"

"Evliliğe."

"Pfff! Hayır, Leydi Ingrith'in anlattıkları doğru. Hepimiz biliyoruz ki Kral Edgar göğüsleriyle her şeye dokunur. Yediği darbeler sayısız olmalı."

"Evet, bu doğru. Eric Bloodaxe'ın bir düzine adamını nasıl öldürdüğünü hatırlıyorum.

Bir zamanlar babası Harald Fairhair'in sahip olduğu krallığa yükselmesinin önünü açmak için kardeşlerini öldürdü," diye anlattı Bolthor. "Aslında John, üvey babanın babası, Harald'ın oğullarından bir diğeri olan Thork'un, Eric'in dehşetinden sadece hak iddia etmekten vazgeçtiği için kurtulduğunu biliyor muydun?"

John, "İktidardaki adamlar aşırı şeyler yaparlar," diyerek aynı fikirdeydi.

Bolthor, "Ah, işte bu yüzden çocuklar tıraş edildi," dedi.

John başını salladı ve hepsi Ingrith'in Samuel'in, daha doğrusu Henry'nin eşsiz saç rengini gizleme fikrini bulmaktaki ustalığına kıkırdadılar.

"Sanırım kafamı tıraş edeceğim," dedi Hamr.

"Ne?" diye bağırdı diğerleri.

"Leydi Ingrith'in anlattığı baş biti hikâyesini pekiştirmeye yardımcı olur." Hamr her birine baktı ve daha fazla ikna edilmeye ihtiyaçları olduğunu gördü. "Ayrıca, kadınların kel erkeklerden hoşlandığını duymuştum. Bunun yatak oyunları ile bir ilgisi var."

O sırada hepsi sessizdi, yatak oyununun tam olarak neyi içerdiğini merak ediyorlardı.

"Ordulf, bıyık ve sakalını koruyarak kel bir kafayla özellikle iyi görünürsün." Hamr'ın aklına bir fikir geldiğinde, onu öldüresiye döverdi.

"Öyle mi düşünüyorsun?"

Hamr, "Kadınlar sana kesinlikle bir kez daha bakar," diye itiraz etti. "Özellikle de karın."

"Şimdi düşündüm de," Ordulf düşünceli düşünceli çenesine vuruyordu, "Kel Balki, şu Danimarkalı çıldırtıcı, bir kadını tek bir yatak oyununda beş kez zirveye çıkarabileceğini iddia ediyordu."

John, "Ayrıca savaş baltasını bir sallayışta üç düşmanın kafasını koparabileceğini iddia ediyordu," diye alay etti.

"Anlamıyorum." Bolthor'un kaşları şaşkınlıkla çatıldı. "Kel bir kafa yatak oyununa nasıl yardımcı olabilir ki?"

"Bir kadının kel bir ata binmesiyle ilgili bir şey sanırım," dedi Hamr, suya kaymadan hemen önce ve uzun bir süre orada kaldı. Uzun saçlarını omzunun üzerinden sallayarak bir sıçramayla geri döndüğünde hepsini gülerken buldu.

Ve uzun bir süre sonra hamamdan çıktıklarında hepsi keldi.

Zor bir durumdu.

Ingrith mutfakta, aşçılık görevini devralması için eğittiği Ardith'e tatlı su balıkları için pırasa ve dereotu salamurasının nasıl hazırlanacağını öğretiyordu ki Katherine mutfığa koşarak girdi ve "Gel. Çabuk gel. Bunu görmelisin."

Ingrith ellerini bir beze sildi ve Katherine'i arka kapıya kadar takip etti. Hamamdan gelirken, adımları geniş ve kendinden emindi, dört büyük adam vardı. Hepsinde de bebek poposu kadar keldi.

Ve onlardan biri de John'du.

"Hayatında gördüğün en yakışıklı manzara değiller mi?" Katherine içini çekti. "Sanırım bu gece kocamı affedeceğim."

Ingrith'in gözleri yaşlarla dolmuştu ve bir elini kalbinin üzerinde tutuyordu. Bunu neden yaptıklarını biliyordu ve bu onu derinden etkilemişti. Ve evet, gerçekten de günah kadar yakışıklı görünüyorlardı.

"Ne? Ağlıyor musun?" John yaklaştığında söyledi. "O kadar kötü mü görünüyorsun?"

"Hayır, o kadar iyi görünüyorsun." Ve bu doğrudu. Saçsız, ince şekilli kafası sadece yüzünün yontulmuş hatlarına ve çekici mavi gözlerine dikkat çekiyordu.

John ona doğru başını salladı. "Ingrith, Ingrith, Ingrith! Bana bunu söylememeliydin."

"Neden?" Önlüğünün kenarıyla ıslak yanaklarını siliyordu. "Çünkü çok hoşuma gidiyor."

"Gördün mü?" dedi Hamr, John'a dirsek atarak.

Bolthor ve Katherine yakın bir konuşma içindeydiler. Çok yakın. John'un askerlerinden biri olan Ordulf'un etrafı birkaç genç kız tarafından sarılmıştı ve hepsi onun başına dokunmak istiyordu, ama karısı gelip onu kulağından tutarak uzaklaştırdı, o da buna izin verdi ve kulağına bir şeyler fısıldadı.

Eğer karısının kızarması bir gösterge ise, yaramaz bir şey.

John'u yanına çeken Ingrith, "Bunu yapmak zorunda değildin," dedi.

"Biliyorum."

"Ama bunu yaptığın için sana sonsuza dek minnettarım." "Ne kadar minnettar?"

"Tsk-tsk-tsk! Bana çok karışık sinyaller veriyorsun, John. Beni baştan çıkarıyorsun, sonra da itiyorsun."

"İçim karmakarışık, işte bu yüzden." Adam ona öyle sıcak bir bakış attı ki, kadının içi eriyormuş gibi hissetti. "Ama yine de seninle evlenemem."

Bu sakıncalı açıklamayı yaptığı için onun göğsüne bir tokat attı. Tekrar. "Çok korkuyordum. Sanki üzerimde ağır bir yük varmış gibi hissediyordum."

"Yarı yarıya fazla bağımsızsın. Belki de bazen geri adım atıp yardım istemelisin."

"Gerçekten güvenebileceğim tek kişi benim."

"Doğru değil. Senin bir ailen var. Arkadaşların." Durakladı. "Benim."

Hala ağlamaklı gözlerle ona baktı, sonra kendini ona doğru fırlattı, kollarını omuzlarına sımsıkı dolayarak sıkıca sarıldı, vücudu

göğsünden dizlerine kadar ona yaslanmıştı. O kadar ürkmüştü ki, düşmemek için onu kucakladı, şüphesiz, ama kısa süre sonra, kasıtlı olsun ya da olmasın, ona sarılıyordu. Ve bu iyi hissettirdi.

Boynunun gölgeli çukuruna yaslanarak temiz, misk kokulu teni derin derin soludu ve "Teşekkür ederim" diye fısıldadı.

Kıkırdadı ve ellerini kadının sırtından kalçalarına, oradan da tekrar yukarı kaldırıp beline koydu.

Sıcak hislerin karıncalanması onları takip etti. "Benim için zevkti leydim. Kesinlikle benim için bir zevk."

Olayların bu son gelişmesi üzerine duyguları yatıştığında, Ingrith şaşırtıcı bir şey fark etti... ve hiç de istenmeyen bir şey değildi. John onu istiyordu. Bir erkeğin bir kadını istediği gibi. Karnına baskı yapan uyarılmışlık hissinden ve hala göğsüne baskı yapan kalbinin hızlı atışından bunu anlayabiliyordu.

Hâlâ adamın omuzlarını tutmaya devam ederek, onu incelemek için arkasına yaslandı. Adam mutlu görünmüyordu.

"Bu aramızda olamaz, Ingrith."

"Neden?" Kutsal Thor! Bu soruyu sorduğuna inanamıyordu. "Çünkü sana onurlu bir sonuç sunamam."

"Yine evlilik! Neden bu konuyu açıp duruyorsun? Ben seninle evlenmeyi hiç istemedim."

"Ah, ama ikimiz de aramızda bir şeylerin cızırdadığını biliyoruz. Eğer bunu durdurmazsak, kendimizi yatakta kürkler içinde bulacağımız kesin. Sanırım iki hafta boyunca, eğer araya girmezsek."

İki hafta boyunca ne yapardık? Bu olasılık insanın aklını başından alıyor... ve diğer vücut parçalarını. Gülümsedi, hınzır, ahlaksız bir gülümseme. yapabileceğini biliyordu.

"Ingrith!" diye inledi ve onu tekrar kendine çekti, boynunu öptü, sonra kulağına doğru mırıldandı. "Seni istiyorum. Hem de çok!"

"Ben de seni istiyorum." Hayatında ilk kez, kız kardeşlerinin kadınların da şehvet düşkünü olabileceğini söylerken ne demek istediklerini anlıyordu.

Ancak adam onu hayal kırıklığına uğratarak, ellerini kollarının üst kısmına koyarak kendisinden uzaklaştırdı. "Yeter!"

"Korkak!"

"Aynen öyle. Baban kafamı tepside sunardı."

"Bilmiyorsa olmaz." Tanrılar adına, adama yalvarıyordu. Bu ne kadar acınası bir durum?

"Böyle bir şey olmayacak." Onun cevabını beklemeden yanından uzaklaştı. Bekleseydi, "Bunun üzerine bir Sakson sikkesine bahse girmek ister misiniz, Lord Hawk?" dediğini duyacaktı.

Ingrith'in aklına bir fikir geldiğinde, onu sonuna kadar takip ederdi. Ancak şu anda aklındaki son hiç de acı olmayacaktı.

Bilgisiz olan sadece erkekler değildi.

John önündeki manzaraya dehşetle baktı.

Hamr kısa bir süre önce yarım düzine *ev arabasıyla* Jorvik'e doğru yola çıkmıştı.

Loncaster hakkında ne öğrenebileceğini görmek ve denizi kontrol etmek için Ravenshire uzun gemisinin hazırlığı. Hamr, kel kafalı seks hikâyelerini anlattıktan sonra ardında en az yirmi beş erkeğin kafasını kazıtmıştı ve bunlardan bazıları çok kötü durumdaydı, arkalarında kanlı çentikler ve kıllı yamalar vardı. Ubbi bile küçük kafasını tıraş etmişti ve şimdi gerçekten bir cüceye benziyordu.

Aralarındaki birkaç İskandinav... herkes İskandinavların kibirleriyle tanındığını bilirdi... tıraşı bir sanat haline getirmişlerdi.

Bazıları savaş örgüleri dışında kel, bazıları sadece arkaları ve yanları tıraş edilmiş, bazıları ise alından enseye kadar sadece dar bir şerit saç bırakmış.

Hawk's Lair'de erkek saçları için yeni bir moda yaratıyorlardı ve bunun haberinin çok geniş bir alana yayılacağı kesindi. Tam da istediği şey. Evine daha fazla ilgi gösterilmesi!

"Bu kadar çok erkeğin çocuğu korumayı önemsemesi hoş değil mi?" Ingrith yüksek masada onun yanındaki koltuğundan ona fısıldadı.

"Henry'yi sen, ben, Bolthor, Hamr ve Ordulf dışında kimse bilmiyor. Geri kalanlar kel bir kafanın daha iyi seksle eşdeğer olduğuna inandırıldı."

"Oh," dedi, sanki anlamış gibi, ama anlamış olamazdı.

Konu modadan açılmışken, Ingrith kendini bu kadar iyi göstermek zorunda mıydı diye düşündü. İskandinav *gunna*'sı ve önlüğü yerine

Sakson tarzındaki yeşim yeşili elbisenin parlaklığı gözlerinin mavisıyla tezat oluşturuyordu. Cüppe yüksek yakalı ve uzun kolluydu ama o kadar vücuda oturuyordu ki altında ne olduğunu tüm ayrıntılarıyla hayal edebiliyordu.

Genellikle başının tepesinde bir taç şeklinde örülü olan saçları bu gece gevşekti,

Uzun sarı dalgalar arkada beline kadar sarkıyor ama yüzünü ve kulaklarının arkasını ince gümüş bir diademle kapatıyordu.

Açıkta kalan küçük lobun tadına bakmayı, dilinin ucuyla kıvrımların izini sürmeyi, kanalın içine nefes almayı ne kadar istediğini bir bilse.

Ama sonra önüne serilen diğer manzaraya dehşetle bakmaya başladı. Küçük bir balina büyüklüğünde bir levrek, özel olarak yapılmış olması gereken bir siperin üzerinde oturuyordu. Böyle bir tuzlu su balığını bu kadar içeriden nasıl bulabildiği onu aşırıyordu. İçi Tanrı bilir ne ile doldurulmuştu, kesilmiş süte benzeyen bir sosun içinde yüzüyordu ve ağzında büyük bir elma vardı. Yemeğin tadı muhtemelen çok lezzetliydi ama hayatında neler oluyordu da sıradan bir günlük sofrada böyle bir ziyafet çekiyordu?

"Sen ne düşünüyorsun?" Ingrith sordu.

"İnanılmaz," diyebildi en fazla. "Teşekkür ederim."

Bunu bir iltifat olarak söylememişti. "Ingrith, bizi böyle beslemeye devam edersen adamlarım şişmanlayacak."

"Yemeklerimi seviyor gibiler." Kız sinirlendi.

Böyle sertleştiğinde göğüslerinin dışarı doğru çıktığını biliyor muydu? Ama o söylediği neydi? Adamlarının onun yemeklerini beğenmesiyle ilgili bir şey.

"Tabii ki seviyorlar. Böyle harika bir yemekten hoşlanmayacak ne var?"

Alaycılığını sesinden uzak tutmaya çalıştı ama başaramadı.

"Yine huysuzlanıyorsun. Seni hödük! Huysuzluğun yemekle ilgili değil, değil mi? Gitmemi istiyorsun."

"Bunun doğru olmadığını biliyorsun." *İşte sorun da bu. Kalmanı çok fazla istiyorum. Aslında, seni istiyorum, nokta.*

"Bildiğim tek şey, duygularını bir duvarın arkasına sakladığın." Başını öyle bir savurdu ki omzundaki bir örtü sırtına doğru sallandı. Meşalenin ışığı altın rengi tonlara vurdu ve adam

Bir şey... bal likörü?

Zırvalık, zırvalık, zırvalık. Şimdi de duygularımı analiz edecek. Nasıl? Bir kadın gibi! Eğilip saçlarını koklasam ne yapardı acaba? "Beni bir daha korkaklıkla suçlama, seni uyarıyorum."

"Bildiğim tek şey, yersiz bir asalet yüzünden kendinizi istediğiniz şeyden mahrum bıraktığınızdır."

"Asalet, değer verdiğim son şeydir." *Kesinlikle bal likörü.*

"Bildiğim tek şey, bana yönelik tahterevallli hareketlerinizden bıktığım."

"Hiçbir şey bilmiyorsun, Ingrith. Hiçbir şey," diye tükürdü, sonra eğilimlerine boyun eğdi ve yüzünü saçlarına dayayıp derin derin kokladı.

"Neden bal likörü kokusu alıyorum? Biranın içinde mi yıkandın?"

"Saçlarımı birayla duruluyorum... ya da birayla... ya da bal likörüyle. Daha yumuşak yapıyor."

Saçlarına dokundu. Kesinlikle yumuşak. "Yemin ederim kadın, bal stoğumu da bal likörümü de tüketeceksin." *Ve tüm güzelliğimi niyetler lapaya dönüşür.*

"Bana bir fincan bal likörünü çok mu görüyorsun?"

"Sadece saçta harcanırsa. Tabii... daha sonra içmediysen?" "Ne aptalım!"

"Sanırım daha fazla araştırma yapmam gerekebilir. Belki daha sonra yatak odamda elbisenizi çıkarmanız gerekir, böylece başka bir yerinizde bal likörü kokusu olup olmadığını görebilirim," diye alay etti.

Ama kadın onun zekâdan yoksun mizah girişimini takdir etmişe benzemiyordu.

"Zampara salak!" Kadın omuz silkerek ondan uzaklaştı ve adama öyle tiksinti dolu bir bakış attı ki adam irkildi. *Ne aşırı bir tepki! O kadar şehvet düşkünü ya da aptal değildim. Öyle miydin? Eğer Bolthor tam o sırada ayağa kalkıp dikkat çekmek için öksürmeseydi salondan dışarı çıkacaktı.*

John onu oturmaya devam etmeye zorlamak için elini dizine koydu. Kadın onun elini tokatlayarak uzaklaştırdı.

Bolthor, "Bu, bilgisiz erkeklere bir övgüdür," diye duyurdu. "Bu harika bir şey," diye mırıldandı John.

"Clueless men? Buna amin derim!" Ingrith, ambarındaki tüm kremayı yutmuş bir kedi gibi sırttan Katherine'e baktı.

O ve Bolthor öğleden sonra uyku çardaklarına çekilmişlerdi ve Akşam yemeğinden hemen öncesine kadar dışarı çıkmadılar. Katherine'in kırklı yaşlarının başında olduğunu ve Bolthor'un elli kıştan fazlasını gördüğünü düşünürsek, seksin orta yaştakilerde bile azalmadığını kanıtlıyorlardı.

*Erkekler çok cahil,
Viking, Sakson ya da İskoç olsun.
Kadınlarımıza kur yaparız
Azgın arılar gibi.
Güzel sözler, şehvetli bir
kucaklaşma, Paha biçilmez
mücevherler, traşlı bir yüz.
İkna ederiz, kandırırız, fiçiyi götürürüz.
Hatta yere yatıp yalvardığımız bile bilinir.*

*Ama kim bilebilirdi ki kadının
zihninde Bütün erkeklerin eninde
sonunda bulduğu bir gizem Tek
gereken kel bir kafa
Bir kadını yatağa atmak için.*

John da dahil olmak üzere herkes alkışladı, bu kez Bolthor'un şakacı destanlarına maruz kalmadığı için şükretti. Ayrıca Ingrith'in dikkati kendisinden uzaklaştığı için de müteşekkirdi.

"Senden bir iyilik istiyorum," dedi Ingrith.

O kadar da uzak olmadığına karar verdi, içten içe inleyerek. Kadının yüzündeki ifadeden bunun büyük bir iyilik olacağını anlayabiliyordu. Başını sertçe salladı.

"Ne istediğimi bile duymadan bana nasıl hayır dersin?" "Her ne ise, bunu yapmayacağım."

"Benimle sevişmeni istiyorum."

Çenesi düştü ve neredeyse koltuğundan düşecekti. Kadının sözleri taşaklarını gıdıkladı ve böylece sikinin gökleri selamlamasına neden oldu. "Aklını mı kaçırdın sen?"

"Hayır. Kızlığımı da kaybetmedim ama kaybetmek istiyorum."

"Ingrith!" Vücudunun en sevdiği parçası neredeyse bir jig yapıyordu. *Aşağı, horoz, aşağı!*

"Bana kadınların swaplandıktan sonra farklı göründükleri söylendi. Bu, Loncaster için aramızda bir bağ olduğuna dair başka bir kanıt olmaz mı?"

Konsantre ol, John. Yatak oyunlarını, onun nasıl çıplak görüldüğünü ya da ona iyilik yapmaktan ne kadar zevk alacağını düşünme. Şövalyece davranmalısın.

"Saç biti ve kel kafalar teorisinin onu ikna edeceğini düşünmüştüm." "O da var."

"Baban ve iki yüz savaşçı hemen buraya gelir, hepsi de kellemi isterdi."

"Asla öğrenemeyecek."

Oh, bundan şüpheliyim. Babaların böyle şeyleri tespit etme yöntemleri vardır. "Kadınların farklı görüldüğünü söylemiştin. Baban bunu bilirdi."

"Konuyu karıştırmaya çalışmayın."

Kafan mı karıştı? Kafası karışık olan ben değilim. Kafası karışan tek kişi ben değilim.

"Sadece beni istemiyorsun."

Seni daha fazla isteseydim, askerlerimi masanın üstünde eğlendiriyor olurduk.
"Joanna'ya benzeseydim, sen de aynı fikirde olurdun." Parmaklarını şıklattı.
"O benden daha yaşlı; bu yüzden benim çekiciliğim eksik olmalı."
Bu konu canımı sıkmaya başladı. Gidip bir şeyler yapmalıyım. "Ingrith. Sende bolca cazibe var. Bunun Joanna'yla ya da nasıl görüldüğünle hiçbir ilgisi yok."
"Neredeyse otuz bir yaşındayım. Evlenmem için çok az şansım var.
En azından bir kez sevişmeyi hak ettiğimi düşünüyorum."
"Sevişirsek bir anda durabileceğimi mi düşünüyorsun?" "Şey, iki kere."
"Yirmi ya da elliye ne dersin?" *Ve yaklaşık yüz farklı pozisyon ve yer.*
"Şaka yapıyorsun."
Sadece ona baktı.
Ama kurnaz cadının onun için sakladığı daha çok şey vardı. Bir elini göbeğinin üzerine koyarak ona, "Göbek tomurcuğumu terletiyorsun," dedi.
Sessizce ona kadar saydı.
"Joanna'da olup da bende olmayan ne var? Ona aşık mısın?"
Saçının olmadığını fark etmeden önce kendi saçını çekiştirmek için uzandı.
En azından kızın sinir bozucu ısrarı sikinin kalkmasını azaltmıştı. Yarı yolda.
"Joanna benim için bir kolaylık, ben de onun için. Onda benim ihtiyacım olan bir şey var. Ayrıca, ilk kocasının büyük çocukları Coppergate ahırında onu taciz ettiler ve ben de serbest mülkiyet hakkı kazanmasına yardımcı oldum. Ben onun için bir yoldaşım... ikimiz için de uygun olduğunda, ara sıra cinsel bir yoldaş. Hepsi bu kadar."
Alnı konsantrasyonla çatıldı. "Burada bir şeyler eksik."
Burada çok şey eksik, ama tüm sırlarımı sana açıklayacak değilim, seni meraklı kedi. Birkaç kez nefes alıp verdi. "Seninle evlenmeyeceğim ve seninle sevişmeyeceğim. Anlaşıldı mı?"
"Su gibi." Ama sonra parmak uçlarını masaya vurarak düşüncelere daldı. Şu anda aklından neler geçtiğini sadece Tanrı biliyordu.
"Yani söylediklerimi kabul ediyorsun?" diye sordu sonunda.
"Tabii ki hayır. Fikrini değiştirmenin yollarını düşünüyorum."
Korktuğu şey buydu. Ve şövalyeliğin canı cehenneme!

DOKUZUNCU BÖLÜM

Onun bir Viking olduğunu söyleyebilirsin.

Ingrith bir büyüünün etkisinde olduğundan oldukça emindi.

Neredeyse otuz bir yıldır sadece bir erkeğe bakarak tahrik olduğunu hiç hissetmemişti. Aslında, hiç tahrik olduğundan da emin değildi.

Ona baktı ve kız eridi. Adam dudaklarını yaladı ve kadın eridi.

Adam geçerken ona sürtündü ve kadın eridi. Adam günahkâr uzun kirpiklerini kırıştırdı ve kadın eridi.

Farkında olmadığını düşündüğü bir anda ona baktı ve kadın eridi. Hatta onun aptal kel kafasından bile tahrik olmuştu.

"Bir aşk büyüğü nasıl bozulur?" diye sordu mutfakta yanında oturan ve tatlı bir tart için vişne çekirdeğı çıkaran Katherine'e.

Yeni aşçı adayı Ardith, uzun masanın diğer ucunda, Ingrith'in incelikli gözetimi altında akşam yemeğı için kızartılacak bir düzine kapon dolması hazırlıyordu.

Katherine Ingrith'e konuşur gibi bir bakış attı. "Şahin seni büyüğü altına mı aldı?"

"Şey, tam olarak *onun* büyüğü değil. Eğer onun istediğı olsaydı, çoktan gitmiş olurdu. Öte yandan ben bu hödüğe karşı garip bir çekim hissettim."

"Ne açıdan tuhaf?"

"O bana baktığında, içimde bir ateşin korlarının canlandığını hissediyorum."

Katherine başını salladı. "Fırınıınızda ısı başlıyor mu?" "Benim fırınım mı?" Ingrith ciyakladı, sonra kıkırdadı. "Öyle de diyebilirsiniz."

"Bolthor'la tanışmadan önce üç kocayla evlendim ve onları gömdüm, hepsi de domuzdu. Kral Edgar'ın çabalarına rağmen bir daha evlenmeyeceğıme yemin ettim, kuzenim çoktan çıkarılmıştı ve kesinlikle bir Viking değildi. Sakson topraklarında, İskandinav istilacılardan korkarak ve nefret ederek büyüdü. Ama Bolthor'la ilk tanıştığımda, kendimi kaybetmişim. Ve evet, bazen tek gereken için için yanan bir bakış."

"Neredeyse otuz bir yaşımdayım. Birçoğu kendi iyiliği için fazla erkeksi olan savaşçı erkeklerle çevrili bir kraliyet evinde büyüdüm. Doğrusunu söylemek gerekirse, benim için birçok erkek teklifte bulundu ve hepsi de kabul edilemez değildi. Bir kez bile Lord Hawk tarafından baştan çıkarılmadım."

Katherine omuz silkti. "Çağlar boyunca bilge adamlar bu erkek/kadın çekiciliği kavramını anlamaya çalışmışlardır. Bence Tanrı ya da tanrılar bizi erkeklerimiz için bir arzu birikintisi olarak tasarladılar ki üremeyi kabul etmeliyiz. Aksi takdirde, bu cahil ahmakları kendi yollarına gönderebiliriz."

"Ama işte sorun da bu. John bana asla evlenmeyeceğini söyleyip duruyor. Ve asla çocuk istemiyor."

"Hmmm. İşte bu garip. Yine de, eğer onu gerçekten istiyorsan, karşı koymasının imkanı yok."

"Hah! İşte tam da bunu yapıyor. Bana direniyor. İtiraf etmeliyim ki, ondan benimle sevişmesini istedim... evliliğin faydası olmadan... ve o reddetti."

Katherine'in gözleri şaşkınlıktan kocaman oldu. Elindeki küçük bıçağı bıraktı ve kiraz dolu kâseyi bir kenara itti. "Bir plana ihtiyacın var."

"Bir plan mı?"

"Bir ayartma planı."

"Aman Tanrım!"

"İlgileniyor musun?"

"Aman Tanrım!" Kendini destekledi. "Kesinlikle."

"Kendini bir örümcek, Lord John'u da bahtsız bir sinek olarak düşünmelisin. Yapman gereken, adamı ağına çekmek."

Bu ihtimal karşısında inledi. Bir aldatma ağından korkuyordu.

"İşte yapmanız gerekenler," diye öğüt verdi Katherine, "Bir Numara..." Ingrith'in John'u yatak kürklerine çekmek için deneyebileceği bir dizi hileyi detaylandırmaya başladı.

Katherine On İki Numara'ya vardığında, Ingrith'in çenesi neredeyse göğsüne degecekti.

"Cesaretin olduğunu mu sanıyorsun?" Katherine sordu. "Cesaretin var mı?" Ingrith o zaman cevabını almıştı. "Babam hep derdi ki, 'Asla bir Viking.' Ve ben özümde Viking'im."

Katherine bir kahkaha atarak, "Lord Hawk'ın hiç şansı yok," dedi.

Ingrith sadece umut edebilirdi.

Oh, tatlım!

Ingrith'in planını uygulamaya koyabilmesi için ertesi gün öğleden sonra geç saatlere kadar beklemesi gerekti.

Bundan önce halledilmesi gereken birkaç kriz vardı. Henry, tehlikede olduğunu anladıkça giderek daha da çılgına dönüyordu. Beş yaşında olduğu için kralları ve güç oyunlarını anlayamayacak kadar küçüktü ama biri ona kötü adamların onu öldürmek istediğini söylemiş olmalıydı. Sonuç olarak, Loncaster nihayet geldiğinde dikkatleri üzerine çekecek şekilde yapışkan bir tavır takınıyordu.

Ve Hamr Sakson komutanının birkaç gün içinde orada olacağına dair haber göndermişti bile. Loncaster şu anda Ingrith'in kız kardeşi Breanne'in kocası Caedmon'la birlikte yaşadığı kuzeydeki Larkspur'da halkı taciz ediyordu.

Sakinleştirici ve sabırlı açıklamalardan sonra Henry sakinleşti. Ona ve diğer çocuklara sırlarını saklamalarının ne kadar önemli olduğu anlatıldı; buna genelevden gelen ve bazı erkeklerle birlikte olarak dikkatleri üzerlerine çeken iki kız da dahildi.

Bir de Ubbi vardı. Gerçekten de küçük adam sadece çocukları değil, Ingrith'in kendisini de korumaya başlamıştı.

"Lord Hawk'a tatlı bir şeymiş gibi baktığını görüyorum. Trolün senin için olduğunu düşünme," diye öğüt verdi Ubbi, çocuk boy pantolonunu kendini beğenmiş bir tavırla indirerek.

"Lord Hawk'la ne alıp veremediğin var?" diye sormuştu ama bu bir hataydı. Bu sadece Ubbi'ye nutuk atması için bir sebep vermişti.

"Trol kendini beğenmişin teki. Arılar ve benzeri şeylerle ilgili tüm bu saçmalıklar onun ahlaksız doğasını gizlemek için."

Teklifimi kabul etmeyecekse o kadar da ahlaksız değil. "Gerçekten mi, Ubbi! Bunu nereden biliyorsun?"

"Biz erkeklerin de yöntemleri vardır," diye onu temin etti. "Her halükarda, bebeklerin doğmasını engellemek için bazı adamlarının sapkın cinsel eylemlerde bulunduğunu biliyor muydunuz?"

"Ne? Daha önce hiç bu kadar çirkin bir şey duymamıştım."

"Bu doğru." Ubbi inançla başını sallıyordu. "Bu çiftleri tavşan gibi çiftleştiriyor, erkeklerin aletlerini balla kaplıyor."

"Ubbi!"

"Kaba sözlerim için özür dilerim leydim ama bu bir gerçek. Lord Hawk, bir erkeğin tohumunun yatak arkadaşında kök salmasını önlemek için onlara ex-parry-mens diyor, ama ben bunun çok kötü olduğunu söylüyorum."

Ubbi onun öfkelenmesini bekliyordu ama Ingrith bu deneyler ile John'un çocuk sahibi olamayacağı ya da olmayacağı iddiası arasında bir bağlantı olup olmadığını merak etti. Aslında Ubbi'nin suçlamalarını Atmaca'nın İni'ndeki John yapbozunun bir başka parçası olarak görüyordu. Tek soru neden olduğuydu.

Sonunda haydutu takip etmekte özgürdü. Gözlemlerinden John'un genellikle sabahları adamlarıyla birlikte egzersiz alanlarında çalıştığını biliyordu... kılıç talimi, okçuluk, mızrak atma. Öğleden sonraları ise bal kulübesinde çalışıyor, balın özelliklerini araştırıyor ve çeşitli hastalıklar için bazı çobanları balla tedavi ediyordu.

Günaha teşvik planının ilk parçası olarak Ingrith yıllardır sahip olduğu bir elbiseyi değiştirdi. Kıpkırmızıydı, o kadar yumuşak bir yünden yapılmıştı ki bir kedi yavrusu gibi şekerleme yapıyor gibiydi. Yuvarlak yakası, uzun kolları ve etek ucuyla mütevazı bir tarzı vardı ama malzemesinden dolayı vücudunun kıvrımlarına yapışıyordu. Bugün önlük giymeyeceği kesindi.

Bal kulübesine vardığında içeri girdi ama sonra duvara dayalı açık kapının yanında durdu. Uzak tarafta, efendilerinin yardımını için sıraya girmiş birkaç kişi vardı.

İlki, silahını dizlerine kadar kaldırmış genç bir kızdı. Alt bacaklarında tahriş olmuş kızgın bir döküntü var gibiydi. Derisi kızarmış ve yer yer çığ kalmıştı.

John merhemi bacaklarına sürerken, "Bu bal, sirke ve diğer birkaç malzemenin karışımından oluşan bir macun," diye açıklıyordu. "Acıyı dindirecek ve iyileşme sürecini başlatacak ama kaşımamalısın. Eğer kaşırsan kızarıklık daha da kötüleşir ve yayılır."

John işini bitirdiğinde kız rahat bir nefes aldı ve krema dolu yağlı parşömen kühahı uzatırken başını okşadı.

"Annem size ödeme olarak bahçemizden biraz şalgam göndereceğini söyledi."

"Güzel. Asla yeterince şalgam yiyemem," diye cevap verdi John, yüzünü buruşturduğunu zorlukla gizleyerek. Ingrith onun hiçbir şekilde *neeps* sevmediğinden şüpheleniyordu. Bir de lahana ve ıspanak.

Sırada öksüren bir bebeği tutan bir kadın vardı. "Ah, küçüğüm, sorun nedir?" John bebeği bir dirseğinin beşiğine aldı, bir yandan da

Boştaki eliyle battaniyeyi ve kundak bezlerini sıyırdı.

"Herbert günlerdir böyle öksürüyor," dedi annesi, bitkin gözlerinde yaşlarla.

"Daha erken gelmeliydin, Mary. Şimdi Herbie, sorunun ne olduğunu görelim." Davetsiz misafirliğini daha lezzetli hale getirmek için bala batırılmış bir parmak ucu kullanarak çocuğun ağzını ve boğazını muayene etti. Kısa süre sonra anneye öksürüğü hafifletmek için bal ve kiraz kabuğu şurubu verdi.

"Akari emzirirken meme ucuna biraz bal likörü koymanın da zararı olmaz. Çocuk daha rahat uyuyacaktır."

Mary ona el dokuması yün bir at battaniyesi hediye etti.

Ingrith beklerken üç kişiye daha John ve onun "iyileştirme" sanatları tarafından hizmet verildi. Bu hizmetler karşılığında aldığı ücret bir sürahi Frenk şarabı, arıcılıkta kullandığı şeffaf kumaştan birkaç top ve genç bir sütçü kızın yanağına kondurduğu bir öpücük ve eğer ilgilenirse daha fazlasını vaat etmesiydi ki öyle görünmüyordu.

Ingrith onun bilgisinden ve şefkatinden etkilenmeden edemiyordu. Adama zaten yarı aşık olmasaydı bile şimdi aşık olurdu.

Sonunda işi bitmişti ve rahatlamış bir şekilde nefes alıyordu. İşte o zaman onun orada durduğunu fark etti.

"Oh, hayır! Sen değil! Yine mi!"

Planı için pek cesaret verici değildi.

"Beni takip mi ediyorsun?"

"Bir hanımefendi konuşmak için bir erkek aramaz mı?"

"Hayır, hayır, hayır! Artık senin gibi konuşmak yok. Benimle en son 'konuştuğunda' bana sormuştun... şey, iyileşmemin uzun zaman aldığını söylemem yeterli."

Güzel! Ne de olsa onu etkilemeliyim. Gülümseyerek bir adım daha yaklaştı. Gel buraya, uç. Sana örümcek ağımı göstereyim.

Bakışları vücudunu taradı, yapışkan kumaşı içine çekti. Onun bakışları karşısında meme uçlarının dikleştiğini hissedebiliyor ve bunu anlayıp anlamadığını merak ediyordu.

Araştırması kadının göğsünün üzerinden geçerken takıldı. Evet, fark etti.

Yine de direndi. "Beni kendi iradene boyun eğdiremeyeceksin, Ingrith. Deneme bile."

"Nasıl yapacağımı bilmiyorum." Ağının dallarının ona doğru uzandığını şimdiden görebiliyordu.

"Hah! Bu elbise bile tek başına niyetinizi ortaya koyuyor."

Onun suçlamasını reddetmeye çalışmadı, bunun yerine omuz silkti. Baştan çıkarmaya devam ederken kalbi kaburgalarına çarpıyordu, böyle bir faaliyete hazırlıklı değildi.

"Daha fazla yaklaşma, Ingrith."

"Neden dudaklarıma bakıyorsun?"

Dudaklarının kenarı kıpırdadı, ama sonra artık tanıdık bir nakarat olan "Seninle evlenmeyeceğim" cümlesini tekrarlarlarken yüzü kasvetlendi.

Adamın yüzüne gelip giden bu sessiz hüznü onu şaşırtmış ve büyülemişti. Onu bu kadar rahatsız eden şey neydi?

Aynı zamanda, vücutları neredeyse birbirine değerken, erotik bir bulut gibi kendisine uzanan adamın sıcaklığını ve uyarılmışlığını hissedebiliyordu. Elmacık kemiklerinin rengi, teslimiyetin kırmızı bayrakları gibiydi. En azından onun için.

"Benden etkileniyorsun," diye ısrar etti.

"Elbette öyleyim. Ben kırmızı kanlı bir erkeğim. Ama sen değer verdiğim her şey için tehlikelisin."

"Halkınızı tüm hastalıkları için tedavi ediyorsunuz. Beni neden tedavi etmiyorsunuz?" Bu, dudaklarına tam teşekküllü bir gülümseme getirdi.

Gülümsemelerinin ona ne yaptığını bir bilse!

"Peki sizin özel rahatsızlığınız nedir leydim?" diye sordu tembel bir ses tonuyla.

"Ağrım var."

Kaşlarını kaldırdı.

"İşte," dedi ve bir elini karnının alt kısmına koydu.

"Tanrı yardımcım olsun," dedi inleyerek, sonra kollarını ona doğru açtı.

Bazen örümcekler sineği yakalayamaz...

John gözlerini kapadı ve Ingrith'i sıkıca kucaklarken ürperdi. Bu kadar yanlış bir şey nasıl bu kadar doğru hissettirebilirdi?

O kadar tahrik olmuştu ki, kendini şaşırmış hissetti ve kontrolünü sürdürme çabasıyla titredi. Ingrith'in hevesi onu heyecanlandırıyordu, şüphesiz uzun süredir kendini inkâr etmesinin de etkisiyle. Ama bu ayartmaya bir son vermeliydi.

"Ingrith. Tatlım." Onu kendisinden uzaklaştırmaya çalıştı ama kolları kelepçe gibi boynuna sıkıca sarılmıştı ve... Yüce Tanrım! Kadın göğüslerini adamın göğsünde ileri geri sürtüyor ve

küçük miyavlamalar, kedi gibi tatmin sesleri. Karnına baskı yapan öfkeli coşkunun farkında olmalıydı.

"Dur!" dedi sertçe, parmaklarını boynundan çekerek ve onu bir kol boyu uzakta durmaya zorlayarak. Ellerini kadının omuzlarına koyup kollarını kavuşturarak onu kıpırdamadan durmaya zorladı. "Bu olamaz."

"Neden?" diye inledi.

Derin bir teslimiyet iç çekişiyle ona şöyle dedi: "Sana nedenini söyleyeceğim. Tanrı yardımcım olsun, ama sana nedenini söyleyeceğim." Ellerini kadının beline indirdi ve onu yüksek taburesine oturması için kaldırdı.

Kadının yüzündeki tutku ve hayal kırıklığı ifadesi karşısında konuşamadan kısa bir mesafe uzaklaştı.

"Gravely Kontu'nun gayrimeşru oğlu olduğumu biliyorsunuz." Başını salladı. "Bunun ne ilgisi var-"

Elini kaldırarak kadının sözlerini durdurdu. "Benim doğumum, Gravely'li Steven'in anneme tecavüz etmesinin sonucudur."

Nefes nefese kaldı. "Bilmiyordum."

"Pek fazla insan bilmez. Steven kötü bir adamdı, Ingrith. İlla bilmen gerekiyorsa, deliydi. Ve ben de aynı kanı taşıyorum."

"Oh, John, inanılmayacak kadar kibirli olan babamla aynı kanı taşıyorum. Ve savaşta acımasız olduğu söylendi. Ve şehvet düşkünü?" Gözlerini devirdi. "Söylemeye gerek yok... beş eş kendi adına konuşuyor."

John hüzünle gülümsedi. "Bu farklı. Babamın kısa hayatı boyunca yaptığı aşağılık şeyler, tarif etmekte zorlandığım bir deliliğin kanıtıdır ve bu sadece savaşta değildi. Tecavüz onun günahlarının en küçüğü. Cinayet, hatta çocuk ve masum kadın cinayetleri. İşkence. Oğlancılık. Tanrı bilir daha neler. Kardeşi Elwinus'un Gravely malikânesinde gördükleri yüzünden genç bir çocukken manastıra kapandığı söylenir. Belki de deliliği kendisi de yaşamıştır."

"Bana anlatmaya çalıştığın şey nedir?"

"Size söylüyorum, delilik benim kanımda var ve ben reddediyorum... kesinlikle reddediyorum... bu dünyaya böyle bir ihtimalle bir çocuk getirmeyi reddediyorum."

Gözlerinden yaşlar süzüldü. Acıma, şüphesiz. Onsuz da yapabileceği bir acıma. Sertleşti ve meydan okurcasına çenesini kaldırdı. "Bu yüzden Joanna ile ara sıra görüşüyorum. O kısır."

"Neden onunla evlenmedin? En azından, özsuyn taşıtığında tepki görmeden vücudunu onun üzerinde rahatlatabilirdin."

"Benim... benim özüm?"

"Alt sınıftan olduğu için mi?" "Hâlâ yükselen özsuyla takılmış durumdayım."

"Anlamamış gibi davranma. Bir erkeğin sarkan kısmı özsuyla o kadar dolduğunda rahatlatma bulmalı ya da patlamalıdır."

O kadar saf olamaz. Değil mi? "Bu teoriyi daha önce hiç duymamıştım, özellikle de sarkan kısımla ilgili olarak."

Gözlerini kısarak adamın kendisiyle alay edip etmediğini anlamaya çalıştı. Aslında içten içe gülüyor olmasına rağmen yüzünü asmadı.

"Soruma cevap vermediniz. Neden Joanna'yla evlenmiyorsun?"

"Joanna'ya evlenme teklif ettim ama o reddetti."

Sanki adam ona vurmuş gibi irkildi ve bir an için gözlerini kapattı.

"Joanna Jorvik'teki bağımsız hayatını tercih ediyor. Ve kocasının kurduğu ticareti açgözlü çocuklarına bırakmayı reddediyor."

"Üzgünüm... senin için."

"Benim için üzülme," diye tersledi. "Size söyledim, bizimki sadece uygun bir mesele."

"Kalp acısı yok mu?"

Gülümsedi. "Hiç de değil." Kadının yüzündeki hüznü onu çekti. "Seni incitmek istemiyorum, Ingrith. Anlamamı sağlamanın tek yolu açık sözlülük gibi görünüyor."

"Hâlâ anlamıyorum, seni aptal." Gözlerini ovuşturdu ve tabureden kaydı. "Sen hiç bir çocuğa vurdun mu? Hiç bir kadına tecavüz ettin mi?"

Sapkın şeyler yapmak için bir dürtü hissediyor musunuz?"

"Sadece seninle," dedi ve hemen ardından ciddiyetsizliğinden pişmanlık duydu. "Aranızda husumet olduğunu kabul edemem."

Kabul edemem."

"Kız kardeşin Tyra'nın kocasına sor. Şifacı Adam. Üvey babası Selik babamın elinden çok acı çekti. Babam sadece Selik'in ilk karısına tecavüz etmekle kalmadı, aynı zamanda küçük oğlunun kafasını bir mızrağın ucunda taşıdı."

Tiksinti sonunda Ingrith'in kalın kafasına sızdı ve neredeyse bayılacaktı. Dengesini korumasına yardımcı olmak için ellerini kollarının üst kısmına koydu.

"Şimdi neden seninle birlikte olamayacağımı anlıyorsun. Hamilelik riskini göze alamam. Bana karşı bir bağlılık geliştirmemelisin."

"Korkarım artık çok geç," dedi bir eliyle *gunnasının* eteğini toplarken. Ayrılmak için döndüğünde ona, "Sanırım sana aşık oldum," dedi.

OceanofPDF.com

ONUNCU BÖLÜM

Cinsiyetler savaşında erkekler nadiren kazanır...

John'un Ingrith'le konuşma ya da dokunma mesafesine gelmesi için iki gün geçmesi gerekmişti. Çok cazip olan bu kızıdan kötü bir isilik gibi kaçıyordu.

Ama hiç değilse kararlıydı. Aslında, zihninde ondan "Burr" olarak bahsetmeye başlamıştı, yani ona sıkı sıkıya bağlıydı. İstedikini elde edene kadar birini ya da bir şeyi. Yoksa neden kralın gayrimeşru oğlu da dahil olmak üzere bir yetim sürüsünü barındırmaya başlamıştı? Burr, kesinlikle.

Bolthor muhtemelen bu başlıkla harika bir destan yaratabilir, diye düşündü yüzünü buruşturarak.

Ama sonunda onu buldu... daha doğrusu tuzağa düşürdü... yatak odasının dışındaki koridorda, akşam yemeği için aşağı inmek üzereyken, ardından da arı kovanında bir akşam seansı yapmak üzereyken. İş onun kurtuluşuydu.

Neredeyse yerinden fırlayacaktı. "Ingrith! Neden sinsice yaklaşıp üzerime atlıyorsun?"

"Ben saldırmadım. Sadece sen çıkana kadar gölgelerde bekledim." Hamamdan yeni gelmiş olmalıydı, çünkü örgüsü nemliydi ve ıslak dallar kızarmış yüzünü çevreliyordu. Ellerini gergin bir şekilde sıkıyordu.

Yüzünün neden kızardığını ya da normalde sarsılmaz olan bu kadının şimdi neden gergin olduğunu düşünmek istemiyordu. Şüphesiz bu onun için kötüye işaretti.

"Eğer saldırıyor olsaydım, yatak odana dalar giderdim." *İşte bu bir düşünce!* "Ben aşağı inene kadar bekleyemez miydin?" "Hayır. Benden kaçıyorsun."

"Ve bu size bir şey anlatmıyor mu?" *Mesela... uzak dur!* "Refakatçin nerede?"

"Şaperon mu?"

"Gnome. Genelde seni gölgesinde tutar, seni benden korumak için. şehvetli niyetler. O zararlı sivrisineğin bilmediği bir şey var.

koruma."

Sıkışan elleri şimdi yumruk olmuştu. Kutsal azizler! Kadını kızdırmak eğlenceliydi.

"Bana kötü davranıyorsun."

Nazik ol. "İşe yarıyor mu?"

"Hayır. Size önemli bir şey söylemem gerekiyor... yeni öğrendiğim ve belki de farkında olmadığınız bir şey. Kesin olarak, ben-"

Başını kaldırdı. "Loncaster burada mı?"

"Tabii ki hayır. Muhafızlarınız boruyu çalardı. Ayrıca, Ordulf tek-"

"Benimle paylaşmayı ihmal ettiğin başka bir sır değil! Hayır, bu olamaz. Gözün seğirmiyor." Derin bir iç çekti. "Şimdi ne oldu?"

"Sözümü kesip durursan sana nasıl anlatabilirim? Bu kişisel bir mesele." "Uh-oh!"

"Bunu konuşmak için yatak odanıza gitmeliyiz."

"Yatak odama kesinlikle girmemeliyiz." *Şimdi kaçmamın tam zamanı. Çabuk ol.*

"Neden? Benden korkuyor musun?"

"Dehşete düştüm." *Koş, Hawk, koş!* "Bu kadar şaka yeter!"

"Kim şaka yapıyor?" *Eğer dudaklarını bir kez daha yalarsa...*

Yatak odasının kapısını açmak için onun etrafından dolandı. Sonra dönüp koridorun ortasında ona ters ters baktı. "Eee? İçeri geliyor musun?"

"Zorunda mıyım?"

Koluna uzandı ve onu içeri sürükledi, ardından kapıyı arkalarından kapattı.

Normal şartlar altında eğlenirdi ama Ingrith çok ileri gidiyordu. Teklifsiz olmak bir şeydi, dikkatini onun üzerine çekmek bambaşka bir şeydi. Kollarını göğsünde kavuşturarak kapalı kapıya yaslandı. "İşine bak, Ingrith. Acıktım ve aşağı inip bir şeyler yemek istiyorum.

Bu arada, bu akşam ne ziyafeti veriyoruz?"

Doğru kelimeleri bulmakta zorlanıyor gibi görünerek küçük odada volta atarken onun alaycılığını görmezden geldi. "Katherine ile konuşuyordum ve bana gebe kalmayı önlemenin yolları olduğunu söyledi."

"Ne?" diye bağırdı. Baş belası kadını sarsmak için yanına gitmemek için kendini zor tuttu. "Sen benim sorunumu

Bolthor'un karısı. Lanet olsun! Skald bekâr erkeklere bir kaside besteleyecek."

"Tabii ki Katherine'e söylemedim. Genel olarak çok fazla çocuk doğuran, hatta ölümle burun buruna gelen kadınlardan ve bir erkeğin tohumunun verimli topraklarla buluşmasını en azından ara sıra engelleyebilmelerinin ne kadar uygun olacağından bahsediyorduk." Bu uzun gevezelikten sonra boğuk bir nefes verdi.

"Hayatım boyunca hiç böyle bir konuşma yapmamıştım. kadın." Yüzünü ellerinin arasına aldı ve ona kadar saydı, sonra kadının karşısına geçti. "Bu bitkisel ilaçların farkındayım. İşe yarayabilir de yaramayabilir de, genellikle yaramıyor. Ben olsam bu riski almazdım."

Hayal kırıklığıyla yüzü düştü.

"Bu benim sorunum, senin değil." Sözleriyle nazik olmaya çalışıyordu, oysa müdahalesi için o kadını gerçekten boğazlamak istiyordu.

"Benimle sevişmeni engelliyorsa bu benim sorunumdur."

Aman Tanrım, yine o yasak konuya döndük.

"Ve eğer benimle tekrar evlenmeyeceğini söylersen, sanırım çılgılık atabilirim."

Neredeyse gülümseyecekti... ta ki kadın başka bir çirkin öneriyle çıkagelene kadar.

"Bazen yetimhanede kızları genelevlerden kurtarıyoruz. Bize bir şeyler anlattılar."

"Ne tür şeyler?"

"Cinsel ilişki içermeyen... şey, penetrasyon," dedi hızlıca, sanki tereddüt ederse cesaret edemeyecekmiş gibi.

John'un vücudunun her bir parçası alarma geçti. Seks alarmı.

Kanı kalınlaştıran ve temel parçaları sertleştiren türden. Kulaklarında bir uğultu duyduğuna yemin edebilirdi... teslimiyetin habercisi olan bir uğultu. Bu kadın onu çok kızdırmıştı... ve tahrik etmişti. Bir erkek ancak bu kadarına dayanabilirdi.

"Öyle olsun!" dedi. "Cinsel birleşme olmadan sevişmek mi istiyorsun? Yapacağız, ama sadece benim koşullarımla."

"Hangi koşullar?" diye sordu tereddütle.

Ama tereddüt etmekte çok geç kalmıştı. Artık kararlı olan oydu. "Emrettiğim her şeyi yapacaksın. Her şeyi. Sorgusuz sualsiz."

"Ama-"

"Ve bir kez kabul edersen, geri dönüşü olmayacak."

"Ama-"

"Her şey. İster kaba, ister kaba, ister ıslak, ister gürültülü, ister arsız, ister ahlaksız olsun. Seks oyunu... iyi seks oyunu... kalbi zayıf olanlar için değildir."

"Ne? John, benim her şeyden önce kontrol sahibi bir kadın olduğumu biliyorsun. Böyle şeyleri sorgusuz sualsiz yapmam neredeyse imkansızdır."

Omuz silkti. "Senden teslim etmeni istediğim şey tam olarak bu. Kontrol. Sadece yatak oyununda. Mutfakta istediğin gibi at koşturabilirsin. İstediğin kadar seviş ama yatak odamda kurallar benimdir."

Çenesi kibirle yükseldi. Bu gururlu kadının ona böyle bir güç vermesine imkân yoktu.

"Anlaştık."

"Ne?" diye boğuldu. "Ingrith, sana kaçman için son bir şans veriyorum. Sen asil olarak doğdun. Senin sınıfındaki kadınlar bu tür faaliyetlerde bulunmazlar."

"Asil kadınlar gayrimeşru ilişkilere girmez mi?"

Önce sarkan parçalar ve yükselen özsu. Şimdi de ilişkiler. Bu bilgiyi nereden alıyor? "Bakireyken olmaz!" Uzun bir süre ona baktı. "Daha önce sorduğumu biliyorum ama sen bakiresin, değil mi?"

"Evet, öyleyim. Otuz bir yaşında bir bakir! Ve bundan bıktım usandım! "Kızlığım bir albatros gibi."

Bir kahkaha patlatabilirdi ama bu durum neredeyse gülünç bir hal almaya başlamıştı, hem de mizahi bir şekilde değil. Yeter artık! Kadını korkutma zamanı. Bu saçmalığa son vermesi için onu zorla.

Parmaklarını dikleştirdi ve kasıtlı olarak şehvet dolu bir bakışla onu kıstırdı.

Hiç tereddüt etmedi. İnatçı cadı!

"Tüm ihtiyata rağmen, erdeminizi kaybedersiniz." "Oh, lütfen! Devam edin!"

Bu sinir bozucu kadın onu çıldırtıyordu! Eğer bu yolculukta dizginleri ele almayı düşünürse, bir sarsıntıya uğrayacaktı.

"Pekala. Kıyafetlerinizi çıkarın. Hepsini. Yavaşça."

Gülümsememek için alt dudağını ısırды ve kızın ne kadar çabuk kaçıp gideceğini, ona geniş kelime dağarcığındaki her kötü ismi söyleyeceğini merak etti.

Onun yerine, onun tükürüğünü şaşırttı.

Yavaşça, çok yavaşça, üzerindeki her giysiyi çıkardı. ayakkabılar ve hortumlar. Tüm vücudu kızarmış ve askerler gibi dikilmiş bir halde, çıplak ihtişamıyla adamın karşısında duruyordu. Savaşa giden bir seks sireni.

Uzun boylu, uzun belli ve uzun bacaklıydı. Kemikleri yumuşatan kıvrımlar. Keşfedilmeyi bekleyen küçük tepeler ve vadiler. Göğüsleri yüksekti ve alışılmadık soluk pembe ten rengindeydi. Kalçaları hâlâ sıkıydı... hiç sarkma yoktu, bu da onun yaşındaki bir kadın için şaşırtıcıydı. Ama o zamanlar hiç çocuk doğurmamıştı, bu da genellikle karnın yumuşamasına ve poponun genişlemesine neden olurdu. Tecrübelerine göre, ki bu onun anlayışına ters düşüyordu, mutlu evliliği olan erkekler kadınlarındaki bu izlere bayılırdı.

"Saçını çöz ve parmaklarınla tara."

İstediği gibi yaptı, poz göğüslerinin en baştan çıkarıcı şekilde kalkmasına neden oldu. İşini bitirdiğinde Ingrith ona baktı ve endişeyle cevabını bekledi.

Şimdi ona bunun bir şaka olduğunu nasıl söyleyebilirdi? Bu tür kötü yatak oyunları için ne kadar uygun olmadığını kanıtlamaya yönelik bir taktik.

Bunun yerine, şaka onun üzerindeydi.

Centilmen olmak için sessiz bir savaş verdi... ve kaybetti. Aralarında filizlenen yoğun çekime karşı koyacak gücü kalmamıştı, tıpkı kızın kalesine ilk girdiği andan itibaren olduğu gibi.

"Eee? Orada bir şalgam gibi dikilecek misin?" diye sordu, elleri kalçalarında. "Boyun eğiyor musun?"

Isı tutuştu, ardından uzun süredir soğuk olan bedeninin tüm uzuvlarına yayıldı. Teslimiyyetin bu kadar tatlı bir yanık olabileceğini hiç bilmiyordu.

Hızlı öğrenen biriydi.

Stoneheim Prensesi Ingrith, duyarlı... kimilerine göre ukala... bir kadın olarak hayatında ilk kez bir erkeğin karşısına çıplak olarak çıktı.

Ve hoşuna gitti.

Etkilenmemiş gibi davranan adamın burun deliklerinin genişlemesi hoşuna gitmişti.

Adamın seks oyununun ahlaksızca olduğu ve kalbi zayıf olanlara göre olmadığı hakkında söylediği o hınzırca şeyler hoşuna gitmişti.

Sonunda... sonunda... penetrasyon içermese bile kız kardeşlerinin zirve ve mutluluk hakkında ne demek istediklerini anlayacak olması hoşuna gitmişti.

Ve tanrılar yardımcısı olsun, John'dan hoşlanıyordu.

Aşağıya bakmadan, meme uçlarının sert noktalar halinde incileştiğini ve alt kıvrımlarının uyarılmasının çiyiyle ağladığını biliyordu. Yeni bir şey, içindeki garip heyecan onu huzursuz ve oyuna başlamak için endişeli yapıyordu.

John'un soyunmasını emretmesinin, gönülsüz anlaşmasından vazgeçmesi için onu aşağılamaya yönelik bariz bir girişim olduğunu biliyordu. Ama umurunda değildi.

Kurt gibi sırttı ve onu kızdırmak için tasarlanmış bir hareketle parmaklarını şıklattı. "Dön."

Kaşlarını kaldırdı.

"Böylece malları inceleyebilirim."

Malları ona vermek istiyordu... kafasına bir şaplak atarak. "Bil diye söylüyorum... Daha sonra senin mallarını da inceleyeceğim."

Dudaklarından dökülen kahkahanın keskin bir yanı vardı.

"Sabırsızlanıyorum."

Parmaklarını tekrar şıklattı.

Dişlerini sıktı ve yavaşça döndü, tam bir daire çizdi, kalçasının biraz sallantılı olduğunu ya da ayaklarının büyük olduğunu fark etmemesini umuyordu.

"Yine," dedi boğuk bir fısıltıyla.

Nefesinin altında mırıldandığı kötü bir kelimeyle tekrar döndü, bu sefer daha hızlı. "Onayınızı aldım mı?"

"Yapacaksın."

Üst dudağı kıvrıldı. "Yani Joanna'yla kıyaslandığımda ben eksik miyim?"

"Neden sürekli Joanna'dan bahsediyorsun? Onun bizimle hiçbir ilgisi yok."

Bir sonraki sözleri için ona zaman tanımak istercesine nefes alıp verdi. "Sen olduğun kişisin, Ingrith. Çok güzelsin."

Kalbi hafifledi. Güzel olmadığını biliyordu ama en azından adam onu biraz hoş bulmuştu.

Ama sonra ekledi: "Sizin yaşınızdaki kadınlar gibi kalçalarınızda gamze olmaması bir lütuf."

Gözleri onu mızraklamak için yukarı fırladı. Dalga mı geçiyordu? Yoksa onu gerçekten ileri yaşta bir kadın olarak mı görüyordu?

Adam ciltli bir sandalyeye doğru yürüyüp otururken kasıtlı olarak boş bıraktığı yüzü ona hiçbir şey söylemiyordu. "Buraya gel, Ingrith."

Kadın yaklaştığında, adam onu çekiştirerek yayılmış kalçalarının arasında durmasını sağladı.

Adamın sabit bakışları altında düşünmekte zorlanıyordu. "Bu doğru gelmiyor," dedi, "ben çıplakken sen giyiniksin."

"Anlaşmamıza şimdiden itiraz mı ediyorsun?"

"Bu hoşuna giderdi, değil mi?"

"Aslında, Ingrith, yapmazdım. Beni kandırıyorsun."

"Öyle mi?"

Yüzündeki ifade aç ve şehvet *doluydu*.

Böyle bir adamı baştan çıkarabildiği için garip bir şekilde memnundu.

Göğüslerini altından kaldırdı ve zaten dik olan meme uçlarını başparmaklarıyla tıngırdattı.

"Eek!" *Bunu yapacağı konusunda* onu uyarabilirdi. Göğüsleri ağrıyordu ve bacaklarının arasında kalp atışı gibi bir nabız olduğuna yemin edebilirdi.

"Hoşuna gitti mi tatlım?"

Lackwit! "Hayır. Dizlerim her zaman katlanıyor." "Asla korkma. Seni yakalayacağım."

"Konuşmak zorunda mıyız?" *İyi şeylere geçelim.*

"Hiç kendi göğüslerini tatmin etmedin mi?" *Ha?*

"Tabii ki hayır." *Yapabileceğimi bilmiyordum.*

Daha sonra göğüsleriyle oynayarak aşırı miktarda zaman geçirdi.

Onları avuçlamak. Masaj yapmak. Meme uçlarıyla oynadı ve tıngırdattı. Kadın tatmin olmak için miyavlayana kadar bu keyifli işkenceye devam etti.

Ancak o zaman bir meme ucunu ağzına aldı ve onu derinlemesine içine

çekti. "Aaaaaaahhhh!" diye inledi. Hiç böyle karşılaştırılabilir bir

Bu dünyada zevk mi? Bir göğsünü her emişinde ve diğerini her okşayışında

vücudundaki tüm tüyler diken diken oluyor, hatta kafa derisi bile

karıncalanıyordu. Bacaklarının arasındaki nabız artık bir dizi spazmdan ibaretti.

"Tadın harika," diye mırıldandı ağzı açık, göğsüne karşı. "Göğüslerine dokunmamdan hoşlanıyor musun?"

"Kurbağalar tükürür mü?" *Konuş, konuş, konuş. Adam geveze olmaya başladı.*

Bir kahkaha attı, sonra lezzetli işkencesine devam etti. Bir göğsünden diğerine, ilgisini değiştirdi.

Ve sonra durdu.

Mavi gözleri buğulu ve yarı açıktı. Dudakları yumuşak bir nefes alışla ayrılmıştı. "Yavaşlamamız gerek."

Adam deli mi? "Hayır. Acele etmeliyiz," diye ısrar etti ve adamın ellerini tekrar göğüslerine doğru çekti.

"Bu geminin kaptanı benim, Ingrith," dedi ve kadının ellerini geri çekti, ama hemen ardından onu belinden tutarak yukarı kaldırdı, böylece bacaklarını birleştirip kadının kalçalarına oturmasını sağlayabilecekti.

Oh. Aman Tanrım. Tanrım! "Bu çok ayıp," diye itiraz etti, dizlerini bir araya getirerek açıkta kalan alt kısımlarını örtmeye çalıştı.

"Evet, öyle," diye kabul etti. "Harika değil mi?"

Kadın bir itiraz daha savurdu ama adam kalçalarını ve onunkileri daha da açtı. Şoktan dili tutulmuştu.

Ama sonra bir elini ensesine koyarak onu dudaklarına yaklaştırdı, eli ensesindeki gergin tendonlara masaj yapıyordu. Aynı anda diğer eli de kadının sırtında ve poposunda geniş okşamalar yapıyordu. Dudakları onunkilerin üzerinde bir o yana bir bu yana hareket ediyor, sanki mükemmel uyumu ayarlıyordu. Ve sonra onu hararetle öpüyordu.

Pek çok yönden gelen hislerle kuşatılmış bir halde, öpüşmeyi durdurmak ya da bir elini veya diğerini, her seferinde tek bir şeye konsantre olabilmek için harika olsa da dikkat dağıtıcı gezintilerinden uzaklaştırmak istedi. Bu çok fazlaydı. Ve yeterli değildi. Her şey aynı anda oluyorsa neyi sevdiğini nasıl bilecekti?

Ve sonra bir kez daha durdu.

Şaşkın ve son derece tahrik olmuş bir halde ona bakakaldı.

Gözleri kapalıydı ve başı geriye atılmıştı. Boynundaki vahşi nabız atışını görebiliyordu. Görünüşte tekrar kontrol altına girdiğinde, yarı kapalı gözlerinin arasından tembelce ona baktı.

"Sanırım yemeğe inme vakti geldi," dedi. "Şaka yapıyorsun!"

"Hayır, yatak oyunlarında beklentiyi uzatmak her zaman en iyisidir."

"Kimin için en iyisi?"

"Her iki taraf da."

Adamın göğsüne bir şaplak attı ve kucağından inmeye çalıştı. Onun önünde çırılçıplak dururken sadece bir parça aşağılanmışlık hissetmişti. Ama şimdi adamın önünde koparılmaya hazır olgun bir şeftali gibi yayılmış otururken, adam oyuna devam edip etmeme konusunda soğukkanlılığını ve rahatlığını korurken tam anlamıyla aşağılanmış hissediyordu.

Oyun onun için bitmişti.

"Bırak beni," diye bağırdı, adamın kollarının üst kısmını kavramasına karşı koyarak. "Bu anlaşma sona erdi. Tek yönlü bir yatak oyunu için pazarlık yapmadım. Sen kayıtsız bir gözlemci olarak kalırken beni nefessiz ve arzulu bırakmaktan zevk mi alıyorsun?"

"Ingrith! Böyle mi düşünüyorsun?" Adam güldü.

Kadın ona tekrar vurdu.

Kadının ellerinden birini tuttu ve kendi elindeki büyük şişkinliğin üzerine koydu.

Braies. "İşte sana karşı bu kadar kayıtsızım, tatlım." "O zaman neden durdun?"

"Çünkü Katherine kapıyı çalıyor."

"Ne?" diye ciyakladı. "Ne zamandır kapıyı çalıyor?" Adam sırtıttı.

"Lackwit!" Bu sefer onun kucağından inmesine izin verdi. Bir *gunna* kapmak, önünde tuttu ve kapıyı bir aralık açtı. "Katherine, seni daha önce duymadığımı için özür dilerim. Bir terslik mi var?"

"Yanmış bir incir pudingini sorun olarak görmüyorsanız, hiçbir sorun yok." Katherine bilmiş bir tavırla sırtıyordu.

"Hemen geliyorum," dedi. "Bu arada, ateşten alın ve birkaç kaseye boşaltın. Yanmış dibini kazımamaya dikkat edin."

Kapıyı kapatıp geri dönmek üzereyken John'un ilgiyle çıplak kıkına baktığını fark etti. *Erkekler!*

"Acele etmeliyim. Akşam yemeği mahvolacak."

Sırıtarak sandalyeye oturdu. "Yeni bir aşçıyı eğittiğini sanıyordum."

"Öyleyim, ama o öğrenmekte yavaş. Oh, benim undertunic'im nerede? Orada. Yatağın altında."

"Giyinmene yardım edeyim." Bunun üzerine kaşlarını kaldırdı.

Şaşkınlık içindeydi... gerçi nedenini çok geçmeden anlamıştı... John onun birkaç gün önce bal kulübesine giderken giydiği kırmızı *gunnayı* giymesini tercih etmişti,

Vücuduna ikinci bir deri gibi yapışmış olan. Giyinmesine yardım etmesi, muhtemelen istemeden yaptığı dokunuşlarla başlı başına bir spordu. Ve altına bir şey giymemesi konusunda ısrar etti.

"Neden?" diye sordu. "Neden iç çamaşırı yok?" "Beklenti. Sana ne dediğimi hatırla. Bazen beklenti sonuç kadar yoğun bir zevktir."

"Bir adamın beklemekten yana olduğunu hiç duymamıştım. Hiçbir şey için."

"Gördün mü? Sana yeni şeyler öğretiyorum," dedi ve parmaklarının tersiyle her iki göğsünün üzerinde gezindi, böylece meme uçları kumaşın altında bile göze çarpıyordu. "Gördün mü?" dedi ona, abartılı bir erkek kibriyle dolu etkileyici bir gülümsemeyle. "Yeni bir şey daha. Şimdi yürüdüğünde ve *topuzun* kabarmış meme uçlarına sürtündüğünde, olacakları düşüneceksin."

"Evet, anlıyorum," dedi ona, aşırı kibirden oluşan tutuklayıcı gülümsemesini taklit ederek. Ve bir elinin parmaklarının tersini *sütyeninin* ön kısmında gezdirdi.

Eğer inlemesi bir gösterge ise, yatak savaşında eşit savaşçılar olacaktı.

"Fikrimi değiştirdim," dedi John aniden. "Giysilerini geri çıkar." Çoktan kemerini çıkarmış ve tuniğini başının üzerine kaldırmıştı.

"Ne yapıyorsun?"

Cevap vermek yerine tuniğini omzuna attı ve yatağın kenarına oturdu.

"Botlarımı çıkarmama yardım et."

Onun emrini yerine getirmek için diz çökmesi eriyen beyninin bir işaretiydi.

"Beklentiye çok değer verilmesi gerektiğini söylemişsiniz."

Omuz silkti. "En iyi savaşçı, savaş ilerledikçe taktik değiştirmeyi bilir."

"Bu savaş mı?"

"Kesinlikle."

"Her zaman iyi bir asker olacağımı düşünmüşümdür."

Yatakta bile eşitlik için ısrar etmesine başını salladı. "Gerçekten yemeğe inmeliyiz," dedi.

"Gerçekten yapmamalıyız."

"Aç olduğunu sanıyordum."

"Öyleyim. Aslında açgözlüyüm." İçten içe yanan gözlerle ona bakarak, tutkulu bir sesle, "Ama yemek için değil," dedi.

ONBİRİNCİ BÖLÜM

Bazen en iyi yemekler hiç yemek içermeyenlerdir...

John, Ingrith'in uzun bir süre boyunca çıplak vücudunu ve ereksiyon halini incelemesine izin verdi. Çok şaşırmadığını umuyordu.

"Birçok çıplak adam gördüm," diye söze başladı.

Belki de o kadar şaşırmamışımdır.

"Ama hiçbiri bana bayrak direği sallamıyor." Sırıttı.

Küstah kız! Vücudunda utangaç bir kemik var mı? "Demek erkek eti uzmanısın, öyle mi?"

"Tsk-tsk-tsk! Babamın yüzlerce savaşçısı vardı. Kadınlara, hatta beş Viking prensesine bile mahrem yerlerini göstermekten çekinmezlerdi. Hatta bazen çıplak savaş egzersizleri bile yaparlardı.

Çılgınlar."

"Peki ben nasıl kıyaslanabilirim?" *Böyle acınası bir soru sorduğuma inanamıyorum.*

Çenesine vurdu ve bir kez daha onun vücudunu inceliyormuş gibi yaptı. Aslında rol yapmıyordu, onu detaylıca inceliyordu. "Doğruyu söylemek gerekirse, John, traşlı kafanla bile her yerin çok güzel yapılmış."

"Çok teşekkür ederim leydim." Muhtemelen "bayrak direği" sallarken gülünç görünecek şekilde eğildi. "Bu traşlı kafa ve bayrak direğiyle neler yapabileceğimi size daha sonra göstereceğim."

Başını kaldırdı... "bayrak direğine" daha fazla dikkat ediyordu, başını bir o yana bir bu yana çeviriyordu. Adam konuşmasaydı hiç şüphesiz yere yatıp altını inceleyecekti.

John yatak kürklerini iyi biliyordu. Ve şimdi ne yapacağını kesinlikle biliyordu. Ingrith'in geceliğini tekrar giymesi bilerek uzun sürmüştü, ama şimdi onu çıkarması sadece göz açıp kapayıncaya kadar sürdü. İkisi de çırılçıplak kalınca, çığlıklar atarak onu yatağın ortasına fırlattı. Sonra, muzaffer bir savaş çığlığıyla onun üzerine çıktı. Sadece Merdiven altındakilerin gürültü hakkında ne düşündüklerini hayal edin.

"Seni lezzetli ballı keklerinden biri gibi yiyeceğim," diye söz verdi.

Huzursuzca gülümsedi. "Ben o kadar lezzetli değilim."

"Aynı fikirde değilim tatlım. Bir bakalım. Önce seni yalayacağım. Her yerini. Tıpkı meyve suyu sızan hamur işinin her tarafına yaptığım gibi." Kulağına diliyle ıslak bir tur atarak gösterdi. Sonra üfleyerek kuruttu. Ondan sonra dudaklarını yaladı. Dirseğinin iç derisini. Göğüs kemiğini.

Titredi. Zevkle, diye umdu. "Meyve suyu sızdırdığımı mı söylüyorsun?"

"Sadece şanslıysam."

"Sırada ne var?" diye dürttü sabırsız kadın. "Ballı keklerle yani."

"Kenarlarını kemirmekten hoşlanıyorum." Kadının inatçı çenesinin kenarını, omzunun kıvrımını ve bir göğsünün aureolasını nazikçe ısırdı. "Nefis!" dedi.

"Bu yemeğe katılmama izin var mı?" diye sordu sahte bir uysallıkla.

Bu kadın hiç uysal olmamıştı. Annesinin karnından çılgılık çılgılığa çıkıp doğum odasını düzenlemeye çalıştığına şüphe yok. Gerçekte, onun Bu heves onu hem heyecanlandırıyor hem de korkutuyordu çünkü sonunda ona gerçekten karşı koyup koyamayacağından emin değildi. "Kesinlikle. Daha sonra." Kadının vücudunda aşağı doğru hareket ederek dizlerinin üzerine oturdu ve yüzünü kadın postuna dayadı. "Seni özellikle burada yemek istiyorum." Bir parmağını içine daldırdı ve ıslak bir şekilde dışarı çıktı. "Buna kadın balı dediklerini biliyor muydun?"

Ayakları havaya kalktı ve kollarını savurdu. Neredeyse onu yataktan düşürüyordu. "Çekil oradan, seni sapık sersem."

O kadar gülüyordu ki, bir bacağı onunkini yatağa sabitleyecek şekilde yan yatarken konuşmakta zorlanıyordu. En iyisi ona kaçma fırsatı vermemekti. "İstediğim her şeyi yapmama izin vereceğini sanıyordum. araniyor."

"Ahlaksız şeyleri şart koştunuz, sapkınlıkları değil."

Şartlı mı? Bu şeyleri nereden buluyor? "Seks öpücüğü sapıklık değildir."

"Öyle değil mi?"

Belki biraz. Başını salladı. "Ama belki de anlaşmamız için çok erken. Size zaman vereceğim."

"Çok cömertsiniz."

"Uh, uh, uh!" diye azarladı. "Alaycılığın yatak sporunda yeri yoktur." "Sanırım bu yatak sporu kurallarını giderken uyduruyorsun." "Bacaklarını aç, Ingrith."

"Ağzını tekrar oraya koyabilesin diye değil." Adamın bacağına kendi bacağına üzerine atmasıyla gidebildiği kadar uzağa, hafifçe ondan yana döndü. Kızın kışına hafifçe vurdu. "Sana söyleneni yap." Şaşırtıcı bir şekilde tekrar arkasına yaslandı ve kalçalarını biraz araladı. "Daha fazla."

Mırıldandığı bir lanetle, adamın aşırı hevesli sikini en çok olmak istediği yere sokarak üzerine yerleşebilmesi için alanı genişletti.

Onu orada hissettiğinde yaşadığı şok, şiddetle titreyen vücudunun her yerine yayıldı. "Aman Tanrım!" dedi genellikle boşboğaz olan ağzından çıkan tek söz. "Erkeklerin daha çok solucana benzediğini sanırdım ama seninki kesinlikle bir yılan."

Önce bir bayrak direğiydim, şimdi de bir yılan. Sırada ne var? "Titriyorsun, Ingrith.

Korkuyor musun? Yılanımdan mı?"

Başını iki yana salladı. "Beklentiyle... titriyorum," dedi, kendi kelimesini ona geri atarak.

"Seninle oynarken çok eğleneceğim," diye mırıldandı onun ayırık dudaklarına karşı.

"Güzel!" diye mırıldandı onun ayırık dudaklarına. "Gençliğimden beri hiç oynamadım."

"Aklımdaki gençlik oyunu değil." Sonra da onu sessizliğe kadar öpmeye devam etti. Kadın her seferinde onu şaşırtıyor ve memnun ediyordu. Adam, onunla yaşayamayacağı türden bir seksin ritmiyle dilini onun ağzına sokup çıkardığında ve bunu ona açıkladığında, kadın kısa süre içinde onun hareketlerini taklit etmeye başladı. Dilini ağzına ilk kez soktuğunda, bu arada çok içeri sokup onu okşamaya başladığında, neredeyse zirveye ulaştı, çok erken.

Onu yüzüstü çevirdi ve ensesinden ayaklarına, hatta kalçalarına kadar her yerini öptü, okşadı, inceledi ve okşadı. "Büyük ayakların gıdıklanıyor," dedi ona.

"Büyük ayaklarım bana çok yakışıyor," dedi ona biraz da hüzünle.

Alay ediyordu. Uzun ayakları vardı ama hoşuna gitmişti.

İnce ayak parmakları, yüksek kemer ve parlak, özenle kesilmiş ayak tırnakları dahil.

"Ayaklarıma bakmayı kesmezseniz uyuyacağım," diye ilan etti.

Onun kemerini yaladı.

Adam avucunu sırtına koymasaydı, kadın sarsılarak ayağa kalkacaktı. "Şimdi uyumuyorsun, değil mi sevgilim?"

"Hödük!" diye mırıldandı.

"Belki bir hödük, ama senin aşık hödüğün," diye düzeltti onu tekrar yuvarlayarak. Daha sonsuz öpücükler. Yumuşak ve sert. Nazik ve aç. İkna edici ve talepkâr. Boyun eğdiren ve hükmeden.

"Tadın kiraz gibi," dedi.

"Katherine ve ben vişneli tart yaptık. Vişneli tart sever misin?"

Oh, Tanrım! Şimdi de yemek hakkında konuşacağız. "Ekşimsi dilini sevdim."

Onun omzuna vurdu. "Bunu yaparken... konuşmamız mı gerekiyor?"

"Eğer istersek." *Ama sadece seks hakkında.* "Belli kurallar yok, Ingrith. Tarifleriniz gibi. Elbette tart yapmanın onlarca yolu vardır." *Şimdi yatak konuşmamıza yemek getiren ben oldum!*

"Bu çok eğlenceli," diyerek göğüslerini adamın göğüs kılları üzerinde ileri geri gezdirdi.

Göz kapaklarının ardında yıldızlar gördü. "Ve daha yeni başladığımızı düşünmek." "Rünler adına! İçim dışıma çıkmaya başladı bile.

Bacaklar. Yakında sel olacak."

Adam bir kahkaha patlattı ve kızın üzüntüsünden kendini tutamadı. Sonunda sakinleştiğinde ona "Gerçekten, sen paha biçilemezsin," dedi. Sonra vücudundan göğüslerine doğru ilerledi ve "Bakalım bu ziyafette başka neyimiz var. Ah, minik çileklerle süslenmiş etli krema kupları."

"Ne?"

"Hey, eğer yemekten bahsedeceksek, bu benim yöntemimle de olabilir. Şimdi, nereden başlayayım?"

"Aspik mi? Kutsal Frigg!" Traşlı başını kavradı ve onu aşağı çekti, böylece ağzı bir göğsün üzerine indi... meme ucu, aureola ve göğsünün yarısı açık ağzındaydı. "İşte buradan başlamalısın," dedi ona.

Ingrith'in çekingen bir öğrenci olduğu asla söylenemez.

Kadının onu tutma çabalarına rağmen başını kaldırdı. "Ingrith! Bırak da bir kez olsun ben yöneteyim."

Uysalca-Hah! *Uysallığın ne olduğunu burnuna çarpsa bile anlayamazdı.* Kollarını iki yana açarak adamın göğüslerini detaylıca incelemesine izin verdi.

Sertlik ve yumuşaklıktan büyülenmişti. Teninin ipeksiliği. Mükemmel küçük meme uçları. En çok da onun tüm farklı dokunuşlarına verdiği tepkiyi seviyordu.

"Göğüslerin çok hassas, değil mi?"

"Ben nereden bileyim?" diye tersledi. "Eğer en hafif dokunuşlarının bile kadın tüylerimi ağlattığını kastediyorsan, evet öyleyim. Eğer emzirmeni arzuladığımı kastediyorsan, evet, öyleyim. Eğer nefesin göğüslerimde tek başına beni kendinden geçirebiliyorsa, evet, öyleyim."

"Tek bir cevap yeterli olurdu," diye yakındı, her ne kadar çok memnun olsa da.

"Zirve yapma işine ne zaman geleceğiz?"

"İsa, Meryem ve Yusuf! Bu gemiye rehberlik etmeye çalışmayı bırakacak mısınız?"

"Nasıl istersen!" İtaat ediyormuş gibi yapması onu kandıramadı, bir kere bile Biraz.

Bir göğsünü derinlemesine emdiğinde kontrolünü çabucak geri aldı ve bir elini aşağıya doğru hareket ettirerek kıvrımlarını ayırdı ve kayganlığı okşadı.

Neredeyse anında, daha fazlası için kalçalarını yukarı kaldırdı, inledi ve başını yükselen tutkuyla bir yandan diğer yana salladı. "Lütfen, lütfen, lütfen," diye yalvarmaya devam etti, rahatlamak için, ancak muhtemelen bunun ne şekilde olacağından emin değildi.

O biliyordu! Ve yıllar boyunca mükemmelleştirdiği tüm uzmanlığıyla şimdi onunla oynuyordu. Bir yandan meme uçlarını yalayıp emerken, bir yandan da kaygan kıvrımlarının arasından yükselen özsuynun bir kanıtı gibi duran tutkusunun incisine dokunuyor ve ardından parmağını *titreştiriyordu*. Zirveye çok yaklaşmıştı; bunu bacaklarının sertleşmesinden ve ellerinin yumruk olmasından anlayabiliyordu. Orta parmağını vücudunun içine sokup başparmağını incisine bastırduğunda, içinde başlayıp dışarıya doğru yayılan spazmları hissedebiliyordu. Onun çığlığına ihtiyacı yoktu... ve evet, çığlık attı... zirve yaptığını bilmek için.

Onu memnun etme yeteneği John'a aşırı bir gurur veriyordu. Bu kadın fenomenini sayamayacağı kadar çok kez görmüştü. Ne de olsa ilk hizmetçisini on altı yıl önce, on beş yaşındayken becermişti. Ama burada Ingrith'le ilk kez karşılaşıyormuş gibi hissediyordu.

Şaşkınlıkla ona baktı.

"Artık seni rahatlatılabilir miyim, Ingrith?"

Kadın başını salladı. "Nasıl?"

"Merak etme tatlım. Penetrasyon olmayacak." Lavabodan bir kurulama bezi almaya gitti ve bezi kalçalarının altına yerleştirmek için geri geldi.

"Ben değildim...eek! O şeyi bir kadının içine gerçekten sığdırabiliyor musun? Çok büyük."

Kıkırdadı ve evet, erkek olduğu için *büyük* bir iltifat aldı. Aleti kadının dış kanalına binecek ve dizleri kalçalarını kavrayacak şekilde kalkacak şekilde kendini onun üzerine yerleştirdi. Kollarını başının iki yanına dayayarak, tatmin olmasını sağlayacak vuruşlara başladı. İçeride değil, tabii ki bunu tercih ederdi, ama yine de yeterli bir çare.

O anda odağını kaybetti ve kızın onun itişlerine nasıl tepki verdiği hakkında hiçbir fikri yoktu, ancak dönüş vuruşunda onun mutluluk noktasına vurmuş olmalıydı çünkü *yeniden* yükselen bir tutkuyla inlemeye başladı.

Sonra parçalandı. Karnının üzerinden geçen dalgaları görebiliyor ve hissedebiliyordu.

Aynı anda o da zirve yaptı. Başı coşkuyla geriye atılmıştı ve siki kadının kayganlığı boyunca sıkıca bastırılmıştı, ama altındaki beze döküldü. Seks oyununu bitirmenin en iyi yolu değildi ama yine de tatmin ediciydi. Doğrusunu söylemek gerekirse tatmin edici olmaktan da öteydi.

Bir an için ağır bir şekilde onun üzerine uzandı, sert, düzensiz nefesler ciğerlerini yaktı. Altında garip bir sessizlik vardı. Sonunda kendini kaldırabildiğinde, gözlerinden yaşlar aktığını gördü.

"Ingrith!" dedi endişeyle, başparmağıyla gözlerinin altındaki ıslaklığı silerken. "Seni incittim mi?"

Başını iki yana salladı. "Hayır, sadece çok harikaydı. Sizin için de harika mıydı?"

"Öyleydi," dedi ve onu alnından öptü.

"Ama sen... bilirsin işte... içime girsen daha iyi olur?" "Kesinlikle."

"Nasıl olabilir anlamıyorum? Birincisi, sen sığmazsın."

"Uyarım Ingrith, bundan hiç şüphen olmasın."

Nasıl olduğunu anlamaya çalışırken kaşlarını çatı.

"Eğer senin içinde olsaydım, aletim daha da büyürdü ve iç kasların benim boyutuma uyum sağlamak için değişirdi. Ben senin sıcaklığını hissederdim, sen de benimkini. Saten ve çelik gibi. Tanrı vücutlarımızı birbirine uysun diye yarattı. Şu anda zirveye ulaşmayı deneyimledin, ama içindeyken, bu farklı bir zirve olacak."

Onun açıklamasını dikkatle dinledi. "Daha iyi zirve mi?" "Farklı."
Omuz silkti. "Tekrar yapabilir miyiz?"
Güldü. "Heyecanımı yeniden yükseltmem için bana biraz zaman verirsiniz."
Vücutlarının arasına uzandı ve adamın sikini parmaklarının arasına aldı.
Hain kısım hemen şişmeye başladı ve bu da onu sıkmaya itti. "Aaarrrgh!"
diye homurdandı. Kadının parmaklarını çok dikkatli bir şekilde kendisinden
ayırarak zorunda kaldı.
"Şimdi hevesli misin?" "Oraya
doğru gidiyorum."
"Bu sefer tüm dolambaçlı dokunuşları ben yapabilir miyim?"
Kalbi küt küt atmaya başladı, sonra sanki genişledi ve nefesini kesti.
Cevap vermesi birkaç dakika sürdü. "Madem ısrar ediyorsun."

Bu onun için yeni bir roldü... ve bir yemek rulosu da değildi...

Ingrith aptal değildi. Bu tür bir seks oyunuyla sadece yarım öğün yemek
yediğini biliyordu, tıpkı içi doldurulmamış bir kek yemek gibi. Ya da çorbasız
Tuz.

Yine de John'un ona yaptığı şok edici şeyler hoşuna gitmişti. Daha fazlasını
istiyordu. Eğer yarım turtayla yetinmek zorunda kalırsa, bu yeterli olacaktı,
çünkü John'un çaresiz bir çocuğa zihinsel bir deformasyon geçirme konusundaki
endişesini anlıyordu. Bir zamanlar yetimhanede sürekli öfkeden köpüren,
hayvanları sakatlayan, diğer çocuklara vuran bir çocuk vardı. Hiçbir şey onun
içsel işkencesine yardımcı olmuyor gibiydi. On iki yaşındayken, kendisinden
yaşça büyük yanlış bir gencin peşine düşmüş ve bu sırada öldürülmüştü. Ne
yazık, gerçekten!

John nemli bezi yataktan aldı ve sürahi ile kâsenin yanına giderek fallusunu
yıkamaya başladı. Hepsi çok mantıklı. Ancak yatağa başka bir ıslak bezle geri
dönüp kadının alt kısımlarını temizlemeye çalıştığında o kadar da mantıklı
değildi. Kadın adamın ellerine vurdu. "Bunu kendim yapabilirim."

"Bırakın beni," diye ısrar etti.

O da öyle yaptı, kendini kaptırmış bir aptala dönüşüyordu.

Ve bu gerçekten o muydu, burada çırılçıplak uzanmış, adamın bir sonraki
hamlesini mi bekliyordu? Ne zaman bu kadar teklif edilebilir olmuştu?

Sırt üstü yattığında neredeyse onu yataktan düşürecekti. Kollarını teslimiyet pozu vererek dışarı doğru uzatmış olan adam ona sırtıyordu ve kadın, ona aşık olmaktan da öte olduğunu biliyordu. O bir düşüyordu adama biraz aşıktı. Sadece incinmesine yol açabilecek imkânsız bir durum. Ama bu duygu selini kim durdurabilirdi ki?

"Eee? Bekliyorum," diye alay etti.

"Ne için?"

"Bana sahip olman için."

"Sen bir haydutsun," dedi ve kendi oyununa başlayabilmek için yan döndü. Kışkırtıcı bir olasılık.

"Bu bir iltifat mı?"

"Kesinlikle," dedi avucunu başının üzerinde gezdirerek. "Şimdiden kıllanmaya başlamışsın. Tekrar tıraş olacak mısın?"

Başını salladı. "Loncaster gelip gidene kadar. Ayrıca, o bıyıklarla seni nasıl memnun edeceğime dair bir fikrim var."

Denedi ama ne demek istediğini anlayamadı. "Nasıl?"

Onu şakacı bir şekilde çenesinin altından itti. "Bu bir sürpriz olacak." "Belki benim de senin için sürprizlerim vardır."

"Buna güveniyorum."

Kadın onu öpmek için eğildi ve adam da onu kucaklamak için kollarını beline doladı. Ellerini kenara itti ve "Hayır. Bunu yapmam gerek. Her seferinde tek bir şeye konsantre ol. Öptüğünde, dokunduğunda, bastırdığında, dürttüğünde ve gıdıkladığında kafamı karıştırıyorsun."

Kıkırdadı. Sıcak nefesi başlı başına bir okşayış gibi, "Karşılığında seni öpebilir miyim?" diye sorduğunda ağzı neredeyse onunkinin üzerindeydi.

Bir an düşündü. "Evet, beni takip ettiğin sürece. Bu sefer sana karşı cesur olan benim."

Adam yine kıkırdadı ve kadın adamın göğsünde, göğüslerinin altında kahkahanın gümbürtüsünü hissedebildi. Bu da bir okşama gibiydi.

"Öpüşmek benim için yeni bir deneyim," dedi ona.

"Gerçekten mi?"

"Geçmişte öpülmediğimden değil. Elbette öpüldüm. Ne de olsa neredeyse otuz bir yaşıyım."

"Çok eski, gerçekten."

Onun omzuna vurdu. "Ama tüm bu durumlarda saldırgan olan erkeklerdi. Şimdi ne istersem yapabiliyorum ve bu baş döndürücü bir olasılık."

İçten içe yanan gözleri ona memnun olduğunu söylüyordu.

Önce kendi dudaklarını yaladı, sonra da onunkileri. Taze kremalı bir kedi yavrusu gibi yaladı. Nefesinin altından "Yardım et bana, İsa!" gibi bir şey mırıldandı.

Onu ıslattıktan sonra, mükemmel bir uyum sağlayana kadar dudaklarını kendi dudaklarıyla şekillendirdi. Sonra ağzını ve onunkini açtı, neredeyse onu dudaklarıyla yutuyordu. Başını bir o yana bir bu yana çevirerek aç öpücüklerle farklı nüanslar verdi. Sonra dilini içeri daldırdı ve ona öğrettiği dansa başladı. Aşağıya bakmasına gerek kalmadan adamın tahrik olmuştu. Onun kendisini öpüşünden, kalp atışlarındaki hızlı artıştan ve yumuşak iniltilerinden heyecanını hissedebiliyordu. Aslında kendisi de heyecanlanıyordu.

Yeterince öpüştüğü için tatmin olmuş sayılmazdı ama daha kat etmesi gereken çok yol vardı ve adamın onu ne kadar serbest bırakacağından emin değildi. Aşağı doğru kayarak, parmaklarının ucuyla onun yassı erkek meme uçlarına dokundu. "Sana dokunduğumda iyi hissediyor musun?"

"Çok iyi."

Ağzını onun meme uçlarına dayadı ve emdi. Tutunacak pek bir şey yoktu ama adamın keskin nefesine bakarak doğru şeyi yaptığını anladı.

Aşağıya inerek penisin derisinin dıştan gevşek ve esnek, içten ise mermer bir çubuk kadar sert oluşundan büyülenmiş bir halde ayrıntılı olarak inceledi. Mantar şeklindeki başı çoktan tohumunu sızdırmaya başlamıştı.

Görünüşe göre sütümsü bir sıvıyla kaplanmıştı. "Acıyor mu?" diye sordu.

"Ne? Bana dokunman mı? Hayır, harika bir his ama bana karşı nazık ol tatlım. Oram çok hassas."

Başını salladı. "Demek istediğim, sarkan kısmın sertleştiğinde acıyor mu?"

Bir kahkaha attı. "Sadece zevkli bir şekilde."

Kaşları şaşkınlıkla çatıldı, acının nasıl zevkli olabileceğini merak ediyordu ama aklı çoktan yeni aktivitelere yönelmişti. Dizlerinin üzerinde yükseldi ve ellerini adamın omuzlarına koyarak öne doğru eğildi, adamın üzerine çıktı ve asasını dişi kanalı boyunca

Yeni keşfedilen zevk tomurcuğuna karşı soğanlı uç. "Bunu doğru yapıyor muyum?"

Öpücükle ıslanmış dudaklarından hırıltılı bir ses çıkardı ve gözleri tutkuyla buğulandı.

Her ikisine de en fazla zevki vermek için asasına binmeye çalıştı ve ne kadar beceriksiz olduğunu görünce, ellerini kalçalarına koydu ve ona her ikisi için de işe yarayan bir ritim ve pozisyon gösterdi. Bu sefer zirveye ulaştılar

aynı anda. Ingrith, bu özel aktivite bu kadar tatmin verdiğiinde, cinsel penetrasyonun ne kadar daha yoğun olacağını hayal edemiyordu.

Daha sonra kız onun kollarında yatarken, adam tatlı iltifatlar mırıldandı ve kızın sorularını yanıtladı.

"Benimle mutfğa inip biraz yiyecek bulmak ister misin?" "Hayır, kesinlikle beni sorgulayacak biriyle karşılaşmak istemem.

Nerede olduğumuzu ve ne yaptığımızı. Yarın bunun için yeterince yakın."

"Kimse seni sorgulamayacak," diye güvence verdi ona. "Sadece öyle düşünecekler." "Oh, bu beni daha iyi hissettirdi." Ama yaptığı şeyden pişmanlık duyamazdı.

Bitti. Esnedi, tokluktan uykusu geldi ve uykuya daldı. Ama bu onların yatak macerasının sonu olmayacaktı.

Gecenin bir yarısı -mumlar söndüğü için gecenin bir yarısı olduğunu varsayıyordu- uyandığında vahşiyi yüzü alt kısımlarına dönük ve bacakları omuzlarının üzerinde buldu. "Kendini mi kaybettin? -aaaahhhhh!" Dilini ve dişlerini olağanüstü bir şekilde kullanıyordu. "Bu çok kötü olmalı."

"Fena halde iyi," diye kabul etti. Dilini kızın vücuduna soktukten sonra, orta parmağıyla dikleşmiş tomurcuğu tıngırdattı - *onu elde etmek için ne yapmıştı*

Bu şekilde, sadece hayal edebiliyordu ve onu aşağıda tutmak için karnının üzerinde bir avuç. Tekrar ve tekrar ve tekrar, onu neredeyse zirveye çıkardı. Sonra durdu. Ve devam etti. Ve durdu. Ve devam etti. Artan aciliyeti o kadar yoğundu ki, sonunda paramparça olduğunda, şiddetli bir şekilde oldu Sarsıntılar, neredeyse bayılmasına neden olacak dalgalar halinde onu sarıyordu.

"Hiç bilmiyordum," dedi çarpan kalbi yavaşlayıp sadece hızla atmaya başladığında.

"Hiç yapmadım," dedi onu doyumsuzca öperek.

Kendisi bu kadar doymuşken adam nasıl bu kadar aç olabilirdi? Ah, fark etti ki, adam henüz zirveye ulaşmamıştı.

Sırt üstü yuvarlandı ve "Sıra bende mi?" diye yalvardı.

"Nasıl?"

Ve ona ağzıyla bir erkeği memnun etmenin asırlık yollarını gösterdi. Kutsal tanrılar ve tanrıçalar, ona gösterdi!

Ertesi sabah, Ingrith saçlarını örmek, sakın bir elbise giymek ve boynundaki bıyık yanıklarını kapatmaya çalışmak için özel bir özen gösterdi. Sonu iyi bitmedi.

Mutfağın girişinde tek başına durduğunda, Ubbi ona şöyle bir baktı ve "Trolü öldüreceğim" dedi.

Ve Katherine açık avlu kapısına doğru bağırdı: "Bolthor, yürekli, gelip bunu görmelisin."

İyi ki Hamr henüz Jorvik'ten dönmemişti. Hiç şüphesiz Vikingler'i yürekten alkışlardı.

"Düşündüğünüz gibi değil," diye yalan söyledi. "Dün gece uyumakta zorlandım ve yataktan samanların üzerine yuvarlandım."

Ubbi homurdandı ve Katherine kıkırdadı.

John arkasından gelip onu öptüğünde hiçbiri yardımcı olmadı. boynunun arkasını okşuyor, bir elinin parmaklarını sırtından aşağıya, omuzlarından kalçalarına doğru alaycı ve aşık bir tavırla gezdiriyordu. Ama sonra ileriye baktı ve seyircilerini gördü.

"Uh-oh!" dedi.

Sadece inledi. Başka ne yapabilirdi ki?

ON İKİNCİ BÖLÜM

İki insan arasındaki en kısa mesafe bir gülümsemedir...

John o gün Hawk's Lair'in lordu olarak sıradan görevlerine devam etti. Adamlarıyla birlikte antrenman sahasında sıkı egzersizler yapıyordu. Arı kovanlarını ve çiçek tarlalarını kontrol etti. Katılımcılarla bal doğum kontrolü projesini tartıştı. Kâhyasıyla birlikte pazardan satın alınması gereken malzemelerin bir listesini yaptı.

Ama John'un hissettiklerinde sıradan bir şey yoktu. Gülümsemesini engelleyemiyordu.

Okçuluk sahasında hedefini üç kez ıskalayıp sırtıttığında Ordulf, "Sanırım kel kafan beyninin erimesine neden oluyor.

"Pfff!" dedi.

Ama Bolthor aynı fikirde değildi. "Eriyen vücudunun başka bir parçası. Kalbi."

"Pfff!" dedi yine.

"Erimeyi durdur. Beni rahatsız eden şey sertleşen şey." Sohbeta başka biri daha katılmıştı. John aşağıya bakınca Ubbi'nin yanına geldiğini gördü ve hiç de mutlu bir cüce değildi.

"Git buradan!" John ona, sanki Ubbi rahatsız edici bir böcekmiş gibi elini çırparak söyledi, ki öyleydi.

Ubbi küçük pantolonunu düzeltti ve yaşlılıktan kamburlaşmış sırtını dikleştirdi. "Senin sözünle gitmeyeceğim. Seni uyarmak için buradayım, trol. Hanımımın itibarını zedelersen, babasının önderliğinde beş yüz Viking'i buraya getiririm. O zaman senin azgın kökünü kesmek, dertlerinin en küçüğü olacak." Bu sözlerin ardından tepinerek kaleye geri döndü.

John, Bolthor ve Ordulf şaşkınlık dolu bakışlar attılar. Az önce bir cüce tarafından hakarete uğramıştı.

"Peki ya *benim* itibarım?" diye bağırdı Ubbi'nin arkasından.

Ubbi yürümeye devam etti ama omzunun üzerinden hem Vikingler hem de Saksonlar tarafından aynı şekilde anlaşılan kaba bir hareket yaptı.

Bu olay John'un iyi ruh halini hiç bozmadı.

Çocukların ve "o evlenmemiş tatlı Viking prensesinin" refahından endişe duyan annesine yazdığı bir mektubu yanıtlarken, ona kesin bir dille kendi işine bakmasını bile söylemedi. Bunun yerine, ona kendi işine bakmasını söylerken nazikti ve bunu yaparken gülümsedi. Kalın enkaustum mürekkebi üzerine sıçradığında küfür bile etmedi.

Parşömeni sildiğinde sakızlı bir gözyaşı damlası gibi görünüyordu.

Birazdan annesi ağlayan, melankolik, evlenmemiş oğlunu kurtarmak için buraya koşacaktı. Daha da kötüsü, Bolthor bu konuda bir şiir yazacaktı. "Bir Şövalyenin Gözyaşları" ya da onun gibi bir saçmalık.

Yine de gülümsedi.

Tüm gülümsemelerinin kaynağını, gece boyunca onu fazlasıyla memnun eden kadının izini sürme arzusuna öğlene kadar direndi. Onun peşinden koşarken kendini vahşi ve yırtıcı hissediyordu ama kendine engel olamıyordu. Onu bir yeraltı deposunda bulmuş. Şaşırtıcı değildi, raflardaki malları düzenliyordu.

Adamın merdivenlerde durduğu yere baktı ve gülümsedi. O da giderek aptallaşan bir aptal gibi ona gülümsedi.

Bugün geleneksel Viking kıyafetleri giyiyordu. Saçları başının üstünde bir taç şeklinde örülmüştü. Ve ayak bileğine kadar uzanan mor bir elbisenin üzerine uzun, lavanta rengi, açık kenarlı bir önlük. Hatta lavanta gibi kokuyordu, şüphesiz sabunundan geliyordu. Ejderha desenli altın broşlar önlüğün kayışlarını önlüğünü omuzlarına attı. Dudakları hâlâ onun öpücüklerinden arı sokmuş gibi görünüyordu, muhtemelen onunki de öyleydi. Boynundaki ısırık iziyle aşırı gurur duyuyordu. Onun da karnında bir tane vardı.

"Seni ne giyerken görmek istediğimi biliyor musun?" diye sordu yaklaşp baharat kavanozunu kızın elinden alarak rafa yerleştirirken.

Karanfil, diye düşündü alakasızca.

"Ne? Gümüş iplikle işlenmiş samit ipek bir elbise mi? Değerli mücevherlerden bir taç mı? Fildişinden bir kemer mi?" Kadın adamın dudaklarına bakıyordu. O dudakların kendisine yaptıklarını hayal mi ediyordu?

"Seni o önlüğü giyerken görmek istiyorum... başka bir şey giymeden."

"Öyle mi?" Mavi gözleri arsızca parladı. "Seni ne giyerken görmek istediğimi biliyor musun?"

"Bir şey yok mu?" diye umutla tahmin etti.

"O da var," dedi. "Hayır, seni o arıcılık örtüsü içinde düşünüyordum... başka bir şey değil."

"Belki ikimizin de arzularını ayarlayabiliriz," diye mırıldandı boynuna karşı, onu kucağına çekmişti, o da karşı koymamıştı, Tanrı'ya şükür! Kadının yüzünü ellerinin arasına alarak yüzünü inceledi. "Sen güzel."

"Şehvet konuşuyor," diye cevap verdi kollarını onun boynuna dolayarak. "Ama yine de teşekkür ederim."

Görünüşüyle ilgili güvensizliğinin nereden kaynaklandığı belli değildi, ama kendini güzel olmadığını düşünüyorsa yanıliyordu. "Hayatımın en unutulmaz gecelerinden biri için teşekkür ederim."

"Gerçekten mi?" Kadın adamın ağzının kenarını hafifçe öptü ve tam geri çekilecekti ki adam onu daha derin bir öpücük için geri çekti. Tanrım, onu öpmeyi seviyordu. Her seferinde beklemediği bir yönünü keşfediyordu. Sürpriz, işte bu kızdı. Cinsel bir sürpriz.

"Gerçekten," diye yanıtladı sonunda. "Hatta olmadan...?"

"Cinsel ilişki mi?" Başını salladı.

"Çok daha fazlası olabileceğini inkâr etmeyeceğim ama bana muazzam bir zevk verdiniz. Keşke sana daha fazlasını verebilseydim."

"Daha fazlasını hayal edemiyorum," dedi. "Çok mu... ahlaksızdım?"

Kıkırdadı. "Bir kadının ateşi bir erkeğin zevkidir," diye onu temin etti.

Konuştukları süre boyunca, ayaklarının dibinde biriken önlüğünün *iğnelerini* çözüyor ve *gunnasının* eteklerini kaldırıyordu.

Çıplak kalçalarını avuçlayarak, "Bacaklarını kalçalarımın etrafına sar," diye fısıldadı. Sonra, onu açıklıkla öperken bile, uzak bir duvara doğru yürüdü. onu yerinde destekledi. Pantolonunun dizlerini gevşeterek, artık açıkta olan sikini kadının yarığı boyunca yerleştirdi.

"Islaksın," dedi şaşkınlıkla başını kaldırarak.

"Bütün sabah seni düşündüm," diye itiraf etti. Scarlet Her iki yanağında da lekeler vardı. Yaptıkları onca şeyden sonra hâlâ kızarıbiliyordu. İnanılmaz!

"Ah, Ingrith!" diye iç geçirdi ve onun kaygan kıvrımları arasında ilerlemeye başladı. Aynı anda, bir eliyle onu belinden tutarken, diğer eliyle yün elbisesinin içinden bir göğsüne masaj yaparak, sanki içine girip onları bir bütün haline getirebilecekmiş gibi onu derinden ve derinlemesine öptü.

Sonra durdu ve sikini eline aldı, topuzunu kullanarak kanalının tepesindeki kabarık tomurcuğu okşadı.

"Lütfen, lütfen, lütfen..." diye yalvarmaya başladı.

Sonra diliyle aynı ritimde itişlerine devam etti ve ikisi birlikte zirveye ulaştılar. Utanç verici bir şekilde, yeterince hızlı çekilmemişti ve kızın elbisesinin arkasını kirletmişti.

"Özür dilerim," dedi.

Bir parmak ucunu adamın ağzına götürdü. "Şşt. Odama gidip üzerimi değiştirmeden önce önlüğümü üzerine yerleştireceğim. Gerçekten, sorun değil."

Gözlerindeki ani yanmaya karşı gözlerini kırptırdı. "Kendimi sakat gibi hissediyordum, Ingrith. Sen beni bütün hissettiriyorsun."

Onun gibi o da giysilerini düzeltiyordu ama durdu ve bir eliyle yüzünü okşadı. "Neyi kaçırdığının farkına varmadan sakat kalmış olan benim. Hayatımda ilk kez kendimi bir kadın gibi hissediyorum."

Aralarında korkutucu bir şey cızırdarken uzun süre birbirlerine baktılar.

"Keşke sana daha fazlasını verebilseydim."

Omuz silkti. "Keşke sen de yapabilsen."

"Yine de seninle evlenmeyeceğim," dedi ve dilini ısırabilirdi. Kadın irkildi ve uzaklaştı.

Doğru olsa bile, bu sözlerin yüksek sesle söylenmesine gerek yoktu. Şu anda değil. Kendini ejderha sidiğinden daha aşağılık hissediyordu.

Bunu telafi etmek için ne yapabilirdi?

Dazlaklar o kadar da kötü değil.

Ingrith yatağının altında bir hışırtı duyduğunda yatak odasındaydı ve çarşafını değiştiriyordu. İlk başta bunun çalı çırpı arasındaki fareler olabileceğini düşündü ama kısa süre sonra Henry olduğunu anladı.

Kadın onu dışarı sürüklediğinde gözyaşı izleri olan yüzü kederliydi.

"Orada ne yapıyorsun?" diye sordu ıslak yüzünü silerken.

önlüğünün kenarıyla yanaklarını okşadı ve onu kucağına aldı.

"Kafamın kesilmesini istemiyorum."

"Ne?"

"Lord Hawk ve Ordulf'u konuşurken duydum. Babamın beni öldürmek istediğini söylüyorlar."

"Bu doğru değil, Henry. Sizinle görüşmek istiyor ama etrafındaki adamlar size zarar verebilir. Bu yüzden şu anda saklanıyoruz."

O an. Yine de sizi koruyacağız. Bundan şüphe etmeyin."

"Ama ya..."

Başını iki yana salladı. "Söz veriyorum, sana söyleneni yaptığın sürece güvendesin. Samuel gibi davranmalısın ve saçlarını tıraş ettirmeliyiz. Ama sadece kısa bir süre için, sorunlar çözülene kadar. Yapar mısın?

Anladın mı?"

Adam başını salladı ama kadın onun hâlâ korktuğunu anlayabiliyordu. Bu nedenle, günün geri kalanında peşini bırakmadığında onu azarlamadı. Ve doğrusunu söylemek gerekirse, John'un son ayrılıklarında söylediği nefret dolu sözleri aklından çıkarmak için bir oyalanmaya ihtiyacı vardı.

Onun kendisiyle evlenmeyeceğini... aklınca evlenemeyeceğini... biliyordu ama zamanlaması çok acımasızdı. En azından ona sevgi gösteriyormuş gibi yapamaz mıydı?

Artık ondan kaçabileceğini düşünmek istiyordu. Seks oyununu durdurabileceğini. Ama kendini çok iyi tanıyordu. Artık sevişmenin neleri gerektirdiğini bildiğine göre, her şeyi deneyimlemek istiyordu. Sadece kısa bir süreliğine olsa bile.

O akşam yemekte John'un yanına oturduğunda ve John özür dilemeye çalıştığında, elini kaldırıp "Hayır. Pişman değilim. Bu işe girerken bunun kalıcı olmayacağını biliyordum. Eğer beni kullandığını düşünüyorsan, düşünme. Ben seni kullanıyorum."

"Ne?"

"Hawk's Lair'den ayrıldığımda, aşk sanatlarında ustalaşmış olmayı umuyorum. Belki de artık neyi kaçırdığımı bildiğim için erkeklerin ilgisine daha açık olacağım. Belki babamın sunduğu taliplerden biri bile işimi görür. Ya da bir çeşit fahişe olurum. Bir Viking fahişesi. Kulağa hoş geliyor."

"Bunu yapamazsın!"

Kadın kaşlarını çattı. "Neden olmasın?"

"Çünkü... çünkü bu doğru olmazdı." "Bunu nasıl anladınız?"

"Sana öğrettiklerim sadece bizim için."

Eğer John'dan başka bir adam olsaydı, onun kıskanç olduğuna yemin ederdi. Bu mümkün müydü? Hmmm. Suyu test etmeye karar verdi. "Benden böyle bir talepte bulunabilecek tek kişi kocamdır ve kendi beyanınıza göre siz asla öyle biri olmayacaksınız." Masanın üzerinde duran elini okşadı. "Korkmana gerek yok. Bu gece yatak odanızda olacağım. Daha öğrenecek çok şeyim var."

Yüzü kızarmıştı. Tıraşlı kafasının rengi bile artmıştı. Kıskanıyor, sonucuna vardı Ingrith ve kendi kendine gülümsedi. Bu bilgiyi en iyi nasıl kullanacağına daha sonra karar verecekti.

"Komik olduğumu düşünüyorsun, değil mi?" John ayağa kalkmaya ve şüphesiz uzaklaşmaya hazırlandı, ancak Bolthor omzuna bir el koydu ve onu geri itti.

Bolthor, "Durun, son çabamı duymalısınız," diye ısrar etti.

Katherine, Ingrith'in her ikisinin de etrafını görebilmesi için öne doğru eğildi.

Bolthor ve John, önce kocasını, sonra John'u işaret etti ve göz kırptı.

Oh, yüce tanrılar! Skald şimdi ne derdi?

"Bu destanın adı 'Traşlı Kafalara Övgü' olacak."

Bu o kadar da kötü değildi. Bolthor'un çarpık mizahının yükünü John çekecekti. O ise kurtulacaktı.

Ya da o öyle sanıyordu.

İnsanlar kibirli yaratıklardır

Yüz hatlarının farkındayım,

için için yanan gözler gibi,

Ya da kaslı kalçalar,

Muazzam büyüklükte bir manroot,

romantize etmek için büyüleyici bir

dil, Hepsi kadın ödülünü kazanmak

için.

Peki ya saçları dökülürse?

Yatak sporundan kel kafalar korkutacak

mı? Yoksa o çıplak tenli kafalar

Daha fazla kadını yataklarına mı

çekecekler? Belki de çıplak tenli bir

çatı

Kusursuz bir seks oyununa izin verecek Bir

kadının zirveye çıkmasına izin veren,

Ve zirve, ve zirve, ve zirve.

Bize doğruyu söyleyin, Ingrith ve Katherine,

Kel kafalar tapınağınızda ibadet eder

miydi? Ve bir kirpi gibi hissettin mi?

"Bunların hepsi senin suçun," dedi John'a ve ayağa kalktı.

"Ben mi? Ben de en az senin kadar mağdurum."

"Deneyleriniz için yeterince balınız var. Deneklerinizden biri olmak istemediğime karar verdim."

"Denek mi?"

"Yatak oyunu deneyi."

"Ingrith! Bu fikirleri nereden buluyorsun? Biliyorsun ben... oh, ne cehennem! Gitmen gerekiyorsa git! Sana ihtiyacım yok."

Bu kelime okları karşısında kalbi biraz kırıldı. "Bunu en başından beri açıkça belirttiniz."

O gece yalnız yatağında uzanırken, yüzüne inat burnunu kesmekle kastettikleri şeyin bu olup olmadığını merak etti. Ancak acı çeken yüzü değildi, gururundan bahsediliyordu. Evet, yüzünü kaybetmek onun için çok önemli hale gelmişti.

Başını yastığının altına gömdü ve uyumaya çalıştı. Koyun saymayı unuttu. Arıları saydı.

Bahçemi görmek ister misin?

John ertesi öğleden sonraya kadar temel eğilimlerine direndi. Uykusuz geçen bir gecenin ardından, kendini tatmin etmeyen bir şekilde Adamlarının arkasından kıs kıs güldüğü bir sabahın ardından, bal kulübesinde konsantre olamadığı bir saatin ardından, Ingrith, Katherine ve Ingrith'in muhtemelen yedek aşçısı olarak eğittiği kadın da dahil olmak üzere yarım düzine hizmetçiyi şaşırtarak mutfağa girdi. Ah, keşke onun yerine geçecek bir sevgili olsaydı! Ama ne yazık ki başka bir Ingrith'in asla olamayacağını hızla keşfediyordu.

"Ne yapıyorsun?" Ingrith bir kuşun içini doldururken duraksayıp sordu... bir güvercin mi, deniz kuşu mu yoksa küçük bir tavuk mu, anlayamadı. Önemli değil! Ellerini nemli bir beze sildi ve onun peşinden mutfağa ve kilere doğru ilerledi.

Deri bir heybenin içine çeşitli eşyalar atıyordu. Bir dilim sert peynir. Bir çember manchet ekmeği. Bir parça tütsülenmiş jambon. İki elma. Bir kadeh şarap.

"John, sana ne yaptığını sordum." Onunla

yüzleşmek için döndü. "Umurunda mı?"

"Neyi önemsiyorum? Tüm raflarımı dağıtıyor olman mı?"

Rafları mı? Sırıttı ve meyveleri, kavanozları, baharatları ve diğer çeşitli yiyecekleri ortadaki bir masanın üzerine atarak büyük bir karmaşa yaratmaya başladı

odanın dışında. "Gezintiye çıkıyoruz." "Biz mi?"

"Sen ve ben."

"Neden?"

"Size göstermem gereken bir şey var."

"Sanırım ben çoktan gördüm." "O değil, tatlım."

"Bana tatlım deme." "Neden... tatlım?"

Ona dişlerini gösterdi ve hırladı. "Bu konuda oldukça iyi olmaya başladın."

Hayal kırıklığıyla bir nefes verdi. "Hangi konuda oldukça iyi olmaya başladım?" "Bana hırlamakta." *Ve başka şeylerde.* Bir kolunu onun omuzlarına koydu.

"Bir ya da iki saatliğine benimle gelir misin? Sana Hawk's Lair'in özel bir bölümünü göstermek istiyorum. Bu bize konuşmak için mahremiyet sağlayacaktır."

Tereddüt etti, sonra başını salladı. "Aklınızdaki tek şey konuşmak olduğu sürece." "Elbette." *Ha, ha, ha!*

Ingrith önündeki atın üzerine tünemişken, John onu istediği gibi kızdırma fırsatına sahipti. Bir önkol göğsüne sürtünüyordu. Bir el yanlışlıkla onun kalçalarının deltasına dokunuyordu. Öfkeli coşkusu kalçalarının kıvrımına baskı yapıyordu.

Kız itiraz etmediğinde bunu onun kabul edilebilirliğinin bir işareti olarak alıyordu... ta ki kız kışını kaldırıp artık şişkin olmayan coşkusunun üzerine sertçe oturana kadar. Tek söylediği "Tüh," oldu. Bu kadarı yeterliydi.

Sonunda varacakları yere vardılar ve adam kızın attan inmesine yardım etti.

"Aman Tanrım! Buranın kokusu harika. Ne oldu?" Gözle görülür bir şekilde kokladı

hava. "Biliyorum. Güller."

Onun doğru tahminine gülümsedi. Atı bağlayıp heybesini ve battaniyesini kaparak, "Gel," dedi. Parmakları birbirine kenetlenmiş halde onu bir tepenin zirvesine doğru götürdü.

Aşağıdaki manzara karşısında nefesi kesildi.

Beyazdan en koyu kırmızıya kadar her renkten sıra sıra güller, bir *sulung*'dan daha *geniş bir* arazi üzerinde muhteşem bir görüntü oluşturuyordu. Arazinin ortasına altı arı kovanı yerleştirilmişti.

Ona dönerek, "Bir tablo gibi. Neredeyse inanılmayacak kadar güzel."

"Seyahat ettiğim her yerden, hatta kralım için başka diyarlarda savaşırken bile gül fidanları getiririm. Aile üyelerim de aynısını yapıyor. Bu iklimde tüm güller yetişmez ama birçoğu yetişir."

En yakındaki çalılardan birine doğru yürüdü ve bıçağıyla sapını kesip dikenlerini kopardı.

Adam kan kırmızısı gülü ona uzattığında, kadın duygularına yenik düşmüş gibiydi. "Burayı benimle paylaştığınız için teşekkür ederim."

"Affedildim mi?"

Emin değilmiş gibi davrandı ama sonra onun elini sıktı. "Tabii ki. Sinirlerime hakim olamadığım için ben de hatalıydım."

Battaniyeyi serdi ve heybedeki yiyecekleri boşalttı, iki küçük fincana doldurması için ona şarap sürahisini uzattı. Kendini çiçek tarlalarını görebileceği bir pozisyona getirdikten ve kırmızı şaraptan bir yudum aldıktan sonra, benzer bir pozisyonda olan kadına baktı.

"Dün gece seni özledim," dedi ona.

Onu daha iyi görebilmek için yan döndü. "Ben de seni özledim." "Bugün burada seni baştan çıkarmaya niyetliydim ama değiştim. aklımda. Seninle sevişmeyeceğim."

"Oh, lütfen! 'Seninle evlenmeyeceğim' saçmalığına tekrar başlamayacaksın!"

Gülümsedi ve şakacı bir şekilde çenesine vurdu. "Söyleyeceğim şey bu değildi. Benim için seksten daha fazlası olduğunu sana kanıtlıyorum. Dedğin gibi bir deney değil."

"Peki bunu yaparak kimi cezalandırıyorsun? Beni mi, kendini mi?"

Kıkırdadı. "Bu bir ceza değil, seni inatçı fahişe. Eğer baştan çıkarmaya çalışsaydım, buna da itiraz ederdin."

Böylece yemek yediler, şarap içtiler ve önemsiz şeyler hakkında konuştular. Adamın bal deneyleri için hedefleri. Kadının yetimhane için planları. Viking kalesinde büyüyen bir Sakson olmasının komik hikayeleri. Beş Viking kız kardeşin bir Viking kralını öldürdükten sonra kaçtıklarına dair komik hikâyeler. kötü kont.

Bir öpücük ya da okşama bile yoktu. Yine de John tehlikeli bir bölgeye girdiğinin farkındaydı. Bir Viking prensesine aşık oluyordu.

Adam genişçe esnediğinde ve kadın da onu takip ettiğinde, adam sırt üstü uzandı ve yanağını göğsüne, kolunu da yanına çekti.

omuzlarına doladı. Sıcak yaz güneşinin altında, bir önceki gecenin etkisi geçti ve uykuya daldılar.

Rüyasında John, Ingrith ile sevişiyordu. Gerçekten sevişiyordu. Ve harikaydı. Ama...

Öksür, öksür, öksür!

Onun rüya bedenine girmek üzereydi. Öksür, öksür, öksür!

Ancak yavaş yavaş öksürenin Ingrith ya da kendisi olmadığını fark etti. Yavaşça gözlerini açtığında başlarında eğlenen bir Hamr gördü.

Hemen uykulu Ingrith'i bir kenara bıraktı ve ayağa kalktı. "Dönmüşsün."

"Belli ki." "Ve?"

"Loncaster arkamdaydı. Akşama kadar burada olacağını umuyorum."

"Neee?" Ingrith çığlık atarak onun yanına atladı. Hamr'a hitaben, "Orada incir ağacı gibi dikilip dünyanın bütün zamanını alıyorsun. Tehlikenin farkında değil misin?"

"Kalede her şey yolunda. Bolthor ve Ordulf'un elinde çocuklar var. Her şey normalmiş gibi davranacaklar. Ve siz ikiniz... Loncaster'ın aklında Leydi Ingrith'e olan sevgisinin karşılık bulmadığına dair hiçbir şüphe kalmayacak." Anlamlı bir şekilde Loncaster'ın boynundaki ize ve buruşuk kıyafetlerine baktı.

Kaleye geri döndüklerinde her şey şaşırtıcı derecede sakindi. Ahırda atlarından indiler ve Ingrith tam koşarak gitmek üzereydi ki John kolundan tutup onu kucakladı.

Kulağına doğru fısıldadı, "Loncaster galip gelemeyecek. Bunun için sana söz veriyorum."

Ona bakmak için arkasına yaslandı. Gözlerinde yaşlarla, o hiç de hoş olmayan sözlerle onu şaşkına çevirdi: "Seni seviyorum." Bir kadın bu sözü söylediğinde, bu onun için sonun başlangıcıydı... Gerçi Ingrith'le henüz pek bir başlangıcı olmamıştı.

"Ingrith," diye azarladı. "Anlaşmıştık."

Elini umursamaz bir tavırla salladı. "Oh, sakın telaşlanmayın. Ayrıca, *bunu* sana daha önce de söyledim."

"Hayır, *öyle* demedin. '*Sanırım* sana aşık oldum' dedin. Arada çok büyük bir fark var."

"Aklını mı kaçırdın sen?"

Muhtemelen.

"Kelimeler ağızımdan kaçtı. Söylediğimi unut."

Hah! *Hiç sanmıyorum.* "Bunlar söylenmemesi mümkün olmayan sözler."

"O zaman onları değiştirmeme izin ver. Seni istiyorum."

"Ben de seni istiyorum." *Tahmin ettiğinden daha fazla.* "Bu sana Arap topraklarında yaptıklarını söylediğim şeyi yapacağın anlamına mı geliyor? Mermer asalı olanı."

"Gereksiz yere kaba davranıyorsunuz. Sözlerimi daha da değiştirmeme izin verin. Sizi istemiyorum. Aslında, keşke buraya hiç gelmeseydim. Git başımdan. Seninle gevezelik etmekten daha önemli işlerim var." Kadın adamın verdiği gülü göğsüne fırlattı.

Bunu daha iyi halledebilirdim.

Adam cevap veremedi, söyleyecek bir şeyi olduğundan değil, kadın dünyayı ya da en azından onun kalesini düzenlemeye gitmişti. Böyle bir kadını sevmek zorundaydınız.

Keşke yapabilseydi.

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

*Korkunç bela geldi... Acınacak
haldeyim.*

Ingrith, ağzından kaçırdıktan hemen sonra bu sonuca vardı. Bildiği o üç kelime John'un nutkunu tutmasına neden oldu. Başından beri onun yumuşak duygularının hoş karşılanmayacağını açıkça belirtmişti; bu yüzden, onun beyanını bir tür ihanet olarak görmeliydi.

Kendini savunmak gerekirse, hayatında ilk kez aşık olduğunun farkına vardığında kendini tutamamıştı. Gül bahçesine yaptığı o ziyaretten sonra kim aşık olmazdı ki? Ama bir saniye bile düşünseydi, koca ağzını kapalı tutardı.

Beni istemiyor ve bunu kabul etmek zorundayım, diye kendi kendine tekrar tekrar söyledi, Loncaster geldiğinde çocuklara nasıl davranmaları gerektiğini öğretmek için koşuştururken, çoğunlukla hiçbir şey söylemedi. Aralarında Henry'nin de bulunduğu birkaçının saçlarını son dakikada tıraş etti. Onun sayımına göre, kel kafalı on beş çocuk ve yirmi iki erkek vardı. Henry, Ordulf'un karısı Anne'in yanında, kızları Beth'in yanında duruyordu; Anne'in kucağında bir bebek vardı, bu da Henry'nin Ordulf ve Anne'in oğlu olduğunu ima ediyordu. Neyse ki Anne'in gözleri Henry'ninkiler gibi maviydi.

Belki John'u fikrini değiştirmesi için baştan çıkarabilirim, diye kendi kendine tartıştı, siyah bir pardösünün altına bir *brynja* giyerken koridorun karşısından onu izliyordu. Sadece arılarla çalışmak isteyen adamdan ne kadar farklı bir görüntü! Belinin bir yanında bir kılıç, diğer yanında da uzun bir bıçak kınında duruyordu. Adamları kasıtlı silah gösterileriyle kale ve avlu boyunca konuşlanmıştı. Loncaster düşmanca bir ortama girdiğini biliyordu.

Ama hayır, baştan çıkarma becerilerim olsa bile, John'un isteksizliği iyi sevişmekle ilgili değil. John'un evlenmemek için iyi bir nedeni var. Onun için Evlilik çocuk gerektirir. Adam ona doğru baktığında göz göze geldiler,

aşkını ilan etmesinden dolayı mutsuz olduğunu biliyordu. Belki o da kendisiyle aynı rahatsız edici düşüncelere sahipti.

Ona doğru yürürken, "Hazır mısın?" diye sordu.

Başını salladı. *Belki de hiç çocuk sahibi olmamayı kabul etseydim... Hayır, bu işe yaramazdı. Bir ömür boyu bir yatağı paylaşmayı bırakın, bir ay bile sürdüremezdik. Eninde sonunda, seks eylemini tamamlayabileceği bir kadın bulacaktı. Gebe kalamayan bir kadın.*

"Neden bu kadar hüzünlü görünüyorsun?"

Gerçekten bu kadar kalın kafalı olabilir miydi? "Korkarım Loncaster beni yalnız yakalayacak."

"Yapabilirsem sana yakın duracağım. Aksi takdirde Hamr yakınlarda olacak."

Tekrar başını salladı. *Gerçeklerle yüzleşmeliyim. Joanna gibi biri daha uygun.* "John, daha önce söylediklerim hakkında. Öyle demek istemedim. Şakaydı." *Buna inanırsan sana İzlanda'da satacak bir çölüm var.*

"Hayır, hayır, hayır! Bunlar geri alınamayacak sözler."

Ne? Bu sözleri hoş karşıladığını mı söylüyor? Yoksa duygularımın aptallığı yüzünden beni iğneliyor mu? "Bu konuda bir şey yapacağımdan endişelenme."

"Ne gibi? Bir fikrim var." Sırıttı. Sonra da ona göz kırptı.

Dudaklarını kıpırdatması ve hınzırca göz kırpmasıyla umutlanmıştı.

Belki de her şeye rağmen bir şansları vardı.

"Bu gece benim yatak kürklerime gelebilirsin. Sana mermer asayı gösteririm."

O kadar da umutlu değildim. İş yine de sevişmeye geliyordu. Ona göre yarım yamalak bir sevişme, eğer sadece seks içeriyorsa. *Neden sadece bununla yetinemiyorum?*

Konuyu daha fazla uzatmaya fırsat olmadı, çünkü ahşap asma köprüdeki atların toynaklarının sesi salonun açık çift kapısından yankılandı.

John onun elini sıktı ve dışarıda bekleyen adamlarına katılmak üzere yola çıktı. Tabiri caizse bir karşılama partisi.

Kapının önüne çıktı ve Loncaster ile bir düzine silahlı adamın attan inişini izledi. John hemen Loncaster'a yaklaştı ve tartışmaya başladılar. Hem John'un ev arabaları hem de Loncaster'ın askerleri elleri kılıçlarının kabzalarında. En hafif tabiriyle gergin bir andı.

Loncaster onun kapı aralığında durduğunu fark etti. Yüzü öfkeden neredeyse kıpkırmızı kesilmiş bir halde, onunla yüzleşmek için basamakları çıkmak üzereydi

John elini omzuna koyup onu durdurdu. Birbirlerine daha öfkeli sözler söylediler. Yine de kısa süre sonra, Ordulf ve Hamr Loncaster'ın adamlarını ahırlara doğru götürürken her iki adam da tırmanmaya başladı.

"Leydi Ingrith! Rainstead'den ayrılarak emirlerime karşı geldiniz," dedi Loncaster ve parmağıyla sertçe onu işaret etti. "Sanırım ya aptalsınız ya da emirlerimin kralın ağırlığını taşıdığının farkında değilsiniz."

"Rainstead'de kalmamı emretmediniz. Sadece bir ara ziyarete geleceğini söyledin." Kadın biraz geri çekildi ve John hızla onun yanına gitti. Bir kolunu kadının omuzlarına dolayarak onu kendine doğru çekti ve yakın bir ilişkiye işaret eden bir poz verdi.

"Burada neler oluyor?" Loncaster'ın delici gözleri John'un kolunun pozisyonunu ve Ingrith'in boynundaki, örgülü saçlarını başının üzerine dizerek ortaya çıkarmaya çalıştığı işareti aldı.

"Nişanlıma nasıl hitap ettiğine dikkat et," diye uyardı John.

Ingrith bunu söylememek için alt dudağını ısırarak zorunda kaldı,

"Ne?"

"Ne zamandan beri?" Loncaster talep etti.

John bir hizmetçiye bira getirmesini işaret etti ve onu Loncaster'la birlikte yakındaki bir masaya götürdü. Bolthor'un elinde bir savaş baltasıyla, John'un birkaç *kâhyasıyla* birlikte yakınlarda durduğunu fark etti. Loncaster'ın *hirdlerinden* bazıları da kaleye girmiş ve emir bekliyordu.

Oturduktan sonra, o ve John bir tarafta, Loncaster diğer tarafta, John cevap verdi, "Ingrith ve ben birbirimizi yıllardır tanıyoruz. Tekliflerime direnmeseydi, onunla uzun zaman önce evlenecektim. Etmedin mi? yüreklendirmek mi?" John ona, başka birinin üzerinde aptalca duracak, kendinden geçmiş bir bakış attı.

"Neden bana yol gösterdin?" Loncaster Ingrith'e sordu.

"Seni ben yönlendirmedim," dedi hışımla. "Ayrıca, son karşılaştığımızda nişanlı değildim."

"Bu oyunla beni kandıramazsın Hawk ve böyle bir hileden paçanı kurtaramayacaksın. Kral Edgar o kızı bana vereceğine söz verdi ve ben de onu alacağım."

Ingrith içten içe inledi. Oh, bu kötüydü. Çok kötüydü. Kral onun hayatı hakkında karar vermeye nasıl cüret ederdi? Cevap: Çünkü yapabilirdi. *Norselands'da kalmalıydım. En azından oradaki tek tehlike siğil burunlu bir talipti.*

John, Loncaster'a, "O 'cadı' bir hanımefendi," diye hatırlattı. "Onunla saygılı bir şekilde konuş, yoksa ona hiç hitap edemezsin."

Ingrith bir kez olsun birisinin kendisi adına konuşmasına izin vermekten memnundu.

Loncaster kaba bakışlarının kızın sessiz halini incelemesine izin verdi.

"Birdenbire teklif edilebilir mi oldu?"

John kıkırdadı ve onun omzunu sıktı. "Hiç de değil. Onda sevdiğim şeylerden biri de bu."

Aşk mı dedi? Muhtemelen öyle demek istemedi. Ama, oh, tanrılar, kulağa ne kadar hoş geliyor!

"Peki bu tıraşlı kafalar da neyin nesi?" Loncaster, John'un ve Bolthor'un kel poposuna tiksintiyle baktı.

"Saç bitti," dedi John tiksintiyle. "Hawk's Lair'de büyük bir baş biti sorununuz vardı. Böcekler kulak ve burun kıllarına da giriyor. Yattığınız yere dikkat edin, etrafta hâlâ bit olabilir."

"Bu kadar oyun yeter! Çocuk nerede?"

"Ne çocuğu?" Ingrith sordu.

Loncaster hırladı. Aslında hırladı. Eğer John oturuyor olmasaydı yanında olsaydı, muhtemelen onu boğazlardı. "Kralın yavrusu. Henry. Çocukla birlikte Winchester'a dönmem için talimat aldım." Üzerinde kraliyet mührü olan katlanmış bir parşömeni aralarındaki masaya bıraktı. O ve John okurken, Loncaster fincanını kaldırdı ve uzun bir yudumda birasını dibine kadar boşalttı. Hemen bir hizmetçi koşarak gelip bardağını doldurdu ama Loncaster başıyla teşekkür bile etmedi. Bunun yerine onlara kaşlarını çatmaya devam etti.

John mektubu Loncaster'a geri itti ve Ingrith, "Çocuk burada değil," dedi.

"Yalan söylüyorsunuz leydim. Dikkatli olun. Eğer ben size inanmıyorsam, bu kralın da size inanmadığı anlamına gelir." Loncaster'ın kara gözleri Ingrith'i suçluyordu. Zorba olabilirdi ama zeki biriydi. "O lanet yetimhane Jorvik'in dışı, çocuğu almaya geldiğimi öğrendiğinizde bir sidik torbasından daha çabuk boşaldı. Bir yetimhane ki şu anda yanmış durumda. zemin."

Ingrith dehşetle soluk soluğa kaldı ve John'un yanında gerildiğini hissedebiliyordu. "Bu aceleci çıkışın nedenini açıklamak ister misin?"

"Yaz aylarında şehirden uzaklaşmak her zaman iyidir. Sıcak, sinekler ve benzeri şeyler."

"Pfff!" diye alay etti. "Ya sende Henry var ya da kimin olduğunu biliyorsun."

"Çocuk neden bu kadar önemli?" John araya girdi.

Loncaster omuz silkti. "Geçtiğimiz yüzyılda tahtın her bir varisi tartışmalı oldu. Edgar'ın Edward ve Ethelred adında iki meşru çocuğu olsa da bunlar gençtir. Eğer krala bir şey olursa,

Tahta kimin geçeceğini ve kimin vasi olacağını etkilemek için hayal bile edemeyeceğiniz bir sıçan telaşı olurdu. Başpiskopos Dunstan, kralın kulağına sahip olan kişi. Bir de Edgar'ın ikinci karısı Elfrida var. Onunla tanıştınız mı?"

John başını salladı. "Harika bir güzellik."

"Hah! Onun etrafında uzun süre kalsaydın böyle düşünmezdin. Kadın, oğlu Ethelred için zehir gibi hırs sızdırıyor. Onun iddialarına karşı çıkmaya cüret eden herkes yılan sokmasına maruz kalır."

"Henry'nin bununla ne ilgisi var?" Ingrith sordu. "İki kişi var Meşru mirasçılar... ve Edgar henüz genç... sanırım sadece yirmi yedi yaşında. Başka çocukları da olabilir."

"Leydim, saray siyasetini anlamıyorsunuz. Tahtı güvence altına almak için tüm rakipler, yani *hepsi* elenmelidir. Edgar birçok açıdan iyi bir kraldır ama bir satirin cinsel iştahına sahiptir. Tanrı sadece taşrada kaç tane gayrimeşru çocuk onun kanını taşıyor kim bilir. Henry gibi. Hepsi tehdit olarak görülüyor. Tecavüz ettiği başrahibenin Wilton manastırında yetiştirdiği kızı bile."

"O zaman bizim... yani insanların... neden Henry'yi korumak istediğimizi anlayabilirsiniz," dedi Ingrith. "Hayatı tehlikede."

"Kral ya da Dunstan bile onu himayelerine alırlarsa olmaz." "Ya Henry taht üzerindeki hak iddiasından vazgeçerse? Üvey babamın Babam, Kral Haraldsson'un oğlu Thork öyle yaptı. Bu yeterli olmaz mı?" John sordu.

Loncaster başını salladı. "Belki daha büyük olsaydı. Ama beş yaşındaki bir çocuğun sözü dikkate alınmaz. Her halükarda çocuğu bana bırakın, ben de onu krala geri götürüyüm."

"Ona bir şey olmayacağı güvencesiyle mi?" Ingrith, Loncaster'ın sert bakışlarına karşılık verdi.

"Benim korumam altındayken güvende olacak," diye söz verdi Loncaster. "Ve Edgar ya da Dunstan onu eline aldığı anda, çocuğun saraydan bir arkadaşına evlatlık verilecek," dedi John. "Hiç şüphesiz," diye onayladı Loncaster. "Ama bu benim sorunum değil."

Ama o benim, diye düşündü Ingrith ve yalanını tekrarladı: "Çocuk burada değil. Bana inanmıyorsan arayabilirsin."

"Oh, arayacağımızdan emin olabilirsiniz. Ve aramızdaki işin bittiğini düşünmeyin leydim. Kralın emriyle hemen geri döneceğim. Bu arada bir evlilik olmasa iyi olur."

Ne yazık ki, olmayacaktı.

Sonraki birkaç saat boyunca Loncaster ve adamları kalenin her köşesini, ahırları ve diğer ek binaları, hatta helaları ve bahçeleri bile incelediler. Atlılar, çocuğun arazinin dış uçlarında bir yerde saklanıp saklanmadığını görmek için dört yönde at sürdüler.

Ingrith kendini mutfakta kalıp Loncaster ve adamlarının yemesi için soğuk bir yemek hazırlamaya zorladı... yola çıkmadan önce, diye umuyordu. John, Ordulf, Hamr, Bolthor ve hatta Ubbi stratejik yerlerde kalıp adamların aramalarını izlediler. Ingrith ancak Katherine'den gelen gizli bir fısıltıyla Henry'nin nasıl olduğunu öğrenebildi. Çok iyiydi, özellikle de tek kelime etmeden ve "annesinin" bacaklarına sarılarak.

Az önce çamaşır odasına girmişti.

Loncaster onu tek başına tuzağa düşürdüğünde, kapalı bir geçitle birbirine bağlanmış ayrı bir binadaydı. Onu içeri çekerek ahşap duvara çarptı ve kollarının üst kısmını acı verici bir şekilde kavrayarak orada tuttu.

"Çocuk nerede?" diye tükürdü.

Gıcırdayan dişlerinin arasından, "Bilmiyorum," diye kekeledi.

"Seni yalancı kaltak!" Kollarını kısaça tutarak onu öyle sert sarstı ki, örgülü tacı çözülmeye başladı. "Çocuk nerede?"

Çenesini kaldırmak için tüm cesaretini topladı. "Bilmiyorum."

O sırada dikkati kızın boynundaki aşk işaretine odaklandı. "Bir şey daha... Seninle daha önce evlenirdim, ama şimdi iyiliklerini özgürce başkasına verdiğine göre, seni fahişem yapacağım. Sözlerimden şüphe etme. Edgar bana vücudunun nimetini vermeyecek kadar çok şey borçlu."

"Asla! Bana asla sahip olamayacaksın, seni vahşi."

"Bana karşı gelirsen, kendini cehennemde yaşarken bulursun. Yoluma çıkan herkesi öldüreceğim. Her şeyden önce sevgilini."

"John'u öldürecek misin?" diye sordu titreyerek. "Belki de sen yüksek mevkilerde dostları olduğunun farkında. Kralın Witan'ında olan üvey babası da dahil."

Loncaster omuz silkti. "Karanlık bir koridorda sırtına bir bıçak darbesi. Arıcılık yaparken kalbine bir ok. Bir uçurumdan aşağı düşmek. Kim söyleyebilir ki?

suçlunun kim olduğunu?"

"Sana zarar verecek ne yaptı?"

"Seni aldı ve kralın piçini korudu. Kral bana teşekkür edecek."

Tam o sırada kapı açıldı ve John hışım ile içeri girerek Loncaster'ı Ingrith'ten uzaklaştırdı. "Seni lanet orospu! Sana leydime dokunmamamı söylemişim."

"Ona zarar vermedim. *Değil mi leydim?*" Ne demek istediğini anlaması için dikkatle John'a baktı. John'a yaptıklarını ve söylediklerini anlatırsa, John ölmüş olacaktı. Şimdi değilse bile, gelecekte hiç beklemediği bir zamanda.

Zarar görmediğini belirtmek için başını salladı. Ancak daha sonra Loncaster ve adamları gittikten sonra John onu akşam yemeği için salona götürmeye gittiğinde acıyla irkildi.

"Ne?" diye sordu.

"Yok bir şey. Bir soğuk hava akımı."

"Soğuk hava yok. Ne oldu?" "Boş yere yaygara koparmayın."

Onun sözlerini kabul etmeyi reddederek elini tuttu ve onu bir güneşliğe götürdü; burada önlüğünün broşlarını açtı ve *gunnasının* yakasındaki bağcıkları çözerek dirseklerine kadar aşağı çekti. İki tane siyah ve mavi Üst kollarındaki halkalar da yakında sararacaktı. Loncaster onu o kadar sert kavramıştı ki neredeyse kemikleri kırılıyordu.

John onu bal kulübesine götürdükten ve her iki çürüğe de sıcak bal lapası sürdükten sonra, "O adamı öldüreceğim," diye öfkeleni. Önce birini, sonra diğeri kolunu öptü.

Önce o seni öldürmezse, diye düşündü. John şimdi onu kısa bir boğuşmadan daha fazlası için istese bile, kalıp onun hayatını tehlikeye atamazdı. Henry ve Loncaster onun sorunlarıydı, onun değil.

Neyse ki ya da ne yazık ki, şimdi onunla sevişmeye çalışmıyordu. Ya da şehvet duymaya, diye düzeltti kendini. Her iki durumda da, kalenin içinde yapacak daha önemli işleri vardı. Şimdi onu kollarına almış olsa bile, bu hiçbir şeyi değiştirmeyecekti.

Yarın ilk iş Şahin'in İni'nden ayrılacaktı.

Ne de olsa risk almaya değeri.

Adamlarından en az bir düzinesi o geceki yemekten şikayet etti. Kötü olduğundan değil ama yeni aşçı tarafından hazırlanan yemek sıradan bir yemektir.

Ingrith neredeydi?

İşte o zaman korkunç gerçeği keşfetti. Hawk'ın İni'nden ayrılmayı planlıyordu.

Yetim çocuklar ağlıyor, aşçı işin çok zor olduğundan yakınıyor, Bolthor ve Katherine ona pis pis bakıyorlardı. Hamr ise sanki John'un bilmediği bir şey biliyormuş gibi sırıtıyordu.

Hemen onun yanına gidecekti ama Bolthor son eseri için kalmasında ısrar etti: "Tehlike Dersi."

*İnsan yakındayken tehlike her zaman
pusuda bekler. Zalimlik herkesi
korkutur.*

*Çocuklar bile muaf değil
Açgözlülük güçlüyü baştan çıkardığında.
Ama ölüm tehdidinin iyi bir yanı, iyi
insanlara asla unutmamaları gerektiğini
hatırlatmasıdır:*

*Hayatta en önemli olan şeylere değer verin.
İyi bir sağlık, başını sokacak bir çatı,
Sağlam bir gemi, iyi beslenmiş bir beden,
Güçlü bira, aile ve iyi arkadaşlar, Ama
en önemlisi, hayat sona erdiğinde,
En çok özlenen şey bir kadının aşkıdır.
Gerçekten de tanrıların hediyesidir.
Akıllı adam fırsatını bulduğunda
yakalar. Size en iyi planın bu olduğunu
söylüyorum.
Sevgi her zaman tehlikenin üstesinden gelir.*

Bolthor'un şiirleri arasında bu o kadar da kötü değildi ve John da ona bunu söyledi. Bunun üzerine Bolthor, "O zaman mesaja kulak ver, aptal, aşkın bitmeden önce." diye cevap verdi.

"Ne aşkı?"

Bolthor ona sadece başını salladı.

Ancak daha sonra, yanına yaklaştığında birbiri ardına insanlar geri dönünce, nihayet dışlanmasının nedenini öğrendi. Sebep Yeni aşçı yemeği hazırlamıştı... Ingrith'in kayıp olmasının nedeni

...daha önce iddia ettiği gibi başının ağrısından kaynaklanmıyordu. Sabah yola çıkmak için toparlanıyordu.

"Nerede o?" diye sordu Ubbi'ye, hem onun hem de kendisinin yatak odalarını boş bulduktan sonra.

Mutfakta yemek yiyen küçük adam başını kaldırıp bakmadı bile. "Sana sordum cüce, hanımın nerede?" diye homurdandı.

"Git buradan. Hanımımın bir trole ihtiyacı yok."

Ya ona ihtiyacım olursa? Ubbi'yi ensesinden tutup kaldırdı ve sarstı. "Bana onun nerede olduğunu söyle yoksa seni şişte çeviririm ve sabaha kaledeki herkes cüce kızartması yer."

Ubbi bir dizi küfür savurdu ama yeni aşçı Ardith onun yerine araya girdi. "Ahırda arabaları topluyor. Şafakta yola çıkmaya hazır olmak için bu gece orada uyumayı planlıyor."

"Öyle, değil mi?" Arka kapıya doğru yürüdü ve son anda dönüp parmağıyla sırtını ovuşturan Ubbi'yi işaret etti. boynunu. "Hayatına değer veriyorsan burada kal."

Geldiğinde üzerinde olan tunik ve *sütyenle -daha bir gece önce miydi* bu- gerçekten de vagonun üzerindeydi, çeşitli deri çantalar ve battaniyelerin yanı sıra gitmeyi planladığı yere giderken yanında taşıyacağı ekmek ve diğer çeşitli gıda maddelerini yerleştiriyordu. Arabanın yatağının üzeri saman, şüphesiz yol boyunca uyuyacak çocuklar için yatak yapmak için.

İki duvar fenerinin ışığında, onun karanlık ahırdaki her hareketini görebiliyordu. Durakladı, manzaranın tadını çıkarıyordu. Şu anda eğilmiş, *sütyeninin* kumaşı kalçasının üzerine uzanırken vücudunun en güzel yerlerinden birini ona gösteriyordu. Bir kılıcı koruyucu kumaşla sarıyordu. Silahı nasıl kullanmayı planladığını sadece Tanrı biliyordu.

"Bir yere mi gidiyorsun Ingrith?" diye sordu, öfkeden kanı kaynarken olabildiğince sakın bir şekilde.

"Uh." Suçluluk duygusu yanaklarında ateş gibi parlıyordu. Adam uzandı ve onu yere doğru kaldırdı.

Adamın gelişine itiraz edemeyecek kadar şaşırmıştı.

"Benden izin almadan mı gidiyordun?" Ona bir adım daha yaklaştı... tehditkâr bir tavırla, kabul etmek zorundaydı.

Öfkelendi ve adamın yakınından uzaklaştı. Sanki kaçmasına izin verecekmiş gibi!

"Senin iznine ihtiyacım yok. Sen benim kocam değilsin."

"Başka şekilde ifade edeyim. Hoşça kal bile demeden gidiyordun." Tekrar yaklaştı.

Biraz daha geri çekildi. "Böylesi daha iyi."

"Kimin için daha iyi?" Arkasında, içinde taze saman ve battaniye olan boş bir ahır gördü. Gece için yatağı olduğunu tahmin etti. Tamam bir yatak olabilirdi ama uyumak için değil.

Bu kez geri geri gittiğinde nerede olduğunu fark etti ve panik mavi gözlerini doldurdu.

Bu panik niye? "Benden korkmana gerek yok Ingrith, çıplak olmayı ve çılgınlıklar atarak kendinden geçene kadar okşanmayı korkulacak bir tehlike olarak görmüyorsan. Bu günahın için seni cezalandırmak niyetindeyim, ama sonunda zevk alacağın bir şekilde." Onu ararken asıl niyeti bu değildi. En azından farkında değildi.

"Bunu istemiyorum."

"Yalancı!"

Gözleri yaşlarla doldu. "Bunu çok istiyorum o zaman."

Artık gözyaşlarına ihtiyacım yok. Gözyaşları coşkuyu azaltır. "Ve bu yüzden mi ayrılıyorsun?"

Başını salladı ve adamın uzun paltosunu, tuniğini ve kemerini çıkarıp arkalarından kapattığı ahır kapısının üzerine asmasını dikkatle izledi. Adam önce bir çizmesini, sonra diğerini çıkarırken kadın konuşmaya başladı. "Burada kalamam, John. Bu çok tehlikeli."

Size neyin tehlikeli olduğunu söyleyeyim leydim. Öfkeli bir coşkuyu yatıştırmaya çalışmak. "Ve siz de açık bir yolda sizi koruyacak tek bir cüceyle seyahat etmenin tehlikeli olmadığını mı düşünüyorsunuz?" Sabırlı olmak için keskin bir nefes aldı. "Bu arada nereye gidiyordunuz?"

"Jorvik. Üvey babanın uzun gemisini bulmak ve Stoneheim'a gitmek için."

"Jorvik!" Nefesinin altında küfretti. "Ya Loncaster? Değil mi Buradan Jorvik'e giden yolu izlediğini hayal edebiliyor musunuz?"

"Buradan birkaç saat ötedeki ormanda kamp kurmayı ve sonra gece yolculuk etmeyi planladım."

"Yukarıda Tanrı var!" *Sütyenini silkti ve hortumunu çıkardı.* "Yukarıda

Tanrı var!" diye haykırdı, ama bu aptallığa dikkat çekmiyordu. planlarından haberdar değildi. Suçlayan bir parmak gibi onu işaret eden horoz ayağına bakıyordu. Kendi deyimiyle devasa bir suçlama parmağı.

Sadece önlüğünü çıkarmaya ve tuniğinin boyun bağlarını gevşetmeye başladığında Ingrith mücadele etti, sonra ellerini onun omuzlarına koyarak

onu durdurdu. "Bekle," dedi. "Gerçekten gitmeliyim. Kalçalarımı sana açmak, gittiğimde işleri daha da zorlaştıracak."

"İşler zaten zor, bilmen gerekiyorsa," diye mırıldandı ve zor demek istemedi. Yüksek sesle, "Kalçalarınızı açmaktan bahsetmeniz davanıza yardımcı olmuyor," dedi.

"Tsk-tsk-tsk!" Görünüşe göre onun ne demek istediğini gayet iyi biliyordu. "Eğer kalırsam Loncaster seni öldürecek. Bana öyle söyledi."

Kızın kıvranan bedenini soyma girişimine ara verdi ve başını yana eğdi. "Arkamda bir ordu varken beni öldüremez ve inanın bana, Hawk's Lair ve Gravely'nin birleşik güçleri bir ordudur."

Kadın itiraz edercesine başını salladı ve adamın başının üstündeki örgüyü gevşetmek ve omuzlarının üzerinden parmakla taramak için kaldırdığı kolunun altına girdi. Kapıyı açmaya çalıştığında adam onu tuniğinin boynundan yakaladı. Tunik sırtının tam ortasından yırtıldı, bu durum onu olduğu kadar onu da şaşırttı.

Dönerek dehşet içinde ona göz kırptı ve tuniğinin arkasını yerinde tutmak için tezgâha yaslandı. Faydasız bir çabaydı bu. Adam sadece kollarını çekiştirdi ve kadın daha konuşmadan giysiyi çıkarıp samanların üzerine serdi. Ve konuştu da. Kadın konuşmayı seviyordu. Başka koşullar altında bu iyi olabilirdi ama şu anda adamın onun ağzı için başka planları vardı.

"Loncaster kötülüğünü kullanmak için bariz araçlar kullanmazdı. Hiç beklemediğiniz bir anda sizi sırtınızdan bıçaklamanın bir yolunu bulurdu."

Bir an için ne olduğunu anlayamadı, solgun gül rengi meme uçlarıyla mükemmel yuvarlak göğüslerini görünce beyni dumura uğramıştı. Onları tatmak, onlara dokunmak ve sonunda emdiğinde onu kendinden geçirmek istiyordu. Ama bir dakika. Loncaster hakkında ne demişti? John bir elini ağzına götürerek onu inceledi. Onun gözlerinde gördüğü gerçek bir endişeydi. Endişe ve evet, belki de sevgi, ki bunu istemiyordu. İstiyor muydu? Vücudunu ona özgürce ve hiçbir kısıtlama olmadan vereceği anlamına gelmedikçe hayır.

"Benim için hayatını riske mi atacaktın?" Kalbi o kadar hızlı atıyordu ki nefes almakta zorlanıyordu.

"Evet, ama sadece sen değil. Loncaster önemseydiğim diğerlerinin de peşine düşerdi. Ubbi gibi. Ya da yetimler. İnat uğruna yetimhaneye ne yaptığına baksana. Onun gibi bir adam hiçbir şeyden çekinmez."

Kadın benim için her şeyi riske attı. Ne söylediğinin bir önemi yok. Beni korumak için kendini ve çocukları Loncaster'ın tehdidine maruz bırakacaktı.

"Bir kadının kalkanının arkasına saklanmak isteyeceğimi nasıl düşünürsün? Bu nasıl bir onurdur? Bence ölüm, erkekliğimi kaybetmekten daha iyidir."

"Bu cahilce bir konuşma. Ölü ölüdür. Gururun senin çöküşün olmasına gerek yok." "Benim çöküşüm sensin Ingrith, ama bazı kötü niyetli kişiler yüzünden değil."

askeri komutan." Sadece parmak uçlarıyla kızın göğüslerinin uçlarına dokundu ama göğüsler sert uyarılma noktalarına dönüştü.

"Ne... Ne demek istiyorsun?"

"Seninle bitmemiş bir işimiz var."

Adam kadının giysilerinin geri kalanını çıkarırken, kadın adamı itmekten vazgeçti.

bir teslimiyet iniltisiyle ellerini çekti. "Bunu neden yapıyorsun John? Gitmemin hepimiz için en iyisi olduğunu biliyorsun. Bunu daha önce de söylemiştin. bir kez."

"Bir adam fikrini değiştiremez mi? Bir adam sonsuza dek hatırlatılmadan saçma sapan şeyler söyleyemez mi?"

"Ha?"

Ona gülümsedi ve dudaklarının bir iç çekişle nasıl ayrıldığını gördü. Gülümsemesinin onu erittiğini ona birden fazla kez söylemişti. Şimdi de öyle olması için dua edebilirdi. Bunu aklında tutarak biraz daha gülümsedi, kendini kaptırmıştı.

"Sevişeceğiz, Ingrith." "Gerçekten sevişmek mi?"

Kızın şüpheli olduğunu anlayabiliyordu. "Öyleyiz."

"Yani... aman Tanrım! Ama neden şimdi? Şimdi dünden farklı olan ne var?"

Zırvalık, zırvalık, zırvalık. Eğer dikkatli olmazsam, tahriklerimizi ölene kadar konuşacağız. "Bu kaçınılmazdı, ama Bolthor beni eve getirdi. Bu gece hayatın ne kadar geçici olabileceği. Tehlike her yerde pusuda bekliyor. En iyisi her günün kıymetini bilmeliyiz." *Bu iyiydi! Bu kadar şiiirsel olabileceğimi fark etmemiştim.*

"Şimdi de Bolthor'dan tavsiye mi alıyorsun?"

Sırıttı. "İnanılmaz, değil mi?"

Kadın onu tekrar durdurduğunda ağzını onunkine doğru indiriyordu. "O bal şeyini yapacak mısın?"

"Bal şeyi mi?" *Gözlerimin hayal kırıklığından şaşı olup olmadığını merak ediyorum.*

"Doğum kontrol deneylerinizde insanlara yaptırdığınız şeyler mi?"

Bu onu durdurdu. *O bunu biliyor. Gerçekten, benim halkım zerre kadar sır saklayamaz.* "Hayır. Deneydeki dişilerden biri

Bu da bal macununun kusursuz olmadığı anlamına geliyor. Ayrıca, bir kızlık zarının kırılması, sertleştirilmiş balın yapabileceğinden daha fazla olur. dayan." Parmak uçlarıyla onun kadın postunu okşadı ve kıkırdadı. "Sana burada dokunduktan sonra ne kadar ateşli olduğunu biliyorum. Kadın ısınız bırakın bal takkesini, bir taşı bile eritir."

Kızardı ve bir koluyla göğüslerini, diğeriyle de alt kısımlarını kapatmaya çalıştı ama adam her iki elini de tuttu ve göğüslerini en cazip şekilde ortaya çıkaran bir pozisyonda, durağın parmaklığının her iki yanına yerleştirdi.

"Siz alınmadan söyleyeyim, kadın ateşi iyi bir şeydir."

Çıplak omzunu öptü ve önce bir meme ucunu, sonra diğeri yaladı, çıkardığı iniltiden memnun oldu. "Tohumumu dökmeden önce geri çekileceğim. Hâlâ bir risk var ama o kadar da büyük değil."

"Bu gerçekten almak istediğin bir risk mi? Yapabiliriz... bilirsin... daha önce yaptığımız şeyi. Aman Tanrım! *Bunu* tekrar yap."

Az önce göğüs kıllarını kadının göğüsleri üzerinde ileri geri sürtmüştü.

"Memnuniyetle." Ve yaptı da. Ama sorusuna cevap vermek gerekirse: "Kalbim" -bu ona karşı kullandığı en değerli sevgi sözcüğüydü ve bunu biliyordu, yüz ifadesindeki yumuşamadan anlayabiliyordu- "benim için hayatını riske atmaya hazırdın. Daha azını nasıl yapabilirim?"

"Ödeme istemiyorum. Anlamıyor musun-"

"Şşşt!" Şimdi dilinin ucuyla kulağının iç kıvrımlarını keşfediyordu, bu da kızın son derece hoşuna gidiyor gibiydi. O da hoşlanmıştı. "Sevişmemiz eninde sonunda gerçekleşecekti. Bunu ikimiz de biliyoruz. Bu şekilde en azından bir nebze olsun tedbirli davranabilirim."

Ve böylece, on dört yaşındayken babasının deliliğinin tüm boyutlarını öğrendiğinden beri hiç yaşamadığı türden bir cinsel yolculuk başladı. Tek umudu bunun bir trajediyle sonuçlanmamasıydı.

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Bunun cinsel bir iyileşme olduğunu söyleyebilirsin.

Ingrith hâlâ planladığı gibi sabah Hawk's Lair'den ayrılmaya niyetliydi ama tanrılar kucağınıza bir hediye bıraktığında onlara hayır diyemezsiniz. Ve John'la sevişmek, *gerçekten* sevişmek, kesinlikle bir hediyeydi.

Neredeyse otuzunda ve bir yaşında, bekâr bir hayatın yalnızlığına alışmış güçlü bir kadındı. Ruhuna rağmen yine güçlü olacaktı. Taşımak zorunda olduğu yaralar vardı ama hiçbir şey için kendini bu bir gecelik mutluluktan mahrum edemezdi.

Şimdilik samanların üzerinde sırtüstü uzanmış, John'u izliyordu, John da onu. Sonra dirseklerine dayanarak ve dizlerini iterek onun üzerine yerleşti. Gözlerini kaldırdığında onun dikkatle yüzünü taradığını gördü.

"Seni istiyorum." Kalın sesi kadife bir okşayış gibiydi.

Bu özel adamın onu istemesi baş döndürücü bir duyguydu. "Beni güzel ve özel hissettiriyorsun."

"Sen çok güzel ve özelsin."

İlk başta dudakları ondan bir tepki kopardı. Bir ikna öpücüğü, işte buydu. Adam çok az şey biliyordu, kadın çoktan ikna olmuştu.

Parmaklarıyla adamın omuzlarını kavrayarak ağzını ona açtı, dişlerinin ısırmasını ve dilinin kaymasını memnuniyetle karşıladı. Adamın tenindeki uyarılma kokusunu alabiliyordu.

Adamın öpücükleri boynuna ve omuzlarına doğru ilerlediğinde kadın iç çekti. "Kolay teslimiyetim beni utandırmalı."

"Asla! Senin ateşin benim için zevktir. Şüphesiz Tanrı iki insanın yatak zevkini paylaşmasını istemiştir. Yoksa neden bu kadar heyecan verici olsun ki?"

"Sanırım Adem de Havva'ya aynı şeyi söyledi."

"Ya da Havva Adem'e, yasak elmayla onu baştan çıkaran o olduğu için, dedi," diye düzeltti.

Birbirlerine gülümsediler, aralarında her zaman yankılanan mizahı ve yoğun fiziksel farkındalığı paylaştılar, şimdi daha da fazla. Biraz kıpırdanarak ten tene, erkek kadına, sert yumuşak hissinin tadını çıkardı.

"Baştan çıkarıcı," diye mırıldandı ve sırt üstü yuvarlandı.

İlk başta dengesinin bozulduğunu ve utandığını hissetti, ama adam bacaklarını onun karnına diz çökecek şekilde ayarladı, ereksiyonu kalçalarının kıvrımına yaslandı. "Ah, bundan haberim yok," diye itiraz etti.

"Benim için, Ingrith," diye ikna etti. "Benim için yap."

Teslimiyet dolu bir iç çekişle kıcını onun üzerine yerleştirdi. "Tam olarak ne yapacağımı bilmiyorum."

"Sana göstereceğim. Sana parmağıma binmeyi nasıl öğrettiğimi hatırlıyor musun? Aynı şeyi benim... üyemle de yapacaksın."

Daha önce yüzü kızarmadıysa bile, o kötü eylemi hatırlayınca şimdi kızarmıştı.

"Ama bu daha sonra olacak," dedi. "O hedefe ulaşmadan önce kat etmemiz gereken yollar var."

Bu yoldaki ilk durağı, onu büyülüyor gibi görünen göğüsleriydi.

"Çok büyük değiller."

"Mükemmeller."

Göğüslerini dairesel bir şekilde avuçladı ve kadın Meme uçları tenini dürtüyordu. İşaret parmağıyla meme uçlarına dokunduğunda, sonra ileri geri titreşmeye başladığında, geri çekilmeye çalıştı, ama kalçalarını yakaladı ve onu yerinde tuttu. "Şimdi kaçmaya çalışmak yok, tatlım."

Sanki yapabilirmiş gibi! Sanki yapabilirmiş gibi!

Göğüslerinin uçlarını çırpıma devam ederek onları büyüttü ve bacaklarının arasında yankılanan bir çırpınma oldu. Aslında, içinden adamın karnına sızan nemi hissedebiliyordu.

Utanç ve coşkunun eşit olduğu bir iniltiyle gözlerini kapattı.

"Hayır, tepkilerini benden uzak tutmayı düşünme. Aç gözlerini, Ingrith. Tepkilerini izlemek istiyorum. Seni neyin memnun ettiğini görmek için. Örneğin bundan hoşlanıyor musun?" Onu biraz öne doğru çekti ve her bir gergin meme ucunu öpebilmek için yukarı doğru eğildi. Sonra ağzı bir meme ucunun üzerine kapandı.

Diğer eli karşı göğsüyle oynarken altından kaldırdığı göğsü.

"Yiiiiiiiiiiii!" diye ciyakladı.

Ağzını kadının göğsünden kaldırdı ve yukarı doğru baktı. "Bu hoşuna gittiği anlamına mı geliyor?"

"Delirdin mi sen?"

"Bunu evet olarak kabul ediyorum." Kıkırdadı ve sıcak nefesi bile kızın üzerinde

aureola karnının alt kısmında cevap niteliğinde bir sızı hissetti. "Eğer bunu sevdiysen, sanırım bunu da seveceksin." Ve ciddi bir iş olan emmeye başladı. Önce sert, sonra yumuşak. Dilinin yalamaları ve dişlerinin ısırıklarıyla dönüşümlü olarak, kısa süre sonra onun coşku dolu acılarını haykırmasını sağladı. Ve sonra -Yüce *Valhalla*!- diğer göğsüne geçti. Kısa süre sonra, bu pozisyonda yalnızken gerçekleşmesini istemediği yakın bir zirveye yükseliyordu. Boş yere kopmaya çalıştı ve kalçaları dayanılamayacak kadar yoğun hislerin yaklaşan patlamasıyla savaşıyor desteklendi.

"Rahatla hayatım," dedi, arkasına yaslanıp onu izlerken.

"Sakin mi olayım? Gerçekten delirmişsin. Bana işkence etmek hoşuna mı gidiyor?"

"Umarım lezzetli bir işkencedir. Benim için öyle olduğunu biliyorum."

Gülerek, yüzünü göğsüne saklamaya meyilli olmasına rağmen onu üzerine dik oturttu. Sonra da en skandal şeyi yaptı. Kalçalarını avuçlayarak onu hafifçe kaldırdı ve usta parmakları arkadan onun kaygan kıvrımlarını okşadı.

"Bırak gelsin," diye ısrar etti.

Ve boşaldı, evet. Dalga dalga üzerine yuvarlandı, başını döndürdü ve her yerini kızarttı. Göğüsleri şişmiş ve ağrıyordu. Aşağıdaki kayganlık, spazm geçiren bir zevk tomurcuğunu çevreleyen sıcak şurup gibi hissettiriyordu. Kadının iç kanalı bile kasılıyordu.

Zirve sona erdiğinde gözlerini açtı, onları kapattığını fark etmemişti. John'un gözlerindeki bakış utanmaya değermişti. Ve Kutsal Thor! Onları ne zaman onun üzerinde kalıplaşmış halde yuvarlamıştı?

"Hazır mısın?"

"Lordum, ben yıllardır hazırım."

Adam güldü ve kadının kalçasına bir tokat attı. "Bu bana efendilik tasladığın için." Sonra ciddileşti. Bacaklarının arasına uzanarak dizlerini kaldırdı ve daha geniş bir şekilde açtı. Sonra parmaklarını onunkilerle birleştirdi ve ellerini kaldırdı.

başının üstünde. Yavaşça, çılgılık atmak isteyeceği kadar yavaşça, fallusunun topuzunu kadın kanalının hemen içinde gezdirdi. Utanç verici bir şekilde, hoş bir zirve ile onu kavradığını hissetti.

"İsa, Meryem ve Yusuf!" diye mırıldandı. "Özür dilerim," dedi kadın.

"Bana o zamandan beri... sonsuzdan beri tatmadığım kadar zevk verdiğin için özür dileme." Alnında boncuk boncuk terler belirirken bir yandan da Biraz daha, sonra neredeyse çekiliyordu. Onu yakalamak ve kalmak için içine çekmek istedi. Bunun yerine, adam onu her seferinde çıplak bir parmak aralığı kadar içine aldı. İçeri.

Dışarı. Her seferinde, iç kasları onun kaçışını engellemek için onu sıktı. Sürtünme aynı anda hem dayanılmaz hem de mutluluk vericiydi.

Sonunda onu dolduruyordu. Adamın tamamı rahmine kadar giriyordu ki bu onun için bir mucizeydi. Hiç kimse ona bir kadının kanalının bir erkeğin boyutuna uyum sağlamak için zevkle genişlediğini söylememişti. Ya da Bir erkeğin dolgunluğu başlı başına bir keyifti. Seks eyleminde göksel bir yönü olan bir birlik vardı. İki insan bir bütün oluşturunuyordu.

"İyi misin?" diye sordu.

Başını salladı. "Sadece bir anlığına sıkıştı."

"Sikimin etrafındaki en sıkı, en sıcak eldiven gibi hissediyorsun," dedi ona.

"Sıcak, canlı çelik gibi hissediyorsun. Sanki erkeklik organının kendi aklı varmış gibi.

kendi."

"Öyle. İnanın bana, bazen olur."

Neredeyse onun içinde kıpırdamadan kalmasını dileyecekti. Bunu yapmak için Aksi takdirde büyü bozulacaktı. Adam hareket etmeye başlayana kadar böyle düşündü ve cennetin başka bir seviyesine girdi. Tek söylediği "Aman Tanrım!" oldu.

"Katılıyorum," diye boğuk bir sesle konuştu.

Sonra gerçek seks işi başladı. Kılıç oyunu gibiydi. Hamle, sonra geri çekilme. Hamle, sonra geri çekilme. Önce uzun ve yavaş vuruşlar. Sonra daha kısa ve daha hızlı.

Kulağına kötü sözler ve vaatler fısıldadı.

Rahatlamak için tutarsız yakarışlarla bir o yana bir bu yana kıvranıyordu. Sabırsız elleri her yerdeydi ve kadının tüm gizli erotik yerlerini keşfediyordu. Dizlerinin arkasının da göğüsleri kadar hassas olduğunu kim tahmin edebilirdi ki? Ona hiç sır bırakmadı.

Ingrith için her şey çok yeni ve inanılmazdı. Hayal edebileceğinin çok ötesinde fiziksel hazlar onu her yönden sarmıştı. taraflar. John da aynı şekilde etkilenmişti. Bunu vücudunu kaplayan şiddetli titremeden anlayabiliyordu.

Dünyası sevgilisinin kokusuna ve hissine daralmıştı. Tek ses, artan nefes alışları ve seksin erotik, ıslak tokatlarıydı

parçalar. Sadece ara sıra yakındaki bir ahırdan bir at ses çıkarıyordu.

Sonra başını arkaya attı ve sessizce sayıyor gibiydi.

Ama hayır, önce onun zirve yapmasını bekliyordu ve o da hemen bunu yaptı. Artan gerginlikle birlikte, tüm iç organları bir iplik yumağından daha sıkı sarıldı ve sonra -Ah, şükürler olsun tanrılar!- açıldı, vücudunun her yerine, özellikle de bacaklarının arasındaki tomurcuğa rahatlatma kıvılcımları gönderdi.

Ancak o zaman John geri çekilirken ve tohumunu samana dökerken bir tatmin kükremesi çıkardı. John ağır bir şekilde üzerine uzanırken göğsünün kabardığını hissedebiliyordu, yüzü boynunun kıvrımına gömülmüştü. İçgüdüsel olarak sırtını ve vücudunda en sevdiği yerlerden biri olan belinin arkasındaki çukuru okşadı.

Ingrith umutsuzca John'a onu sevdiğini söylemek istiyordu çünkü elbette seviyordu. Ama dersini bir kez almıştı. Bunlar o zamanlar Ondan duymak istediği kelimeler. Yine de sevişmeleriyle ona göstermişti. Eğer bilseydi, muhtemelen tepelere doğru kaçardı.

Sonunda başını kaldırdığında, sırtıcağını ve onun ahlaksız davranışları hakkında alaycı bir yorum yapacağını düşündü. Ya da onunla evlenmeyeceğine dair kesici bir söz söyleyecekti.

Bunun yerine, onu büyüleyen o tanıdık sessiz hüznün gözlerinden kaybolmuş olsa da, ifadesi ciddiyetini koruyordu. Parmak uçlarıyla hafifçe dudaklarında gezinirken, "Tanrı yardımcım olsun Ingrith, ama sanki uzun zamandır hastaymışım da şimdi iyileşmişim gibi hissediyorum," dedi.

Önce tereyağını çalkaladı, sonra sütünü sağdı.

John kendini bu kadar acınası bir şekilde ortaya çıkardığına inanamıyordu. Onları yan yatırdı ve kadının yüzünü inceledi. Rahatlamıştı, yüzünde hiç acıma yoktu. Sadece gururla sorumlusu olduğu harika bir tokluk vardı.

Kalçasını kalçasına yaslayacak şekilde kaldırdı. Az önce paylaştıklarından sonra, şimdi onun kendisinden kaçmasına izin vermesine imkân yoktu.

"Ben de aynı şeyi hissediyorum," dedi.

Kimse benim şu anda hissettiğim gibi hissedemez. Ben bir tanrıyım. Ben Adem'in elmayı yemeden önceki haliyim. Kral Süleyman ve Kral Davut'un birleşimiyim. Ben bir aptalım. "Ne aynısı?"

"İyileşmekle ilgili söylediğin şey."

Kanında delilik taşımanın nasıl bir şey olduğunu bilemezsin. Sonunda kendini gösterecek diye her an tetikte olmak. "Kusura bakmayın leydim ama yarış günündeki bir at kadar sağlıklısınız." Konuşmalarını hafifletmek için kasıtlı olarak alay etti ve ayrıca, o çıplakken ve kadın çıplakken konuşmaya ne gerek vardı ve...

"Yalnızlık bir tür hastalık. Etrafım sık sık insanlarla çevrili olsa da. Kız kardeşlerimle birlikte büyüdüm. Viking savaşçıları, cotter'lar ve ev hizmetlileri ile dolup taşan bir kraliyet malikanesi. Yetimhanedeki tüm çocuklar. Yine de farkında olmadan kendimi yalnız hissediyordum. Tüm bunları tecrübe edene kadar değildi" -ikisinin arasında eliyle bir işaret yaptı

- "Ne kaçırdığımı fark ettim." "Bütün

bunları mı?" Sırıttı.

"Biliyorsun." Alay ettiği için onun göğsüne vurmaya çalıştı.

Elini daha fazla zarar vermeden yakaladı ve parmak eklemlerini öptü.

"Hayır. Anlat bana."

"Bir kadın olarak kendimi tatmin olmuş hissediyorum. Sen... yani, aslında yapmadığına göre... bu seni tatmin ediyor mu?"

Sonunda memnuniyetimi haykırmadım mı? Şimdi kıştan kalma bayat bir havuç kadar gevşek değil miyim? "Senin aksine, birleşmemizde neyin eksik olduğunun tamamen farkındayım, ama yine de iyiydi, Ingrith. İyiden de iyiydi." *Biraz deneyim kazandığında nasıl olacağını hayal bile edemiyorum. O zaman memnuniyetten ölebilirim.*

"Her şeyi doğru yaptım mı?"

"Haklıdan da öte. Ama..." *Bu saçmalığa bir son vermenin zamanı geldi.*

Adam sırt üstü dönüp hemen cevap vermeyince, "Ama...?" diye dürttü.

"Ama bir ihtiyacım var." *Oyunuma katılacak mı?* "Bir özlem, gerçekten." *Belki de kirpiklerimi kırıştırmalıyım.* "Keşke..."

Bir dirseğinin üzerinde durdu ve ona doğru eğildi. "Dileğiniz benim için emirdir lordum."

Teşekkürler Tanrım! "Ooooh, Ingrith, fikirleri olan bir adama böyle sözler söyleme."

"Makul ölçüde," diye düzeltti.

"Bana dokunmanı istiyorum." *Şaka bir yana, gerçek bu. İstemeyi unut, onun dokunuşuna ihtiyacım var.*

"Her şey bitti mi?"

"Her şey bitti." *Lütfen, lütfen, lütfen.*

Ona muzipçe göz kırptı. "Bunu yapabilirim. Doğrusu ben de sana dokunmak için yanıp tutuşuyorum."

Oh, Ingrith! Beni daha fazla memnun edecek bir şey söyleyemezdin.

"Bana dokunduğun her şekilde."

Vücudunun doyumuna ulaşmış tüm parçaları göz kırparak dikkat kesildi.

"Gerçekten de bir keşif, çünkü sen yakından çıplak gördüğüm ilk erkeksin."

İlk ses sanki daha fazlası olacaktı gibi geliyordu. Nedense bu onu rahatsız etti. Ama çok da üzülemezdi. Kadın ona dokunacağına söz vermişti. Samimi bir şekilde.

Daha o başlamadan, adamın siki coşkuyla kalkmaya başlamıştı. O zamana kadar

Bitirdiğinde, coşku tam teşekküllü bir çiçek açmıştı, bırak beni bırak beni horoz standına. Ve, oh, aradaki zevk!

"Karnının üstüne yat şövalye," diye emretti abartılı bir sertlikle.

Memnuniyetle kadının dediğini yaptı ve yüzünü katlanmış kollarının üzerine koydu. Bu şekilde memnuniyet sırtışını gizledi.

"Bir arıcıya göre oldukça kaslı bir vücudun var," dedi. "Kralım için de bir savaşçı olmalıyım. Kanun böyle."

açıkladı. "Vücudumu beğendin mi?" *Ne kadar acınası! Şimdi iltifat için yalvarır hale geldim.*

Kıkırdadı. "İstedigimi biliyorsun."

Ben mi? "Göster bana."

Böylece omzundaki ıslak bir hisle başlayan dolambaçlı bir macera başladı. Derisini mi yalıyordu? Azizler adına! Yalıyordu. Şimdi sanki tırnaklarıyla yüzeyi hafifçe kazıyormuş gibi hissediyordu.

Ardından gelen şey, onun dokunuşuna duyduğu tüm özlemi giderdi. Süpürme Sırtından ayak bileklerine kadar okşadı. Ağrıyan kaslarını rahatlatan derin masajlar. Sırtının küçük kısmına ve dizlerinin arkasına öpücükler kondurdu. Ayak parmaklarından birini emdiğinde *ve Tanrı'ya şükür bu gece banyo yaptım*, onun işkencesinden bıkmıştı ve sırt üstü döndü.

"Bence keşfetmek için yeni bir bölgeye ihtiyacın var," diye mırıldandı, "ama belden aşağısını değil. Aşırı hevesli davranarak kendimi rezil etmek istemem."

Bu özellikle zevkli bir egzersiz olmalıydı çünkü sadece onun dokunuşunun zevkini deneyimlemekle kalmayacak, aynı zamanda bunu yaparken onu izleyebilecekti. Erkekler görsel karakterlerdir. Ne yaparlarsa yapsınlar izlemeyi severlerdi.

Ama Ingrith'e dönelim. Gözleri adamın kalkmış penisine sabitlenmişti. "Sanırım 'yeni bölgenizin' farklı bir fikri var."

Hah! İnanamayacağın fikirler, tatlım.

Adam onu durduramadan, kadın adamın sikini kaldırdı ve sanki harikulade nesnelermiş gibi taşaklarına yakından baktı.

Yap. Yapma. Zirve yap, diye emretti kendi kendine ve zirve yapmaktan kastı tohumlarını dökmekti, onun yaptığı gibi dikizlemek değil. Yapma. Yapma. Zirve. Yapma. Yapma. Zirve.

"Şeftali gibiler, ince tüylü saçları var."

Şeftali! Bu yeni bir şeydi! Gülmeye çalıştı ama sesi hırıltı gibi çıktı.

"Şimdilik bu kadar 'bölge' yeter," dedi ve yüz hizasında olacak şekilde bedenini yukarı kaldırdı. Tam onu öpecekti ki, kız parmak ucuyla dudaklarına dokundu.

"Uh-uh! Bu keşif gezisini ben yönetiyorum."

Valhalla'da mıyım? Tüm dileklerimi yerine getirmeye gelen bir Valkyrie mi? Ama bekle, ben Viking değilim. Ben Hristiyanım. O bir melek olmalı. Düşmüş bir melek mi?

Eğilip dilinin ucuyla adamın yassı meme uçlarından birine dokundu, bu güzeldi ve adamın erkeklik organlarına girmesi kadar tehlikeli değildi.

"Senin meme uçların da benimkiler kadar hassas mı?" diye sordu.

Uyarılmışlığının sisi içinde gözlerini kırıştırdı. "Öyle görünüyor."

"Güzel," dedi. Ve onlarla oynayarak çok uzun bir zaman geçirdi.

Sonra göğsünden V şeklinde kasıklarına kadar inen kıllar onu büyüledi, göbeğinde de birkaç dalgalanma vardı. "Kıllı erkeklerden nefret ederim. Sende yeterince var," diye ilan etti. "Bir keresinde vücudunda o kadar çok kıl olan bir adam görmüştüm ki ayıya benziyordu. Babam bunun onu kışın sıcak tuttuğunu söylerdi. Hah! Bana sorarsanız ayı gibi kokuyordu."

John, göğüsleri karnına değen çıplak bir kadının Vikingli bir adamın vücut kokusunu tartıştığına inanamıyordu. "Devam edebilir misiniz? Ingrith? Lütfen."

En önemli kısımlarını atladı, ki heyecanı düşünüldüğünde bu çok da iyi oldu ve bir kez daha ayağa kalktı.

"Ayak parmaklarını emmek yok," diye onu uyardı.

"Gıdıklanıyorsun," diye neşeyle kükredi. Sonra, bir bacağını ve kalçasını yalayıp öperken, ona baktı ve her zamanki silahsızlandırıcı açık sözlülüğüyle sordu. "Sen de benim kadar tahrik oldun mu?"

Bir kahkaha attı ve elini sallanan sikine doğru salladı. "Nasıl sorabiliyorsun? Buraya gel, tatlım. Bu dokunaklı keşfe başka bir zaman devam etmemiz gerekecek."

Onu kaldırıp üzerine yatırdı ve ne kadar dayanılmaz bir Göğüsleri adamın göğüs kıllarına gömülmüş ve kıvrık kalçaları adamın sikinin ucuna degecek kadar lezzetli bir pozisyonda bu. "Üstte mi altta mı?" diye sordu onun ayrık dudaklarına karşı.

"İkisi de."

"Seni açgözlü fahişe!" Dört ayağının üzerine kalkmasına yardım etti, sonra da sikinin üzerine yavaşça indi. Sonuna kadar içine girdiğinde ve vücudundaki her damla kan ateşli beyninden boşaldığında, dizlerinin üzerinde doğruldu ve ona öyle kışkırtıcı bir gülümseme attı ki kalbi yerinden fırlayacak gibi oldu.

Daha iyi oturması için, kazığa oturtulurken bile kalçalarını salladığını düşündü.

Lanet olsun! Gözlerini kapattı. Gözbebeklerinin kafasının içinde geriye doğru yuvarlandığından emindi.

Adam nefes alamadan, kadın ona doğru ilerlemeye başladı. Nereye bakacağını bilemedi. Onun sikinde aşağı yukarı kayarken. Göğüslerine enerjik zıplamalarıyla sallanıyordu. Ya da sırtından aşağıya, omuzlarının üzerinden yuvarlanan ve öne doğru eğildiğinde göğsüne değen sarı dalgalarıyla görkemli saçlarına.

"Bu çok eğlenceli," dedi.

Eğlenceli demek yetersiz kalır.

"Bak, dizlerimi açıp biraz öne eğildiğimde, aşağı inerken kadın kıvrımlarımdaki o küçük tomurcuğa vuruyorum. Görüyor musun?"

"Anlıyorum. Anlıyorum," diye mırıldandı. "Nasıl gidiyorum?"

Seks cennetindeyim. "Oldukça iyi."

"Nazik olmamı istediğini sanıyordum. Sanırım daha çok çalışsam iyi olacak."

"Ben sadece çay içiyordum... Aman Tanrım! Ne yapıyorsun sen?" Kan tüm vücuduna yayılıyor, Ingrith'in kendi kişisel tereyağı yayığı gibi kullandığı vücudunun o kısmına doğru yoğun bir şekilde akıyordu. "Sakin ol canım, sakın ol."

Aniden durdu ve iç duvarlarının kavradığını ve kavradığını hissettiğinde gözleri şaşkınlıkla genişledi - tüm azizler aşkına!- görünüşte hiç bitmeyen bir zirvede onun horozu. "Oops!" dedi, zıplama durduğunda, ama endişelenme, zıplamaya devam etmek üzereydi.

Endişe mi? Hah! Bu kadar işkence yeter! "Fondip," dedi, ellerini kalçalarına koyarak kendini kanalının içinde tuttu, sonra yuvarlandı. O

Kendini daha iyi ayarlayıp kalçalarını avuçlarken ve onu yukarı kaldırırken ona baktı.

Uzattığı kollarına dayanarak ona sertçe binmeye başladı. Kendine engel olamıyordu. Şaşkınlık içinde kadının iç spazmları yeniden başladı ve sanki esneyen bir yumruğun içine dalıyormuş gibi hissetti.

Hayatının en inanılmaz cinsel deneyimiydi. Ve henüz bitmemişti.

Şiddetli titremeler onu ele geçirdi. Daha da kötüsü, duyguları kontrolden çıkmıştı. Ingrith'in büyüüne kapılmak gibi bir niyeti hiç olmamıştı ama ona duyduğu arzunun saldırısı altında tüm iyi niyetleri boşa çıkmıştı.

Geçen ayın akli başında, mantıklı adamına ne oldu? Ve kimin umurundaydı?

Taşaklarının gerildiğini ve yükseldiğini hissettiğinde başı ve omuzları geriye doğru kalktı, bu yakın bir zirvenin habercisiydi. Umutsuzca Ingrith'in içinde kalmak, tohumlarını onun rahmine akıtmak istiyordu, çocuk doğurmak için değil ama seks eyleminin doğal doruk noktasının verdiği saf zevk için. Ama bu olmayacaktı.

Hızla ayrıldı ve özünü bir kenara döktü. Sonra Ingrith'e arkasını döndü, onun kendisini bu halde görmesini istemiyordu. Ama onun sıkıntısını hisseden Ingrith vücudunu onunkine doğru kıvrıdı, diz dize, göğüs göğüse. Bir kolunu onun beline dolayarak omzunu öptü.

"Pişmanlık mı?"

"Bunun *benim* sorum olması gerekmez mi? Ben bencil bir piçim Ingrith, senin kızlığını alıyorum."

"Hiçbir şey almadın, seni aptal. Ben verdim."

"Sorunuza cevap vermek gerekirse. Böyle bir deneyim için nasıl üzgün olabilirim?"

Teşekkür ederim."

"Bunu duymak istemediğini biliyorum John, ama sana söylemek zorundayım. Seni seviyorum. Hayır, hayır, hayır," dedi John dönmeye başladığında, "olduğun yerde kal."

Bu da onun için sorun değildi. Bu kadar savunmasızken onun yüzünü görmesini istemiyordu.

"Duygularıma karşılık vermenizi beklemiyorum. Güvendesiniz."

Kendisi de bir ahmak olduğu için hiçbir şey söylemedi ve çok geçmeden onun nefesini sırtında hissetti. Belinde duran elini onunkinin üzerine koydu.

Ancak o zaman yüksek sesle söylemeye vicdanının elvermediği bir şeyi fısıldadı. "Ben de seni seviyorum. Tanrı yardımcım olsun ama ben de seni seviyorum."

OceanofPDF.com

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

Ona asla bir gül bahçesi sözü vermedi.

Ingrith küçükken ağaçlara tırmanmayı çok severdi. Hatta bir keresinde bir ağaç dalına dizlerinden asılmış, *silahı* yüzünü örtmek için aşağı düşmüş ve yaz esintisi alt kısımlarını ısıtmıştı.

Ama o artık bir kız çocuğuydu ve en son ne zaman bir çalıdan daha yükseğe tırmandığını hatırlamıyordu. Yine de asılı duruyordu ve-

Gözleri fal taşı gibi açıldı ve fener ışığında John'un bacaklarının arasında yattığını gördü. Düzeltiyorum. John bacaklarının arasında diz çökmüştü ve dizleri John'un çıplak omuzlarından sarkan utanç verici bir pozisyondaydı.

"Ne?" diye bağırdı. "Bu kesinlikle sapıkça. Öyle olmadığına beni ikna etmeye çalışma. Bacaklarımı geri indir, seni... seni şehvet düşkünü hödük."

"Şşşt. Atları uyandırmayın. Ben sadece biraz keşif yapıyorum." Kadının açıkta kalan yarığına sıcak bir nefes üfledi.

O zaman rüyasındaki esintinin nereden geldiğini anladı. Dalkavuk, onun en mahrem yerlerinde rüzgar torbasıydı.

"Bakın. Burada keşfedilmeyi bekleyen bir mağara var. Ama önce uzman bir kaşifin mağaranın girişini koruyan kanalın kaygan suyuna göğüs germesi gerekiyor."

Adamın hareketlerine itiraz etmek, bacaklarını daha mütevazı bir pozisyona getirmek istedi ama kahkahayı patlattı. *Seksin eğlenceli olabileceğini hiç fark etmemiştim.* Ta ki, söz konusu kaşifin dili ıslak kıvrımlarda uzun bir inceleme yapana kadar. *Şu anda kesinlikle gülmiyorum.* "Ooooooh," diye inledi.

"Hoşuna gitti, değil mi?"

Cevap vermeyi reddetti, sadece adamın dilinin ve evet, dişlerinin erotik becerileri içinde yuvarlandı.

"Hark! İleride tehlike görüyorum. Küçük bir kaya."

"Bir ne?"

Parmaklarıyla kadının kıvrımlarını araladı, sonra John'un vesayeti altında keşfettiği o zevk yumrusunu fiskeledi. *Oh, o kaya.*

Neredeyse otuz bir yaşında olduğunu ve vücut parçalarını yeni yeni keşfettiğini hayretle söyleyecekti ki, adam o zevk tomurcuğunu yumuşakça emmeye başladı ve aynı zamanda uzun bir parmağını içine soktu.

Kutsal Thor! Anında zirve! "Tüh!" dedi, aceleci ve ahlaksız tepkisinden ölümcül bir utanç duyarak.

"Tüh be!" Sırıttı. "Şimdi, canım, beni kafamı tıraş etmeye zorladığından beri yapmak istediğim bir şey var."

"Sanki seni yapmaya zorlayabilirmişim gibi... aaarrgh! Kafanı oradan çıkar."

Tıraşlı başını kadının kaygan kıvrımlarına ve dik tomurcuğuna sürüyordu. Kısa kıllar en inanılmaz sürtünmeye neden oldu. Şok olmuştu, zirve yapmıştı. Tekrar. *Yeryüzünde içine dūşebileceğim bir çatlak var mı?*

Kıkırdadı ve dizlerinin üzerine kalktı. Aptal kafasında utanç verici bir nem vardı.

Evet, utancımı bir asır kadar saklayabileceğim büyük ve geniş bir yarık.

"Bunları nereden öğreniyorsun?"

"İhtiyaçlar zorunludur," dedi. "Çocuk sahibi olamadığınızda, yaratıcı olmak zorunda kalıyorsunuz."

"Ama nasıl-" Sorusu kesildi. Aslında, adam onun kalçalarını kavrayıp dikleşmiş fallusunu her zamanki gibi onu karşılayan dar iç kanalına kaydırırken ne sormak istediğini unutmuştu. Kasları onu sıcak bir mengene gibi kavrarken. *Bir erkek için dünyada herhangi bir zevk var mıdır?*

Bu doluluğa, sevdiğin adamla bir olma hissine uyan bir kadın var mı? Kız kardeşlerimin bana hiç anlatmadığına inanamıyorum. Tek bahsettikleri, erkeklerin saniyeler içinde yilandan direğe dönüşen sivri uçlarıydı.

Emin olun, onlar için birkaç sözüm olacak.

Dişlerini sıkarak tıslar gibi bir ses çıkardı; kız bunun onun da aynı derecede tahrik olduğu anlamına geldiğini düşündü. "İnanılmazsın."

"Öyle miyim?" Bu çiftleşmeye katılmak istiyordu ama bacakları kilitli ve dizleri hâlâ adamın omuzlarındayken bunu yapamıyordu. Bu savunmasız bir konumdaydı ve tüm bu kontrolü bırakmaktan hoşlanmıyordu. Hem de hiç.

Yalancı! Vicdanı hemen onu azarladı. Bundan çok hoşlanıyordu.

"Katılabilmem için bacaklarımı serbest bırakın," diye talep etti.

"İstediğin kadar katıl ama bacaklarını indirmeyeceksin. Ben seni okşarken göğüslerine dokun, Ingrith."

Gerçekten dedi mi...? "Ne? Hayır, hayır-"

İçine gömülürken bile ellerini tuttu ve kendi göğüsleriyle oynamaları için cesaretlendirdi. Kendisini bu şekilde tatmin edebileceğini fark etmemiştir.

"İşte böyle, tatlım."

İnanılır gibi değil! Ingrith sanki kendi bedeninin üzerinde süzülüyormuş gibi hissediyor ve bu vahşi, sınır tanımayan yaratığın kendisi olduğuna inanamıyordu.

Kararsız parmaklarıyla meme uçlarını incelerken, adam onu kasıtlı olarak uzun ve yavaş itişlerle, öncekinden daha derin bir şekilde aşağıya doğru itti. Vücudunun eğikliği yüzünden, diye düşündü. "Aynı anda iki gıdıklanmaya konsantre olmak zor, seni vahşi. Dur da sana yetişeyim."

"Titreşimler!" Güldü, hayatında çok az mizah olan bir adamdan gelen neşeli bir sestir bu. "Konsantre olma o zaman. Sadece olmasına izin ver."

"Başka bir deyişle, kontrolü bırak," diye soluk soluğa bağırdı. "Kesinlikle."

John onun içinde sihirli vuruşlarını yaparken, o da kendi sihriyle onun vücuduna hayran kaldı. Geniş omuzlarını okşadı. Onun hassas paparazzileri. Sert Karnının çıkıntıları. Kollarının iyi tanımlanmış kasları onun her iki yanına dayanmıştı. Mavi gözleri yarı kapalı kapakların altında fırtınalar koparıyordu. Heyecandan soluk soluğa kalırken lezzetli dolgun ağzı aralanmıştı.

Bu kez, daha da yüksek bir zirveye çıktı ve tüm ona saldıran hisler. Alnından ayak parmaklarına kadar her yerini sıcak bir kızarıklık kapladı. Kan yoğunlaştı ve kadınlık organlarına hücum etti. Göğüsleri şişti ve ağrıdı. Ve sonra, John'un hamleleri kısaldı sertleştikçe, küçük ıstırap çığlıkları atarak doğruldu... duyuşsal bir ıstırap. İhtiyacının sisi yüzünden John'u zar zor görebiliyordu.

Ve sonra... ve sonra vahşi bir parçalanmayla geldi. Kavurucu sıcaklık birleştikleri yerden kaynaklanıyordu ama tüm uzuvlarına yayılıyordu. Bayılmış olmalıydı, çünkü kendine geldiğinde adamın kollarında yan yatıyordu ve adam rahatlatıcı sesler çıkarıyordu.

"Zirve yaptın mı?" diye sordu.

Kıkırdadı ve kızın başının üstünü öptü. "Evet, öptüm."

"Samanlıkta mı?"

"Tabii ki."

Ingrith seks eylemini tamamlamanın nasıl bir şey olduğunu tam olarak bilmiyor olabilirdi ama kadın içgüdüleri biliyordu ve onun içine boşalmasını özlüyordu

onun vücudu. Onun için ne kadar eksik hissediyor olmalıydı. "Ah, John!" demeye başladı.

Aynı zamanda, "Daha önce söylediğin şey hakkında..." diye söze başladı.

Onun aşk ilanından bahsettiğini biliyordu, bu tür duygulardan kaçınan bir adamla kendine saklaması gereken bir ifşaattı.

"Ahem!"

İkisi de dikkat kesildi ve Hamr'ı ahırın parmaklığına yaslanmış halde buldular. Şafak ışığı ahıra giriyordu. Hızla battaniyeye sarıldı ve onu altından çekip almaya çalışırken neredeyse John'u deviriyordu.

Üstü örtüldüğünde utançla başını eğdi. Haydut ne kadar zamandır orada duruyordu? Cevabı bildiğinden korkuyordu.

John çoktan ayağa kalkmış ve *sütyenini* giymeye başlamıştı. "Beni burada nasıl buldun? Ve beni rahatsız edecek kadar acil olan şey neydi?"

"Seni buldum çünkü dün gece sen ahırdan çıkmalarını emrettikten sonra bütün seyisler ahırda uyuyordu. Ve evet, bu acil bir durum."

"Aman Tanrım! Henry mi o?"

"Hayır," diye güvence verdi Hamr ona. "Ama Loncaster saldırdı." Hem o hem de John korkuyla kaskatı kesildiler.

"Arazinin güney sınırında bulunan gül bahçesini biliyor musun?"

O ve John bakışlarını değiştirdiler.

"Evet, ne olmuş?" John sordu. Tuniğini çoktan başına geçirmiş ve beline örgülü bir kemer bağlamıştı.

"Çıtır çıtır yanmış."

Onun Marquis de Hawk olduğunu söyleyebilirsiniz.

Son üç gündür, Ingrith her yere gözyaşı akıtan düzenli bir sulama kabına dönüşmüştü. Hepsisi onun mahvolmuş gül bahçesi yüzünden.

"Ingrith, o sadece çiçektir. Değiştirilebilir. Kimse yaralanmadı.

Şükretmeliyiz." Bunu ona, iki bahçıvanla birlikte yanmış çiçek tarlasında diz çökerken söyledi. Kurtarılabilecek bir şey olup olmadığını görmek için bitkileri buduyorlardı.

Bazıları olabilir.

Çoğu

yapamazdı.

Aslında Loncaster'ın bu kınanacak hareketi onu öfkelen-dirmişti. Sakson komutanının bu işi yaptığına dair aklında hiçbir şüphe yoktu.

En azından adamlarının vardı. *Ne cüretle kişisel malımı yok eder? Daha da kötüsü, bu omurgasız herif bundan sonra neyi ya da kimi hedef alacak?* Ama o metodik bir adamdı. Düşüncesizce hareket etmezdi... yani genellikle etmezdi, diye düşündü, tek pervasızlığı güzel mavi gözlerinden ona bakarken.

"Ama bana bu gülleri toplamanın yıllar aldığını ve bazılarının çok nadir olduğunu kendiniz söylediniz. Yıkılmış olmalısınız."

Lanet olsun! Benim için ağlıyor. Omuz silktilti. "Bir işçi gibi toprağı kazmak sana yakışmıyor."

"Pfff! Bunlardan bazılarını kesinlikle kendin ekmişsindir."

Ona bunun bir erkek için farklı olduğunu söyleyecekti ama bu tartışmayı daha önce kaybetmişti. "Kaleye geri dön, Ingrith. Gravely'den yüz adamım geldi ve yeni aşçın bir mutfağı tehdit ediyor. isyan."

"Oh," dedi neşeyle, ayağa kalkıp kirli ellerini kirli önlüğüne sürterek. Dikkatini çekecek bir şey varsa, o da bir meydan okumaydı... daha da iyisi, bir yemek pişirme meydan okumasıydı.

Pek çok açıdan olağanüstü bir kadındı. Bunu geçmişte nasıl görememişti? Sarı saçları tek bir örgü halinde sırtından aşağı sarkıyordu. Güneşte kaldığı için burnunda birkaç yeni çil belirmişti. Cildi sağlıklı parlıyordu. Özünde, ona her türlü mantığın ötesinde güzel görünüyordu, özellikle de giysilerinin altında ne saklı olduğunu bildiği için.

"Kendi atımı getirdim." Yerdeki bir kazığa bağlanmış nazik bir kısırağı işaret etti. Görünüşe bakılırsa, o konuşurken adam sadece yarım yamalak dinliyordu.

Yanına gitti ve atı onun için eyerledi. Ata binmesine yardım etmeden önce onu kollarına aldı ve güzel kokusunu içine çekti. Yine de, "Pislik gibi kokuyorsun," dedi.

"At gibi kokuyorsun."

Kızın kışını şakacı bir şekilde çimdikledi. *Şakacı mı? Gök gürültüsüyle! Ben ne zaman şakacı oldum?*

O da onu kışından çimdikledi... ne kadar bağımsız bir kızdı. Birbirlerine gülümsediler.

O zaman eğildi, sadece ona hızlı bir öpücük vermek istiyordu, ama onun Yumuşaklığı onu kendine çekti ve kısa süre sonra onu hararetle öpmeye başladı. O da bu iyiliğe karşılık veriyordu, Viking ruhunu kutsa.

Sadece iki kişi tarafından izlendiklerinin farkındaydılar.

Sonunda bahçıvanlar onu durdurdu. "Seni özledim," dedi ve onu

ondan uzaklaşıyordu. Ve Tanrı yardımcısı olsun, kız mavi gözlerinde parlayan tutkuyla ona bakıyordu. Onun hızlı uyarılmalarından nasıl da zevk alıyordu!

"Beni nasıl özlürsün? Yatağından şafak vakti ayrıldım ve şu anda neredeyse öğlen oldu."

Atına binmesine yardım etmek için ellerini uzattı. Kadın ata bindi ve *silahını* bacaklarının arasına sıkıştırdı. Ingrith'in her zamanki gibi kadınsı şeyler yaptığı asla söylenemezdi.

"Sana doyamıyorum, bunu sen de biliyorsun," diye cevap verdi. "Sanırım ikimizin de rahatsız edilmeden yatakta geçireceğimiz bir ya da iki geceye ihtiyacımız var."

"Ve sonra benden bıkacaksın ve beni neşeli yoluma göndereceksin şekilde mi?" "Bunu sorduğumu unut" diye eklemekten önce bile bu soruyu ağzından kaçırdığı için pişman olduğunu söyleyebilirdi.

John, Ingrith'in yüzündeki kısa süreli acı ifadesini gördü. Evliliğe karşı çıkmasının bir önemi yokmuş gibi davranıyordu ama olmalıydı. Gitmesine izin vermeliydi. Evlilik teklif edebilecek, ona çocuk verebilecek bir adam bulmasına izin vermeliydi. Ama yapamazdı. Yapamazdı işte.

Öte yandan, Ingrith birden fazla kez çocuk sahibi olmamaya razı olduğunu, bu yaştan sonra artık evlenmeyi düşünmediğini söylemişti. Belki bir anlaşmaya varabilirlerdi. Belki de yetimler sürüsüyle yetinebilirdi. Belki de evlilik imkansız değildi. Belki-

"Çok ciddi görünüyorsun," dedi onun yanında at sürerken.

"Aklımda çok şey var. Artık burada başka adamlarımız da olduğuna göre, ayrılırken kendimi güvende hissedebilirim."

"Loncaster'ı bulduğunuzda ne yapacaksınız?"

"Onu doğrudan öldürmek isterdim ama o kralın adamı. En iyi ihtimalle onu yakalar ve yargılanmak üzere Witan'a götürürüz. Bu işe yaramazsa, meseleyi kendi ellerimizle halledeceğiz. Her iki durumda da, o cezalandırıldı."

"Loncaster'ın kaderi konusunda ikiye bölünmüş durumdayım. Bir yandan, kurşuna dizilmek ve dörde bölünmek onun için mükemmel bir ceza gibi görünüyor. Öte yandan, keşke gitmesine izin verebilseydik. Yetimhaneyi ve gül tarlalarınızı yaktığını biliyorum ama artık ne kadar tehlikeli olduğunu bildiğimize göre daha hazırlıklı olabiliriz. Savunma bazen en iyi silahtır. Yine de kalbine bir kılıç saplamak fena olmazdı."

Kadının "biz" kelimesini ne kadar sık kullandığını fark etti ve garip bir şekilde buna aldırmadı.

"Ve çocuklarla birlikte her zaman İskandinavya'ya gidebilirim. Henry orada güvende olur." Bu teklifi titreyen dudaklarının arasından yaptı.

Onun gitmesini istemediğini söylemesi için bir işaretti ama bir kez daha suçluluk duygusu onu sıkıştırdı ve kafası karışan beyni bocaladı.

Eğer Ingrith düşüncelerinde bölünmüş olduğunu düşünüyorsa, onun karışık kafasının içine bakması gerekirdi.

Bir kadın onun teklif edebileceği türden bir evliliği gerçekten kabul edebilir miydi? Bundan şüpheliydi. Eninde sonunda yıpranacaktı. Ya da tek bir kadınla, özellikle de Ingrith kadar duyarlı bir kadınla ömür boyu sevişmeyi düşünürken, yatak oyununda o kadar bunalmıştı ki zamanında çekilmeyi başaramamış olabilirdi. İhtimaller onun lehine değildi.

Kafası çok karışmıştı ama şimdi bunun zamanı değildi. "Henry çözülmesi gereken bir sorun olacak," dedi ona. "O bir Kralın oğlu ve bir adamın kendi kanında hakkı vardır. Bana öyle kızgın bakma. Çocuğu Loncaster'a teslim etmeni önermiyorum, ama 'kaçırmak' da bir cevap değil ve inan bana, kraliyete ait bir çocuğu ülke dışına çıkarmak suç sayılır." *Bunun yanı sıra, gitmenizi istemiyorum. En azından şimdilik.*

"Ne öneriyorsun? Henry için herhangi bir tehlike olduğu sürece onu teslim etmeyeceğim. Ne dediğiniz umurumda değil. Teslim etmeyeceğim."

"Dur, Ingrith! Henry'i ben de önemsiyorum. Bana bal peteği toplamamda yardım ettiğini biliyor muydun? Ve topladığının sadece yarısını yiyor."

Başını salladı ve ona titreyerek gülümsedi.

"Bana güvenin. Bu durumu çözeceğiz. Ve Loncaster bunun bedelini ödeyecek." "Ne zaman gideceksiniz?"

"Üvey babamdan haber bekliyorum. Umarım önümüzdeki birkaç gün içinde. Witan'ın acil bir toplantısını ayarlamaya çalışıyor. Gittiğimde Bolthor ve Ordulf'u korumanız için burada bırakacağım."

"Ama-"

"Kalacaksın," dedi ısrarla, onun direncini hissederek.

"Beklemek benim için çok zor. İçimden akbabanın peşine düşmek ve yangının fark edildiği anda onu biçmek geliyordu."

Bunu çok iyi biliyordu. Ve elinde kılıç ve çorba kepçesiyle hücumla liderlik edecekti. "Bilge bir adam bir keresinde bana en başarılı savaşta hiç kan dökülmediğini söylemişti."

Kaşlarını çattı, kafası karışmıştı.

"Diplomatik ve yasal yollarla daha fazlası başarılabilir," diye açıkladı. "Loncaster'ın kalbine bir kılıç saplamayı ben de sizin kadar isterdim ve bunu hâlâ yapabilirim. Ama o kralın emirlerine göre hareket ediyor. Bu işi üvey babam ve Witan'la birlikte halledelim. Şu anda en önemli şey savunma. Hawk's Lair'i, Gravely'i ve Henry de dahil olmak üzere içerideki herkesi korumak." *Ve seni.*

"Öldürmenin de bir onuru vardır," diye ısrar etti Ingrith. "Belki de benim İskandinav kanımdan kaynaklanıyordur ama bazı adamların öldürülmeye ihtiyacı vardır."

"Onurumu mu sorguluyorsun, Ingrith?" dedi sertçe.

"Tabii ki hayır. Sadece sizin yöntemleriniz." Adamın artan öfkesini görünce hemen ekledi: "Ama sana güveniyorum ve isteklerini yerine getirmeye hazırım." *Şimdilik* söylenmemiş ama açıkça belli olan kelimeler bunlardı.

"Emin misin?"

"Evet," dedi tereddütle.

Aptal hizmetçi! Bir erkeğe asla böyle açık bir teklif yapmamalı. Özellikle de heyecanı yükselen bir adam. Bütün gece kollarında olanın bu ilkel kadın olduğuna inanamıyordu. Mükemmel olmayan sonlara rağmen onunla cinsel ilişkiye girmenin verdiği zevke de inanamıyordu.

Öne doğru eğilerek kulağına fısıldadı, "Dileğim yatak odana gitmen ve tüm giysilerini çıkarman. Sonra kollarını başının üzerine kaldırarak ve bir dizini kaldırarak yatağa uzan."

Yüzü güzel bir gül rengine büründü. "Ciddi olamazsın. Daha gündüz vakti."

"İsteklerini yerine getirmeye hazırım," diye sözlerini ona tekrarladı. "Bu kadar çabuk mu vazgeçiyorsun? Ah, belki de seks oyunu sizin gibi uysal bir hanımefendi için fazla vahşi."

Çenesini meydan okurcasına kaldırdı. "Ben de senin kadar vahşi olabilirim."

Tanrım, umarım öyledir. "Bir şey daha. Yanınızda bir çile ağır iplik getirin."

"Ha? Dokumayı mı planlıyorsun?"

Sadece sizi içine çekmek için bir ağ. "Hayır, yatak sporuyla ilgili başka bir fikrim var."

"Bana öyle geliyor ki yatak sporu fikirleriniz fazlasıyla var."

Hiçbir fikrin yok. "Evet, biliyorum. Bu benim en iyi özelliklerimden biri."

John onun kalçalarını abartılı bir şekilde sallayarak uzaklaşmasını izledi. Cadı! Gülümsedi. Sonra fark etti ki Hamr,

Bolthor ve Ordulf ona sanki iki kafası birden çıkmış gibi bakıyorlardı. "Ne?"

"Gülümsüyorsun," diye gözlemledi

Hamr. "Ne olmuş yani?"

"Neredeyse hiç gülümsemiyorsun," diye ekledi

Ordulf. "Sanırım..." Bolthor başladı.

Bolthor gülümseyen, hüzünlü bir şövalye hakkında şiir yazamadan John uzaklaştı. Yine de giderken gülümsüyordu. Mutluydu, fark etti. Gül tarlaları artık yoktu. Baş belası bir kadın ve bir sürü çocuğu vardı. Lancaster bir baş belasından daha fazlası olduğunu kanıtlıyordu.

Peki ya o? Çok mutluydu.

Ingrith'in yatak odasına gittiğinde ve onun dileklerini yerine getirdiğini gördüğünde daha da mutlu oldu... ve sonra biraz daha. Her nasılsa onun arıcılık örtülerinden birini bulmuş ve bir zamanlar bir halifenin saatinde gördüğü bir peştemal gibi vücuduna sarmayı başarmıştı, tek farkla ki onun üzerinde küçük çanlar vardı. Acaba... boş ver.

"Beğendin mi?"

"Ejderhalar kükrer

mi?"

Adam giysilerini çıkarırken kadın onun etrafında küçük bir dans yaptı. Adamın tüm hareketleri, kızın onun için sergilediği gösteri yüzünden yavaşlamıştı.

"Gündüz sevişemeyecek kadar utangaç olduğumu sanıyordum," diyerek onu yakaladı ama kadın dans ederek uzaklaşmayı başardı.

"Ben de öyle düşünmüştüm. Sürpriz, sürpriz!"

Ona bir sürpriz yapacaktı. Büyük bir sürpriz. Ona doğru hamle yaparak ikisini de yatağa götürdü. "Şimdi bana poz verecek misin tatlım?"

"Ancak daha sonra benim için de aynısını

yaparsan." "Memnuniyetle."

Ayağa kalktı, personelinin coşkulu olma noktasını çoktan geçtiğinin ve kendinden geçme sınırında olduğunun farkındaydı. Mavi gözlerindeki baştan çıkarıcı parıltı herhangi bir gösterge ise, o da farkındaydı.

Saçları gevşek, yastığın üzerine ve omuzlarının üzerine yayılmış bir şekilde arkasına yaslandı. Elleriyle yatak başlığının direklerine tutunarak, adamın istediği gibi dizlerini büktü. Ona bakarak dudaklarını yaladı. Ve bekledi.

Her nasılsa, şeffaf kumaş neredeyse çıplak tenden daha erotikti. Neredeyse.

Onu bir hediye gibi açtı, yol boyunca tüm iyi kısımların tadını çıkarabilmek için uzun zaman aldı. İşi bittiğinde ve yan yatıp ona doğru eğildiğinde, küçük meme uçları inci gibiydi ve ağır ağır nefes alıyordu. Onun için ıslak olduğuna bahse girebilirdi.

"Artık sana sahip olduğuma göre, gerçekten sahip olduğuma göre, doyamıyorum," diye itiraf etti güçlkle tanıdığı boğuk bir sesle.

"Ben de aynısını hissediyorum. Bir sonraki buluşmamızda bana seksin ne kadar iyi olabileceğini söylemedikleri için kız kardeşlerimi öldüreceğim."

"Ah, ne yaptığımızı tartışmanın iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum." "Neden?"

Ben utanmıyorum. Sen utanıyor musun?"

Suçlu hissediyordu ama duracak kadar değil.

"Seninle yapmak istediğim o kadar çok şey var ki. Seks yapmanın yüzlerce farklı yolu. Denediklerim ve denemediklerim. Birlikte seks bakireleri olacağız."

Güldü. "Sapkınlar mı?" "Bazıları."

"Güzel."

Çekingenlikten yoksun oluşu karşısında duyduğu sevinçle ona sarılmak zorunda kaldı. Hiç değişmesin, diye düşündü ama muhtemelen onun evrimini takdir etmek için yanında olamayacağını fark edince yüzünü buruşturdu.

"Şimdi, önerdiğim gibi ipliği getirdin mi?" Eliyle

lavaboyu işaret etti.

Ayağa kalktı ve küçük bir bıçak kullanarak kırmızı ipliği dört kol uzunluğunda kesti. Yatağa yaklaşarak onları bir elinde döndürdü. "Buna ip oyunu deniyor," dedi ona.

"Bu ip değil. Bu iplik."

"Aynı şey. Ne kadar maceracısın, Ingrith?" "Maceracı

olduğumu hiç söylemedim."

"Maceraperestsin, tamam. Asıl soru ne ölçüde? Ve bana gerçekten güvenip güvenmediğin."

"Yine güven meselesine mi döndük?"

"Öyleyiz. Bana bu oyunu oynayacak kadar güveniyor

musun?" Güvendiği ortaya çıktı.

Ingrith, John'un onu yatağa bağladığı ve iplerle dört direğe bağladığı sırada ona baktı. Bunun sapkınlık olacağını söylerken şaka yapmıyordu. Düğümleri atarken onu okşadı

Yol boyunca ona yapmak istediği her şeyi kısık bir sesle anlattı. Sadece onun sözleriyle bile tahrik oldu.

"Göğüslerin çok güzel. Meme uçların minik inciler gibi."

"Yapağın benim için ağlıyor mu?"

"Sana bakmak bile beni sertleştiriyor."

"Dudaklarını yala, tatlım. İşte böyle."

Ama onun için sakladığı daha çok şey vardı.

Adamın, bazı soylu hanımların mücevherlerini saklamak için kullandıklarına benzer, süslü, oymalı bir sandığı yanında odaya taşıdığını fark etmemişti.

"Amcam Tykir bunu bana yıllar önce verdi ama içindekileri keşfetme fırsatım hiç olmadı."

"Frigg'in ayağı! Yine mi keşfediyorsun?"

"Evet, ama bu farklı bir keşif olacak." "Sanırım tüm erkekler böyle diyorur."

Yatağın kenarına, kızın bağlanmış bedeninin yanına otururken şakacı bir şekilde kalçasına vurdu.

"Çırılçıplak bir adam bana bir yerini işaret ederken sohbet etmenin ne kadar ahlaksızca bir his olduğu hakkında bir fikrin var mı?"

"Sarkık kısmımın artık sarkık olmaması dışında." Kaşlarını ona doğru salladı. "Sandığın içinde ne olduğunu merak etmiyor musun?"

Oooh, gözlerindeki parıltıdan hoşlanmadım. "Daha çok şüpheli gibi."

Küçük bir anahtar kullanarak sandığın kilidini açtı. Şaşkınlık içindeydi, içinde mücevher değil, tüy vardı. Her çeşit tüy. Sert tüylerden tavuk tüylerinden kuğu tüylerine ve tavus kuşu tüylerine kadar.

Kafası karışmıştı.

"İşkence aletleri," diye açıkladı. "Erotik işkence." "Oh.

Güzel. Tanrılar!"

"Gözlerinin bağlanmasını ister misin, istemez

misin?" "Oh. Güzel. Tanrım!"

"Bunu hayır olarak kabul ediyorum. Bana bunun zevki artırdığı söylendi. Belki bir dahaki sefere."

Ingrith bütün bu sapkınlıklara itiraz edebilirdi, ama John ona gülümserken bunlar sapkınlık gibi görünmüyordu. O düşünceli, üzgün adam neredeydi? Ona "güvenmesi" ruh halini hafifletebiliyorsa, bunu nasıl reddedebilirdi? Üstelik John haklıydı. Maceradan hoşlanıyordu.

Böylece saatler gibi görünen ama muhtemelen işkencecisi tarafından sadece yarım saat süren "keşif" başladı. Ekstra yumuşak bir tüyle başladı

kaynağı belirsiz, binlerce ipeksi iplikçik gibi. Onu vücudunu "kabartmak" için kullandı. Her yerini. Uyluklarının içini ve ayaklarının altını bile.

Daha sert tüylere ulaştığında, kız inleyen, kıvranan bir sinir yığınınna dönüşmüştü. Daha sert olan tüyü kullanarak kızın şişmiş meme uçlarını ve bacaklarının arasındaki ağrıyan tomurcuğu okşadı. Dudaklarının erotik bir bölge olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu, ama zevk noktaları sert tüyün iziyle kesinlikle hassaslaşmıştı.

"Yeter, John!" diye bağırdı. "Ama daha bitirmedim."

Mermer sertliğindeki fallusunun ucundan görünen erkeklik tohumuna dikkatle baktı. "Bence öylesin."

Adam güldü ve kızın bağlarını çözmeye başladı. Kısa bir süre sonra serbest kaldı ve onu hazırlıksız yakaladı. Adam kadının vücudunun üzerine düştü.

"Öp beni," diyerek adamın yüzünü kavradı ve onu kendine doğru çekti. Onu.

Onun oyunun kontrolünü ele geçirmesine bir kahkaha attı, ama sonra yaptı gerçekten de onu öptü. Ve adam nasıl öpüşüleceğini biliyordu. Bu kadar öpüşme deneyimini nereden ve kimden edindiğini düşünmekten nefret ediyordu. Ama o zaman, faydalanıyordu ve en önemli şey de buydu.

Kısa süre sonra taleplerini değiştirdi. "Em beni," diye fısıldadı ve ekledi, "Bu kelimeleri yüksek sesle söyleyecek cesarete sahip olduğuma inanmakta zorlanıyorum. Ne kadar ahlaksız biri oldum!"

"Şanslıyım!" John, ağzı bir meme ucu ve aureola üzerinde genişçe açılırken cevap verdi ve onu sert ve ritmik bir şekilde emmeye başladı, aynı zamanda parmakları aşağıdaki kayganlığa daldı.

Zirveye ulaştığında, neredeyse dayanılmaz zevk dalgaları içinde tekrar tekrar mutluluğunu haykırdı. Onu dikkatle izledi, en derin duygularını bile saklamadı.

John ona "Sabırsızlanıyorum," dedi ve kendini onun yayılmış uylukları arasına yerleştirdi. Sertleşmiş aletini onun içinde çalıştırırken, kadın tekrar zirve yaptı. Dolgunluk başlı başına güçlü bir afrodisyaktı. "Oh, tatlım, ne kadar iyi hissettiriyor. Gerçekten, kılıfın benim sikimi tutmak için yapılmış."

Gülmeye çalıştı ama onun romantik olmayan duyguları karşısında boğuldu.

Bundan sonra, adam onu kesinlikle rahmine çarpan vuruşlarla dövmeye başladığında ne gülmeye ne de boğulmaya ihtiyacı vardı. Kollarını adamın omuzlarına dolayarak, adam aşağıda sihrini gerçekleştirirken onu öpmek için eğildi. Bu sefer birlikte zirve yaptılar, hatta

Onunla bedeninin dışında birlikte oluyordu ve dalgalanan yan etkiler neredeyse seks eyleminin kendisi kadar güçlüydü.

Kısa bir süre sonra, kız onun kollarında yatarken, yüzü onun kabarık göğsüne yaslanmıştı, kız ona baktı ve "Şimdi seni bağlama sırası bende mi?" dedi.

Güldü ve onu çabucak öptü. "Ingrith, sen bir hazinesin." Ve ona böyle hissettirdi. Gerçekten hissettirdi.

Aslında, günün ve gecenin geri kalanı boyunca birbirlerine değer verdiler, asla yemeğe inmediler. Doydukça, doydukça ve doydukça, sevimlileri neredeyse bir çaresizliğe dönüştü, yakında ayrılacaklarının farkındaydılar.

Bu, Ingrith için asla unutamayacağı özel bir sevgi zamanıydı. Bir şekilde bunun başka bir erkek tarafından asla denenemeyeceğini hissediyordu. Sanki söylenmemiş bir aşkın parıltısı onları sarmıştı.

Şafak söktükten kısa bir süre sonra yemek için büyük salona indiklerinde her şey değişti. Gece boyunca Loncaster'ın mührünü taşıyan kısa bir mektup gelmişti. John yüksek sesle okudu.

Lord Hawk:

Lütfen yeni metresimi aldığım Winchester'da beni ziyarete gelin. Jorvik'li Joanna. Henry'yi getir.

*Loncaster'lı Leo
Komutan, Jorvik Garnizonu Kral
Edgar'ın yaveri*

OceanofPDF.com

ON ALTINCI BÖLÜM

Bu ayrılıktaki hüznün tatlı bir yanı yoktu.

"Ne oldu?" Hamr, Bolthor ve Ordulf'la birlikte salona girip John'un parşömeni buruşturduğunu görünce sordu. John'un yüzü dehşetten kül rengine dönmüştü.

"Loncaster'ın Joanna'sı var." Ingrith'e arkasını döndü. "Hamr, topla Askerler hemen. Winchester'a gidiyoruz. Ordulf, Şahin İni'nin güvenliğini sağlamak için ne yapman gerektiğini biliyorsun. Bolthor, sen de kadın ve çocukların kalenin içinde kalmasını sağlayacaksın."

"Çok özür dilerim," dedi ama John çoktan lider moduna geçmiş, bir yaverine zırhını getirmesini emretmişti... deri miğfer, *brynja*, eldivenler, *şambreller*, iki kılıç ve bir mızrak.

"Bir saat içinde yola çıkacağım," dedi hepsine. "Yüz adam bana eşlik edecek. Gravely'yi koruyan yüz kişi var ve geri kalanlar burada, Şahin İni'nde kalacak."

"O zaman Winchester'a gidiyoruz, öyle mi?" Hamr sordu. John başını salladı, bir yandan da içinden küfrediyordu.

Ingrith'in üzerine korku dalgaları yayıldı. Winchester kralın ana ikametgâhıydı. John, yüz adamla bile olsa, o ortamda nasıl galip gelmeyi umabilirdi?

"Bekle," dedi Ingrith, kolunu çekiştirerek. "Sağlıklı düşünemiyorsun. Bir plana ihtiyacın var."

"İhtiyacım olan şey, Ingrith, senin kadın işlerine devam etmen ve beni eğitimini aldığım işi yapmam için yalnız bırakman." Adam kadının elini silkti.

Adam ona tokat atmış gibi irkildi.

Onun tepkisini fark edemeyecek kadar dalgındı. Kendini savunmak gerekirse, aklında ona dikkat edemeyeceği kadar çok şey vardı. Yine de onun da bir fikri vardı ve kendisini bu kadar kolay bir şekilde reddetmesine içerlemişti.

Ve bu son rezalet karşısında en az onun kadar dehşete düşmüşken Joanna'nın kendi hatası olmadan tehlikede olduğunu kabul etse de, Ingrith'in küçük, acımasız bir parçası kıskanıyordu. John neden bu kadar çabuk

Birkaç saat önce Witan'ı beklemeye razı olmuşken, şimdi metresini ya da ona ne isim vermek istiyorsa onu kurtarmaya mı karar vermişti? Loncaster'ın mektubu John'un gerçek duygularını ön plana mı çıkarmıştı? Her şeye rağmen Joanna'yı seviyor muydu?

Bu pek de onurlu olmayan düşünceleri yüzünden kendinden nefret ediyordu. "Ne yapabilirim?" diye sordu Bolthor'a.

Ama John onu duydu ve döndü. "Kalenin içinde kalın. Asma köprü yukarıda olacak ve Bolthor'un onayından geçmemeleri için kimsenin girmesine izin verilmeyecek. Henry'ye iyi bak."

"Belki ben de seninle gelebilirim-"

"Hayır!" diye bağırды, parmağıyla onu işaret ederek. "Bir kez olsun beni dinle. Aynı anda hem Joanna'yı kurtarmaya hem de sana göz kulak olmaya konsantre olamam."

Adamın ses tonu karşısında sertleşti. Önceki gecenin sevgi dolu adamı neredeydi? "Sen araya girmeden önce söyleyeceğim şey, seni ve bu durumun düzeltilmesine yardımcı olmaktan ben sorumlu olmalıyım."

"Nasıl, söylesene?" diye sordu, elleri kalçalarında.

Oh, seni tokatlamak isterdim. "Alaycılık size hiç yakışmıyor lordum," diye karşılık verdi. "Loncaster bir takas düşünebilir. Joanna'ya karşılık ben."

Kül rengi olan yüzü şimdi kıpkırmızıydı. Kel kafasında bile bir parıltı vardı. "Aklını mı kaçırdın sen?" İşaret parmağı yine iş başındaydı. "Seni yatağıma bağlamak zorunda kalsam bile burada kalacaksın."

"Bunu zaten yaptın."

Ellerini hayal kırıklığıyla dışarı attı.

"Bağırsaklarını karıştırma. Eğer yardımımı istemiyorsan, öyle olsun." Topuklarının üzerinde döndü ve gözlerindeki yaşları görmesini istemediği için tepinerek uzaklaşmak üzereydi. Her şey bir yana, John Loncaster'ın peşinden gidiyor, tehlikeyle yüzleşiyordu. Öfkeli sözlerle ayrılacak olmalarından nefret ediyordu.

Sadece birkaç adım gittiğinde, adam kolundan tuttu ve neredeyse onu ayağından çekiyordu. İki eliyle yüzünü çerçeveleyerek, "Beni bekle. Döndüğümde konuşacak çok şeyimiz var."

Kız cevap veremeden, adam onu çabucak öptü. Ve gitti. Ingrith onu bir daha asla göremeyeceğinden çok korkuyordu.

İlk kesik en derin olanıydı.

Ingrith iki gün boyunca ne John'dan ne Loncaster'dan ne de başka birinden haber alamadan Şahin İni'nde volta attı. John'un soğuk gidişini kalbine saplanmış soğuk bir kesik gibi hissetti.

Bolthor, muhtemelen onun ruh halini hafifletmek için bir şiir besteledi.

Aşk acıtır.

Sevgi

iyileştirir.

Sevgi

yatıştırır.

Aşk

heyecanlandır

ır.

Aşk hayatın balıdır. Aşk

hayatın safrasıdır.

Aşk erkekleri dangalaklara dönüştürür.

Aşk kadınları kafası karışık ahlaksızlara dönüştürür.

Tanrılar aşkı yarattı

İnsanlara göstermek için

O zaman ne kılıç ne de mızrak

Erkekleri ve kadınları dize getirebilir, Oysa aşk

her şeyi yener.

Ingrith, "Bu çok hoş Bolthor," dedi ama aklından geçen şuydu: *Aşk tam bir baş belası.*

"Katherine, Atmaca'nın İni'nden ayrılmam gerekiyor," dedi daha sonra mutfakta akşam yemeğini hazırlamaya yardım ederken. "Sır tutabilir misin?"

"Oh, hayır, kocamla paylaşamayacağım şeyleri bana anlatma.

Lord Hawk'a o dönene kadar burada kalacağına dair söz vermedin mi?" "Hayır, ben hiç söz vermedim. Bana beklememi söyledi, ama ben beklemedim. katılıyorum."

"Sanırım kelimeleri ayırıyorsunuz."

Omuz silkti. "Benim düşüncem şu. Loncaster'ın davasını reddederek ve kralın gayrimeşru oğlunu saklayarak bu karmaşayı Hawk's Lair'e ben getirdim. Buna son verecek kişi ben olmalıyım."

"Sormaya korkuyorum ama nasıl?"

"Önce Henry ile birlikte Jorvik'e gideceğim ve çocuğu bir uzun gemiye bindirip İskandinavya'ya götüreceğim. Babamın Sakson kralından korkusu yok."

"Henry ile birlikte mi gideceksiniz?"

"Hayır. Onun güvende olduğunu öğrendikten sonra Winchester'a gidip Joanna'ya karşılık kendimi rehine olarak sunacağım."

"Lord Hawk böyle bir takası zaten yasaklamamış mıydı?"

"Yaptı ama o benim efendim değil, hatta kocam bile değil. John ve üvey babası Witan aracılığıyla çalışmaya devam edebilirler ya da hepsi ölene kadar savaşabilirler ama ben vicdanen başka bir kadının benim 'suçum' yüzünden acı çekmesine izin veremem."

Katherine bitkin bir halde içini çekti. "Benden ne istiyorsun?"

"Diğer yetimlerle ilgilenin ve yarına kadar ayrılacağımı kimseye söylemeyin."

"Bu gece ayrılacak mısınız?"

Ingrith başıyla onayladı. "Ben bir at alacağım ve Henry de benimle gelecek. Ubbi korunmak için bizimle gelecek."

Katherine fikrini homurdanarak söyledi.

"İnanın bana, dikkatli olacağım ve Jorvik'e dönüş yolunu biliyorum."

Katherine inledi ve yüzünü ellerinin arasına aldı.

"Bir şey daha var. John bana defalarca benimle asla evlenmeyeceğini söyledi. Beni sevdiğini hiç söylemedi. Joanna'yı kurtarmak için yaptığı hızlı girişim bence güçlü bir sevgiden bahsediyor. Birçok açıdan, John'un benimle yüzleşmek zorunda kalmadan geri dönmesini kolaylaştıracam. Bildiğim kadarıyla Joanna'yı buraya getireceğim."

"Diğer kadın" Katherine için karar verici bir faktördü. "Bu durumda neden gitmek istediğinizi anlayabiliyorum. Diğer kadını çağırarak mısınız sonra yetimler?"

"Bu bana ne olacağına bağlı. Eğer ben onları çağıramazsam, Rainstead'den biri çağırır. Zaten yeniden inşa ediliyor."

Katherine ona sarıldı ve gözyaşları içinde, "Sen tanıdığım en cesur kadınsın," dedi.

Ingrith başını salladı. "Aksine, daha cesur olsaydım kalır ve sevdiğim adam için savaşırdım."

Fırtına öncesi sessizlik.

İki gecedir hâlâ Kral Edgar'ın Winchester sarayında kuyruğunu kovalıyordu. O kadar çok tıslama, gıybet ve sürünme vardı ki, kralliyet bölgesi gerçekten de sık sık benzetildiği yılan çukuruna benziyordu.

John insanların dürüst olduğu, arıcılık araştırmasının onu çağırdığı, Ingrith'in onu beklediği ve ona soracak önemli bir sorusu olduğu eve gitmek istiyordu, tatmin edilmesi gereken yüce bir hevesten bahsetmeye gerek bile yoktu. Önce birini öldürmeliydi, tercihen Loncaster'lı Leo'yu, ama kral da iş görürdü.

Loncaster'la tabiri caizse hiç temas etmemişlerdi. Aradan on gün geçmesine rağmen John'un dudağı hâlâ şişti ve karnında dikiş atılması gereken bir kılıç yarası vardı. Loncaster'ın ise askıda kırık bir kolu, kalbini hedef alan ama omzuna saplanan bir bıçak yarası ve ne yazık ki kalıcı olmayacak bir topallaması vardı. Başpiskopos Dunstan araya girip Witan'lar buluşana kadar aralarındaki mesafeyi korumalarını emretmeseydi, içlerinden biri ölecekti. Bu arada, kutsal adam, eğer öyle denebilirse, ikisine de büyük cezalar vermişti, çoğunlukla soğuk şapel zeminlerinde diz çöküp dua etmeyi içeriyordu. John Winchester labirentinde şapeli henüz bulamamıştı. En azından onun hikâyesi buydu.

Şu ana kadar başardığı tek şey Joanna'nın Dunstan'ın emriyle kendi gözetimine bırakılmasıydı ama Witan toplantısı yapılana kadar Joanna'yla birlikte gitmesi yasaktı... Bu toplantı her bir üye hazır bulunana kadar ertelenmiş, ertelenmiş ve ertelenmişti. Witan'da bir sancak beyi olan üvey babası Ravenshire'lı Eirik günler önce gelmişti ve o da gecikmeler yüzünden çılgına dönmüştü. Tüm bunlar yetmiyormuş gibi, yüz askerden oluşan *üçte* biri kalenin dışında kamp kurmaya ya da silahlarını bırakıp ona içeride eşlik etmeye zorlanmıştı.

Winchester, Sakson krallarının gözde evi olan İngiliz hükümetinin merkeziydi. Vikinglerin sürekli istilalarından bıkan Kral Alfred, neredeyse yüz yıl önce Britanya'nın her yerinde, her köyün yirmi mil yakınında bir kale veya garnizon ya da bazı durumlarda bir kale bulunan bir *burh* sistemi kurmuştu.

Bu noktada ahşaptan yapılmış görkemli bir kale olan Winchester Kalesi'ni taştan yapılmış gösterişli bir kaleye dönüştürmek için planlar yapılıyordu, ancak ayrıntılı planlar herhangi bir gösterge ise bu onlarca yıl, hatta bir yüzyıl sürebilirdi. Gerçekten, kim tavana asılı yuvarlak bir masa duymuş ki? Ya da büyük bir salonda çift küp şeklinde mi? Bu arada, inşaat işlerinin çekiçleme ve yontma çalışmaları her zamanki mahkeme kaosu eklendi.

"Sonunda duruşmamız için bir tarih belirledik. Yarın öğleden sonra," dedi Eirik ve Joanna'nın yanına gelerek, büyük salonda, yüksek masanın yarısından aşağıya, tuzun oldukça altına oturdular. Süslü, çok çeşitli yemek... Ingrith'in yemekleri kadar lezzetli değildi... saatlerdir devam ediyordu. Servis yapıldığında yemekler soğumuştı.

"Kralın konseyi önünde konuşmak zorunda kalacak mıyım?" Joanna sordu.

Ayrıntıları açıklamasa da, Joanna kral tarafından suiistimal edilmişti. Loncaster. John'la yaptığı kılıç dövüşünün nedenlerinden biri de buydu ve Loncaster'dan tiksinen Dunstan'ın onu John'un gözetimine bırakmasının nedenlerinden biri de buydu.

"Hazır bulunmanız gerekecek ama tanıklığınızın gerekeceğini sanmıyorum. Witan'ın önündeki mesele Henry," diye açıkladı Eirik.

"Fırınınızın ve ticaret tezgâhınızın onarıldığından emin olacağım," diye ekledi John, masanın üzerinde duran elini sıkarak. Bu jest üvey babasının dikkatinden kaçmadı.

Joanna onun elini sıkarak, "Buna minnettarım," dedi. Hâlâ onun elini tuttuğunu fark etmemişti.

"Eğer yakında buradan ayrılmazsam, Eadyth onurumun intikamını almak için buraya gelecektir. Ravenshire'a sık sık kraliçenin şehvet düşkünü faaliyetleri."

"O da mı seni baştan çıkarmaya çalıştı?" John sordu.

"Hah! Elfrida, oğlunun tahta çıkmasını sağlayacağını düşünseydi bir trolü bile öldürürdü."

"İnanılmaz derecede sevimli," diye araya girdi Joanna.

"Dışarıdan," dedi John ve üvey babası aynı anda. Eirik, "Zihinler gibi," diye belirtti.

Birbirlerine sıcak gülümsemeler verdiler.

"Henry'yi buraya getirme girişimlerinin arkasında onun olduğunu mu düşünüyorsun?" Joanna sordu.

John başını salladı. "Hayır, ama sadece o bunu düşünmediği için. Dunstan'ın desteğiyle Edgar çocuğu görmek istiyor."

"Yaşlandıkça babamın İskandinav tahtını reddetmesini daha iyi anlıyorum," dedi Eirik başını sallayarak.

"Gerçekten, küçük çocuk tehlikede mi olacaktı?" Joanna, pek çok yufka yürekli kadın gibi, bir çocuğun siyasi çıkar uğruna öldürülebileceğine inanmakta zorlanıyordu.

"Evet, ama kralın meşru oğullarından daha fazla değil," dedi Eirik ona.

"Bildığımız kadarıyla kral Henry ile tehditkâr olmayan nedenlerle görüşmek istiyor olabilir, ama bunu kim bilebilir? Ve siyasi iklim değiştikçe bugün güvenli olan yarın tehlikeli olabilir," diye ekledi John.

"Peki ya çocuğu Şahin İni'ne getiren kadın?"

Joanna sordu. "Prenses Ingrith, sanırım adı bu? Loncaster bana nişanlandığınızı söyledi."

John üvey babasının dikkatle doğrulduğunu fark etti, bu onun için yeni bir şeydi.

Ingrith'i ve ilişkilerini tartışmak istemiyordu, özellikle de onunla önemli bir soruyu tartışma fırsatı bulmadan... birçok sonucu olan bir soruyu. Bu yüzden Joanna'ya, "Loncaster'ın izini kaybettirmek için nişanlıymışız gibi davrandık," dedi.

Joanna'nın yüzündeki rahatlama ifadesini görünce kafası karıştı. "Bir keresinde Prenses Ingrith'le tanışmıştım. Çok güzel bir kadın."

"O da senin için aynı şeyi söyledi," dedi John.

Ne çılgınca bir konuşma! Gerçekten de her ikisiyle de cinsel ilişkiye girdiği bir kadınla başka bir kadını mı tartışıyordu?

Tam o sırada Joanna doğrudan ona bakabilmek için bankta döndü. Cesaret toplamaya çalışır gibi birkaç kez dudaklarını yaladı. "John, birkaç yıl önce bana evlenme teklif etmiştin ve ben o zaman haklı nedenlerle teklifini reddetmiştim. Merak ediyorum... şey, fikrimi değiştirdim. Seninle evlenmek istiyorum."

Ne? O kadar şaşırmıştı ki konuşamıyordu.

"Tabii fikrinizi değiştirmediyse." Utangaç bir tavırla gözlerini indirdi.

İçgüdüleri ona Joanna'nın korktuğunu ve önerisini aşktan, hatta şehvetten değil, Jorvik'e döndüğünde iyi olmasından korktuğu için yaptığını söylüyordu. Onun güvenliğini sağlayacak ve yalnız kaldıklarında bunu ona söyleyecekti ama hayır, Joanna'yla evlenmeyecekti. Başka planları vardı.

Ancak bu planlar, arkasından gelen kadınsı bir sesin, "Bir nişan. Ne kadar harika! Leo, kadeh kaldırmak için şarap getirmesi için bir hizmetçi çağır."

Üçü de... kendisi, Joanna ve Joanna'nın teklif ettiği süre boyunca ağzı bir karış açık ona bakan Eirik...

Elfrida'nın elini John'a sırtan Loncaster'ın sağlam koluna dayadığını gördü.

"Ne? Başka bir nişan mı? Ne kadar da uygun!" Loncaster böyle deyince Elfrida kıkırdarak komutanın göğsüne şakacı bir şekilde vurdu.

"Ben... Ben... Ben..." diye kekeledi.

John, kraliçenin gözlerindeki kötü niyetli parıltıdan kendisini imkânsız bir duruma soktuğunun farkında olduğunu hissetti. Çok geçmeden Joanna'yla birlikte kraliçe, Loncaster ve etraflarını saran herkes tarafından Franklands'dan gelen kırmızı şarapla kadeh kaldırılıyordu. Eğer dikkatli olmazsa Edgar da kürsüden inip onlara katılacaktı.

Böylece John olabildiğince hızlı bir çıkış yaptı. O ve Eirik Joanna'ya yatak odasına kadar eşlik ettikten sonra paylaşacakları odaya doğru ilerlediler. Joanna'yı nişanlılık konusunda ikna edememişti, Yarınki Witan toplantısından sonra bunun için yeterince zaman olduğunu düşündüm. "Yüzünüzdeki çatık kaşlardan anladığım kadarıyla, tebrikler gerçekten

Üvey babasının dudaklarında bir espri seğirmesi vardı. "Bu neşelenmek için bir fırsat değil."

"Ama gerçekten de Kral Thorvald'ın kızı Ingrith ile nişanlandığınızı duyurdunuz? Lanet bir prensesle mi?"

Yüzünün ısındığını hissedebiliyordu. "O an için en uygun şey bu gibi görünüyordu."

"Ex-ped-i-ent?" Eirik bu kelimeyi sanki garip bir maddeymiş gibi dilinin üzerinde yuvarladı.

"Ingrith, Joanna ya da başka biriyle nişanlanıp nişanlanmadığım önemli değil. sorun burada. Henry, Loncaster'ın şu ana kadar yaptığı hakaretler ve bu davayla ilgili herkese yönelik devam eden tehditler."

"Umarım yarın Witan tarafından çözüme kavuşturulur. Dikkat etmeliyim... Kraliçe'nin Loncaster'ın kolunda dolaşması hayra alamet değil... Kraliçe de Kral gibi Loncaster'ı destekliyorsa..." Omuz silkti.

"Ama arkamda sen varsın."

"Aynen öyle," dedi Eirik, kendilerine ayrılan yatak odasına vardıklarında John'un omuzlarına bir kolunu doladı, sonra da yatağı kilitli kapıya dayadı. Gece boyunca sürpriz bir ziyareti hiç şansa bırakmıyorlardı.

John o gece uykusuzlukla mücadele ederken Ingrith'in ne yaptığını merak ediyordu. Mutfağında yeni yiyecekler mi deniyordu? Onun emrettiği gibi kaledeki çocuklarla mı oynuyordu? Onun emirlerine karşı gelerek ölü gül ağaçlarını mı kazıyordu? Onun kendisini özlediği gibi o da onu özleyor muydu?

Ona buradaki gelişmeleri bildiren bir mektup gönderecekti ama ortada kayda değer bir gelişme yoktu.

Tüm bu karmaşa sona erdiğinde John, Ingrith'le hatırı sayılır bir zaman geçirmeyi planlıyordu. İnşallah, belki de bir ömür boyu.

OceanofPDF.com

ON YEDİNCİ BÖLÜM

Bin yıl önce bile, insanlar bilgisizdi.

"Lanet olası kadınlar! Tanrılar beni korusun! Aptal, lanet plan! Evde kalıp lanet olası mutfakta lanet olası lutfisk yapmalıydım."

Winchester Sarayı'ndaki koridorlardan birinden geçip konsey odasına doğru ilerlerken Ingrith evliliğinden olan kardeşi Rafn'a, "Küfretmeyi kes," dedi.

Etrafları kralın dört adamı tarafından sarılmıştı.

housecarls. "Vana sana nasıl katlanıyor anlamıyorum."

"Yeteneklerim var," dedi kaşlarını ona doğru sallayarak.

Rafn özünde Viking olan çok çekici bir adamdı. Aslında, kız kardeşi onu evcilleştirmeden önce ona bir zamanlar Acımasız Rafn deniyordu... ya da herhangi bir karanlık İskandinav'ın evcilleştirilebileceği kadar evcilleştirmişti.

"Madem bu kadar yeteneklisin, nasıl oluyor da kralın sarayında aramızda bir kılıç ya da bıçak olmadan bulunabiliyoruz?" Ubbi tiksintiyle homurdandı. "Yürümek için mızrağıma ihtiyacım varmış gibi davranabilirdim."

Bir Viking erkeği için bile alışılmadık derecede uzun olan Rafn, başı göğsüne ancak değen Ubbi'ye ters ters baktı. "Sanki bu hikâyeye inanan varmış gibi!" Rafn alay etti. "O küçük kışını askerlerin yanına dikmeliydin."

"Küçük kışım Leydi Ingrith'e çok iyi bakıyor."

"İşte bu yüzden ikiniz Jorvik rıhtımlarında istediğiniz gibi dolaşıyor, Norselands'a giden herhangi bir uzun gemiyi arıyordunuz. Daha görünür olabilir miydiniz?"

Ubbi ve Henry ile birlikte Jorvik'e vardktan hemen sonra Ingrith, babasının ticaret gemilerinden birini boşaltan Rafn'a rastlama şansını yakalamıştı. Vahim durumu anlattıktan sonra Rafn küçük çocuğu uzun gemisine bindirdi. Ingrith ve Ubbi'nin gemiye binmesini istemişti.

hemen aynı gemiye binip babasının kalesine doğru acele etmesini istemişti ama o bunu reddetmişti. Kendi başlattığı olaylar yüzünden John'un ya da diğerlerinin acı çekmeye devam etmesine izin veremezdi.

Rafn, "Baban bunu duyduğunda kalp krizi geçirecek," diye karşı çıktı.
"Yapılacak en onurlu şey bu. Joanna'nın yerine kendimi rehine olarak sunuyorum."

"Ezilmiş bir böcek gibi öldüğünde onurun canı cehenneme."

"Winchester'a gidiyorum," diye ısrar etti. "O lanet gemine bin ve Henry'yi Stoneheim'a götür."

Rafn derin bir iç çekti. "O zaman ben de size eşlik etmek zorundayım."

"Ama Henry...?"

"Henry, Bjorn'un yanında güvende olacak. Kürekçinin kendi beş çocuğu var. Biz dönene kadar çocuk onun yanında rahat edecektir."

Böylece Ingrith kendini bir dev ve bir cüce ile birlikte buldu. Winchester Kalesi'ndeki koruyucuları, oraya vardıklarında kendilerine Witan'ın toplanmak üzere olduğu söylenmişti. Zihni dalıp giderken Rafn'ın, Ubbi'yle birlikte Şahin İni'nden Jorvik'e yalnız seyahat etmeleri hakkındaki tiradına devam ettiğini fark etti. "İkinizin arasında bir güvercinin kafasını dolduracak kadar beyin yok."

"Buna içerliyorum."

"İstedğin kadar kız! Bu planınız delilik ve bunu siz de biliyorsunuz.
Lord Gravely, Hawk's Lair'de kalmanızı söylemekte haklıydı."

"Onu yatağına bağlamakla tehdit etti," dedi Ubbi Rafn'a, "ama Leydi Ingrith bunu çoktan yaptığını söyledi."

Rafn durdu, o ve Ubbi de durdu, yanlarında kaşları çatık dört muhafızla birlikte. Rafn yavaşça dönüp ona baktı. Kaşlarından biri soru sorar gibi kalkmıştı. Sadece bir tane. Bu onun özel bir yeteneğiydi.

"Ubbi, çok konuşuyorsun," dedi Ingrith hışımla ve yürümeye devam ederek iki ahmağı, onlarla mı kalmaları yoksa onu mu takip etmeleri gerektiğinden emin olamayan şaşkın muhafızlarla birlikte geride bıraktı. "Bu konsey odası ne kadar uzakta, Her neyse?"

Yoldan geçen bir hizmetçi onunla konuştuğunu sandı ve "Bir sonraki virajın hemen arkasında leydim" dedi.

Ingrith başıyla teşekkür etti.

Rafn ve Ubbi ona yetişti.

"Sakson'un yatak kürklerini mi paylaşıyordun?" Rafn bir koçbaşı kurnazlığıyla sordu.

"Bu senin işin değil-" "Evet, öyle," diye önerdi Ubbi.

Küçük adama ters ters baktı.

"Ne? Bu bir sır değildi, değil mi?"

Tabii ki, bu bir sırdı. Gerçekten de ahlaksız yöntemlerimi herkesin bilmesini istediğimi mi düşünüyor?

"Ingrith! Utanç verici!"

"Bana 'utanç için' saçmalığını anlatma Rafn. Sen ve Vana evlenmeden önce bekâr değildiniz, bunu biliyorum."

"Ah, ama biz nişanlıydık. Arada bir fark var." "Leydi

Ingrith nişanlandı," dedi Ubbi.

"Saçma sapan konuşmayı kesebilir misin?" diye azarladı Ubbi'yi. "Sadece yardımcı olmaya çalışıyordum." Ubbi'nin buruşuk yüzü hakaretle sertleşti.

"Nişan mı? Hiçbir fikrim yoktu, Ingrith. Baban duyana kadar bekle.

Bu. Yıllardır sizden kurtulmaya... yani sizi evlendirmeye çalışıyor."

"Eksiklerimden bahsetmeniz ne kadar hoş!"

"Gerçekten, senin için koca adayları tüketiyordu. Son duyduğumda yeni kan için Danimarkalıların ülkesine gönderiyordu. Aslında-"

"Bu kadarı yeterli Rafn," dedi ve onun dudaklarında seğiren bir sırıtiş görmek için ona doğru baktı. Elbette alay ediyordu.

Sonunda konsey odasına vardılar. Ingrith ve yanındakiler kendilerini tanıttıktan sonra, kraliyet kıyafetli iki muhafızdan biri büyük çift kapılardan birini açarak içeri girmelerine izin verdi ve dört *ev sahibini* geride bıraktı. Kral Edgar ve Başpiskopos Dunstan'la birlikte on iki adamın kavisli kürsünün üzerindeki sandalyelerde oturduğu odanın ön tarafında zaten bir tartışma yaşanıyordu. Kürsünün altına sıralar dizilmişti ve hepsi de kadınlı erkekli en az üç düzine insan tarafından doldurulmuştu.

John'un üvey babası Ravenshire'lı Eirik kürsüdeki Witan üyelerinden biriydi. Witan ya da *Witenagemot*, kralın danışma konseyiydi ve yeni kralları seçme yetkisine sahip güçlü bir siyasi organdı. Bu konsey üyeler ömür boyu atanmaktaydı; bu nedenle kralın onları geçerken diplomatik davranması gerekiyordu.

Ön sırada, sırtları Ingrith'e dönük olarak John ve Joanna oturuyordu. John bir koluyla Joanna'nın omuzlarına sarılmış, onu kendine yakın tutuyordu.

Joanna samit ipeğinden, kollarındaki ve korsajındaki dantel kenarlarla uyumlu, menekşe rengi dantelden ters kıvrımları olan, lila renginde hoş bir elbise giymişti. Siyah saçları başında gevşek bir şekilde toplanmış ve ametist taşlı taraklarla tutturulmuştu.

Ingrith'in onu hiç görmediği kadar görkemli giyinen John, omzuna karmaşık altın yuvarlak bir broş iştirilmiş, kürk astarlı bir manto giyiyordu. Tunik ve *sütyenini* örtüyordu, hepsi de koyu renkte en iyi yumuşak yünden yapılmıştı.

mavi gölge. Belindeki tuniği altın işlemeli bir kemer tutuyordu.

Ingrith'in kalbi göğsünün içinde sıkıştırılıyormuş gibi hissetti. Muhtemelen önemli bir şey değildi. Joanna perişan olmalıydı. Sadece onu teselli ediyordu.

Yanında asil giyimli bir kadın duruyordu ve Ingrith fısıldayarak, "Şimdiye kadar neler oldu?" diye sordu.

"Fazla değil. Lord Gravely'nin davasını sunmasını dinlemek üzereler. Şu öndeki yakışıklı adam," diyerek John'u işaret etti. "Kolunu nişanlısına dolamış olan."

"Nişanlısı mı?" Ingrith boğuk bir sesle konuştu.

"Evet. Nişanları dün gece ilan edildi. Kraliçe Elfrida şarap kadehlerini kaldırdı."

"John, yani Lord Gravely olduğuna emin misin?" "Evet.

Onu tanıyor musun?"

"Ben de öyle düşünmüştüm." Kalbi sıkışan kadın çifti inceledi. "Joanna'nın kralın komutanı tarafından gözaltına alındığını duydum."

"Loncaster?" Ingrith'in yeni arkadaşı üst dudağını tiksintiyle kıvırdı. "Evet, kadın ondaydı ama onu nişanlısının korumasına bırakması emredildi... Witan'ın kurallarına kadar yani." Ingrith'in yüz ifadesi kadının bu kadar çok şey bilmesine şaşırdığını gösteriyor olmalıydı, çünkü ekledi, "Kocam, Ealdorman Ormley, Witan'ın

Sussex." Ortada oturan ve görünüşe göre bu toplantıyı yöneten iri yarı bir beyefendiyi işaret etti.

"Seni mahveden adamdan mı bahsediyor?" Rafn onun diğer tarafından sordu. Sesi öfke doluydu.

"Mahvolmuş değilim, ama evet, görünüşe göre John artık başkasına ait. Belki de hep öyleydi." Çarpılmış kadınların erkeklerinin gerçek doğasını göremediklerini duymuştu. Nasıl olur da kendisinin İstisna mı?

"En azından adil Joanna'nın özgürlüğü karşılığında kendini sunmak zorunda kalmayacaksın."

Kız kardeşine deliler gibi aşık olan Rafn'ın bile Joanna'nın güzelliğinden etkilendiği anlaşıyordu.

"Ama Şahin İni'nin efendisine gelince, onu senin için öldüreceğim."

"Hayır, yapmayacaksın. Bana söz vermelisin, Rafn. John'a hiçbir şey yapmayacaksın."

Rafn isteksizce söz verdi ama bu söze güvenilebileceğinden emin değildi. Vikingler kadınları tehlikeye atıldığında gücenirlerdi ve Rafn'a göre Ingrith tehlikeye atılmaktan çok daha fazlasını yapmıştı.

John'un savunmasına göre, ona defalarca onunla asla evlenmeyeceğini söylemişti. Ona hiçbir söz vermemişti. Sadece John'un ona karşı, onun da John'a karşı hissettiği kadar güçlü duygular beslediğini hissetmişti.

Ingrith'in artık kalp acısı üzerinde durmaya fırsatı yoktu. Yaralarını sarmak için daha sonra... bir ömür boyu... zamanı olacaktı. Tam o sırada Başpiskopos Dunstan toplantıyı bir hayır duasıyla başlattı. "Burada önemli devlet meselelerine karar vermek için toplandık. Tanrı bize Kilise'nin ve insanlığın yasalarının emirlerine göre adil davranma bilgeliği versin. Adem'den önce de böyleydi, bugün de böyle. Amin."

Bir kolu askıda olan John ve Loncaster, Witan'ın önünde durmaları için öne çağrıldılar.

İlk olarak Loncaster konuştu. "Kral Edgar beni, yakın zamanda ölen dokumacı Jorvik'li Evelyn'den olma Henry adındaki çocuğu bulmam için görevlendirdi."

Kral Edgar, Loncaster'ın doğru söylediğini Witan üyelerine başıyla onayladı. En azından şu ana kadar.

"Çocuğun Jorvik'teki bir yetimhane olan Rainstead'e götürüldüğüne inanıyorum. Yetimhaneye bağlı olan Stoneheim'lı Leydi Ingrith'e çocuğu almaya geleceğimi söyledim. Ancak oraya vardığımda yetimhanenin terk edildiğini ve sakinlerinin krallığın dört bir yanına dağıldığını gördüm. Uzun bir araştırmadan sonra Leydi Ingrith'in yerini Hawk's Lair'de buldum, burada kralımın isteklerinin aksine onun ve çocuğun barındırıldığına inanıyorum."

"Komutan Loncaster'ın gerçekleri açıklamasına itirazınız var mı?" Lord Ravenshire üvey oğluna sordu.

"Bu doğru, ancak birçok ilgili gerçek eksik. Komutan Loncaster, Leydi Ingrith'e çocuk için geleceğini söylediğinde, çocuğun hayatının tehlikede olduğunu, muhtemelen kendi ellerinde olduğunu ima etti. Leydi Ingrith ve Rainstead'deki yetimhaneyi yönetenlerin kaçmak için sebepleri vardı. Eğer Bu konuda herhangi bir şüphemiz varsa, Loncaster'ın daha sonra yaptıklarını düşünün. Yetimhaneyi yakıp kül etti. Hawk's Lair'deki çiçek tarlalarını ve arı kovanlarını ateşe verdi. Leydi Ingrith'e tehditler savurdu.

Tek suçu benimle eski bir ilişkisi olan Jorvik'li Joanna'ya tecavüz etti ve onu rehin aldı. Evi neredeyse yerle bir edildi ve çömllekçilik işi için ihtiyaç duyduğu fırın yok edildi."

Loncaster, "Bunların herhangi birinden benim sorumlu olduğuma dair hiçbir kanıtınız yok," diye itiraz etti.

John başının bir hareketiyle Joanna'nın yeterli bir kanıt olduğunu gösterdi.

"Fahişenin bana kendi isteğiyle geldiğini söylüyorum. Onun sözü hiçbir şey ifade etmez."

Loncaster Joanna'ya sırtıttı.

İki muhafız John'u Loncaster'a saldırmaktan alıkoydu. "Masum bir kadına hakaret ediyor."

Nişanlısından bahsetmiyorum bile, diye düşündü Ingrith.

"Kadının sizinle ilişkisi nedir?" Başpiskopos Dunstan sordu. "Hangi kadın?" diye cevap verdi kırmızı suratlı John.

"Dikkatli olun Lord Gravely," dedi Dunstan. "Bu konseyden kötü kokular geliyor. İşbirliği yapsanız iyi edersiniz."

"Bana bir İskandinav prensesi olan Leydi Ingrith ile nişanlandığını söyledi," diye araya girdi Loncaster.

Kraliçe Elfrida kürsünün hemen dışındaki yan sandalyede otururken, "Ve bana o hanımefendiyle nişanlı olduğunu söyledi," dedi. Joanna'yı işaret ediyordu.

John, "Bu kadınlardan herhangi biriyle olan ilişkim benim dışımda kimseyi ilgilendirmez," diye itiraz etti.

Dunstan buz gibi bir sesle, "Aynı fikirde değilim," dedi. "İki eşlilik kilise suçudur."

Lord Ravenshire yüzünü ellerinin arasına aldı ve diğer konsey üyelerine seslendi: "Üvey oğlum Şahin İni'nden John iki eşli değildir ve olmaya da niyeti yoktur. Burada söz konusu olan kralın oğlu, eğer öyleyse. Bir teklifim var.

Çocuğun vesayetini bana ver. Ben de

Onu kralla tanıştıracam ve dışarıdaki tüm diğer tehlikelerden koruyacağım."

Ingrith, Lord Ravenshire'in diplomatik becerisini takdir etmek zorundaydı. Çocuğun bizzat kral tarafından tehlikeye atılacağını tam olarak söylememişti.

Kral, Kraliçe Elfrida, Loncaster ve diğer birçok kişi aynı anda konuşmaya başladı.

"Sessizlik!" diye bağırdı Sancak Beyi Ormley, ellerini havaya kaldırarak.

"Bu toplantıyı edepli bir şekilde yürüteceğiz. Şimdi, Lord Gravely, size şunu sormama izin verin: Tüm bunları başlatan kadın nerede? Leydi Ingrith? Neden kendi adına konuşmak için burada değil?"

Ingrith'in tüyleri diken diken oldu.

Rafn ihtiyatla onun kolunu sıktı. "Leydi Ingrith-" John söylemeye başladı.

"İşte," diye bitirdi onun için. Öne doğru bir adım attı ve Rafn ile Ubbi de onun yanından ayrılmayı reddederek onunla birlikte geldiler. Tanrı onları korusun!

John'un yüzünde birbiri ardına duygular dalgalandı. Önce şok. Sonra öfke. Sonra, gözleri Rafn'ın koruyucu bir şekilde omuzlarına koyduğu kola sabitlendiğinde incindi. Bildiği kadarıyla John Rafn'la hiç tanışmamıştı. Rafn'ın onun sevgilisi olduğunu düşünüyor olmalıydı. *İyi*, diye düşündü. *Belki bir parça gururumu koruyabilirim.*

John, "Konsey tarafından sorgulanmadan önce Leydi Ingrith ile özel olarak konuşmak istiyorum," dedi.

Dunstan, tüm Witan adına konuşmaması gerekse de, "Talep reddedildi," dedi. "Kim *bunlar*?" diye sordu sonra, Ubbi ve Rafn'ı işaret etmek için bir el salladı.

"Benim adım Rafn... Acımasız Rafn," dedi Rafn, o daha cevap vermeden. "Stoneheim Kralı Thorvald'ı, Prenses Ingrith'in babasını temsil ediyorum."

Referansları konseyi etkilemiş görünüyordu ve görünüşü, takdirlerini iç geçirerek belirten Kraliçe Elfrida da dahil olmak üzere odadaki bazı kadınları etkilemişti. Ingrith'in gururlu rahatlamasına rağmen Rafn, Havenshire Kontu'nun dul eşi olan kız kardeşi Vana ile evli olduğundan bahsetmedi.

John'un yüzü şimdi kızarmıştı, öfkeden mi yoksa utançtan mı, emin değildi. Ama gözlerini hâlâ onun omzunda tanıdık bir şekilde duran kola dikmişti. "Ve ben Ubbi, Prenses Ingrith'in muhafızı."

Odadan bir kıs kıs gülüşme geçti.

"Niyetim hiçbir zaman çocuğu gerçek efendisinden uzak tutmak değildi," diye söze başladı, "onu kendisine zarar vermek isteyenlerden korumaktı."

"Peki bu kim olabilir?" Kral Edgar buz gibi bir sesle sordu.

"Özel olarak kimse yok, ancak Komutan Loncaster bana emir verilmesi halinde çocuğu kendisinin öldüreceğini söyledi."

"Yalancı!" Loncaster bağırdı ve Rafn önüne çıkmasaydı onu yakalayacaktı. John da onun yardımına koşuyordu. Gözleri bir an için birleşti, onunki şüphesiz özlemle, John'un ki ise soruyla, sanki "Nasıl yapabildin?" der gibiydi.

"Loncaster *benim* Jorvik garnizonumun başı olduğuna göre, çocuğun ölmesini isteyeceğimi mi ima ediyorsun?" Kral Edgar ondan memnun değildi, bu çok açıktı.

"Loncaster'ın kime efendilik sözü verdiği ya da bunun koşullara göre değişip değişmediği konusunda hiçbir fikrim yok."

"Seni kaltak!" Loncaster bağırdı. "Kralın adamından başka biri olduğumu gösterecek hiçbir şey söylemedim ya da yapmadım."

"Kralın bir yetimhanenin ve bir soylunun tarlalarının yakılmasına ya da masum bir kadına tecavüz edilmesine göz yumduğunu mu söylüyorsunuz?" Ingrith Loncaster'a sordu.

"BEN... BEN..." Loncaster kekeledi.

"Çocuk nerede?" Ealdorman Ormley sordu. "Hawk'ın İni," diye yanıtladı John.

"Uh," dedi. "Artık değil."

John'un elleri iki yanında yumruk oldu ve ağzı hoşnutsuzlukla inceldi. Rafn onun için "O bizim korumamız altında," dedi. "Onu John'a teslim edeceğiz. Konsey onaylarsa, Lord Ravenshire'ın himayesinde olacak." Rafn ona baktı ve o da başıyla onayladı.

Kral, kraliçe ve birkaç Witan üyesi çocuğun doğrudan Winchester'daki krala teslim edilmesini istedi, ancak sonunda Lord Ravenshire'ın teklifi kabul edildi. Ingrith ile hızlı bir istişareden sonra, ona Eirik adını vermelerini söyleyen Lord Ravenshire, ona eşlik edeceğine söz verdi.

bir hafta içinde Winchester'ı ziyaret etmesini istedi. Loncaster, Ingrith'e intikam vaat eden bir bakış attı.

Witan işini bitirdikten sonra, halk yemek servisinin yapılacağı büyük salona doğru ilerleyerek odadan çıkmaya başladı. O sırada John ona yaklaştı.

"Ingrith, seninle özel olarak konuşmak istiyorum."

Eirik'le alçak sesle konuşmakta olan Rafn elini onun omzuna koydu. "Eğer istemiyorsan o kötü adamla konuşmana gerek yok."

"Ahlaksız!" John ona baktı. "Bu Viking'e ne anlatıyordun... ahlaksız?"

İki adam yumruklaşmadan önce, kadın aralarına girdi.

"Beni bırakabilirsin, Rafn. Ve sen de Ubbi. Seninle ahırda buluşacağım. Kralın sofrasında yemek yemek istemiyorum."

Onlar gittikten sonra John onu kolundan tutup küçük bir antreye götürdü.

İlk başta sadece baktı, onun ölçüsünü aldı.

Saksonya tarzı baudekin ipeğinden, kenarları İskandinav desenli altın iplikle işlenmiş, kepçe yakalı, kırmızı bir elbise giymişti. Saçları, başının üstündeki örgülerle iç içe geçmiş bir dizi kristal boncukla süslenmişti. Kulaklarından yakut süsler sarkıyordu.

"Görünüşe bakılırsa Loncaster yaptığı tüm kötülüklerin cezasından kurtulacak," dedi sessizce ama içi içini yiyordu. *Seni çok özledim. Sen beni hiç özledin mi?*

"Jorvik garnizon komutanlığı görevini kaybetmekle başlayarak bedelini ödeyecek. Dunstan bize bu konuda güvence verdi."

Başını salladı. "Hawk's Lair'de bizi güvenliğiniz ve Loncaster'ı arayışınızın sonucu konusunda temin eden tüm mesajlarınız için teşekkür ederim."

Onun alaycılığını görmezden geldi ve bunun yerine kendi saldırısına geçti.

"Neden..."

Hawk's Lair'de kalma emirlerime *neden* itaatsizlik ettin?"

Neden bu kadar önemsiz detaylara takılıyor? "Emirler mi? Yani 'kadın işi' yapmamı ve önemli kararları siz erkeklere bırakmamı ister misiniz?"

"Ben öyle bir şey demedim."

"Söyledin."

Yüzü kızardı ama özür dilemedi. "Yazmak niyetindeydim-"

"Niyetinde miydin? *Niyet* etmiş olmanız rahatlatıcı."

Kadının sözünü kesmesi üzerine kaşlarını çatı, "-ama rapor edilecek bir şey yoktu." "Ölü ya da diri olduğunuza ne dersiniz? Ya da bulduğunuz Loncaster?" *Ya da beni özlediğini.* "Bana emir vermeye hakkın yoktu, John. Ne o zaman, ne de şimdi."

"Bu ne anlama geliyor?"

Omuz silkti. "Joanna nerede?" *Ve neden bana onunla ihanet ettin?*

"Paketleme."

O anda aklına Joanna'nın tüm giysilerinin Loncaster tarafından yok edilmiş olabileceği geldi. Yani güzel elbisesi ve mücevherli tarakları sevgilisi tarafından satın alınmış olmalıydı. Ingrith sinirle ellerini ovuşturdu. "Nereye gitmek için toplaniyorsunuz?"

Rahatsızca kıpırdandı, sonra meydan okurcasına çenesini kaldırdı. "Evi ve çömlekçilik ekipmanları onarılanaya kadar onu Hawk's Lair'e götürüyorum. Bu onun için en azından bunu yapabilirim."

Hawk'ın İni. Bu, Ingrith'in hâlâ tutunuyor olabileceği tüm umutları yok etti. *O zaman bitti. Benim için umut yok.*

"Bana hiç güvenin yoktu, değil mi? Çocukla birlikte Hawk's Lair'i terk ettin, ikinizi de tehlikeye attın, çünkü beni yetenekli."

Yine de vahşi adam suçu onun üzerine atıyordu. "Bu doğru değil. Rünler adına! Ben sadece yardım etmek istedim."

"Yardım markanızla beni erkeksizleştiriyorsunuz. Erkekler kadınları korur. Kadınlar korumayı kabul eder. Hatta bazıları buna değer verir. Dünya böyledir... sizin içinde yaşadığınız iradeden bağımsız dünya hariç."

"Belki de Henry'nin vasiliğiyle ilgili planlarınızı benimle paylaşma nezaketini gösterseydiniz, size daha fazla güvenirdim, ama hayır, bu kadar *mert* olmak zorundaydınız."

"Şimdi ne olacak?" diye sordu. "Atmaca'nın İni'ne geri dönecek misin?" Yüzünde çabucak maskeleyiği tuhaf, savunmasız bir ifade vardı.

"Bunu neden yapayım ki?" *Seninle gelmemi iste, diye* içinden haykırdı. "Vahşi dürtülerini dindirmek için metresin olacak."

"Hatırladığım kadarıyla bir zamanlar onları bu kadar vahşi bulmuyordunuz."

Utançtan yüzü kızardı. *Bu konuyu şimdi nasıl açabilir? Beni yeterince incitmedi mi?*

"Neden beni özlemeye devam ediyorsun, Ingrith? Sana Joanna'nın metresim olmadığını söyledim."

"Gerçekten mi? Nişanlandın o zaman?"

"Öyle olsaydı senin için fark eder miydi?"

Söyleyebileceğimden daha fazla. "Hayatınızda kalıcı bir yerim olmadığını bana defalarca söylediğinize göre benim görüşümün bir önemi yok. Birbirinize mutluluklar dilerim." *Hah! Onlara böyle bir şey dilemiyorum. Onlara kötü bir çiftleşme diliyorum. Ona kötü bir bal diliyorum. Ona sigiller diliyorum. Keşke-*

"Yani ya evlilik ya da hiç mi?"

Kadın tereddüt etti. "Evet, öyle."

"Bu arada, Rafn senin için ne ifade ediyor?"

Bu soru birdenbire aklına geldi. Kıskanmış mıydı? Öyle olmasını umuyordu. "Babamın onu iyi bir evlat olarak gördüğünü söylemek yeterli. malzeme."

Yüzünü buruşturdu. "Ve ben olmaz mıyım?"

İç geçirdi. "Benim ve Rainstead yeniden inşa edildiğinde bu arada gönderilecek olan çocuklar için yaptıklarınıza minnettarım. Gerçekten de biz sizi zorladık, siz de bize misafirperverlik ve koruma sunma nezaketini gösterdiniz."

"Teşekkürünü istemiyorum. Neden ağlıyorsun?"

Gözlerini kırptırdı. "Vedalaşırken duygusallaşıyorum." "Peki bu veda mı?"

"Görünüşe göre öyle." Yine de ondan kalmasını istemesini, onu hayatında yatakta bir boğuşmadan daha fazlası için istediğini söylemesini bekledi. Adam hiçbir şey söylemedi.

Tam o sırada Rafn kapıda belirdi. "Ingrith, Cuma gününe kadar Jorvik'e varmak istiyorsak hemen yola çıkmalıyız."

O zaman bile John'a umutsuzluğunu, eğer onu gerçekten istiyorsa onunla birlikte Şahin İni'ne ya da başka bir yere gidebileceğini söyleyebilirdi. Ama Joanna Rafn'ın yanında belirdi ve John'a utangaç bir şekilde gülümsedi.

Ingrith başıyla kabul ettiğini belirtti ve John'a veda edercesine sarılacaktı ama ona dokunursa dağılacığından korkuyordu. Bunun yerine, "Bir kez daha John, tüm yaptıkların için teşekkür ederim" dedi. yaptık."

Yüzü donmuş bir öfke maskesine dönüşmüştü.

Kadın uzaklaşırken, adam onu suçladı: "Beni sevdiğini söylemiştin."

Ona "Ve sen yapmadın, seni iğrenç hödük" demeden önce sadece bir saniye tereddüt etti. İşte sorunun özü burada."

Bu sözler üzerine oradan ayrıldı.

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

Huzur içinde yuvarlanmasına bile izin vermediler.

John o gün öfkeyle Winchester'dan ayrıldı. Aslında, birkaç saat boyunca herhangi bir konuşma girişimini görmezden geldikten sonra, Joanna ve Hamr'ı birlikleriyle daha yavaş bir hızda ilerlemeleri için geride bıraktı ve tek başına atını sürdü. Günlerinin geri kalanında da öyle olacaktı.

Aşırı duygusal davrandığını biliyordu. Ne de olsa Ingrith'ten önce gayet iyi geçiniyordu. Ama Tanrı aşkına, bundan sonra olaylara böyle mi bakacaktı? Ingrith'ten önce ve Ingrith'ten sonra.

Hawk's Lair kalesine girer girmez Bolthor'un "Ingrith nerede?" diye sorması hiç de yardımcı olmadı.

En kötüsü de Katherine'in onunla yüzleşmesiydi. "Duyduğuma göre kaçmasına izin vermişsin. Yılın ahmağı ödülünü aldın."

"Kaçmasına *izin vermedim*. Kendi isteğiyle gitti... bir erkekle, diye ekleyebilirim. Bir Viking aşığı."

"Buna inanıyorsanız fena halde yanılıyorsunuz. Kadın sana neredeyse deli gibi aşık."

"Aptal olabilir ama bana karşı değil." "O zaman peşinden gitmelisin."

"Sen kendi işine bakmalısın."

"Testy, değil mi? Aşk insana bazen böyle yapar."

Onun fikirleri hakkında homurdandı ve kendi fikirleriyle boğulmak için tepindi.

Annesinin en iyi bal likörüyle hüzünleniyordu, Hamr ve Joanna o günün ilerleyen saatlerinde geldiklerinde hâlâ bunu yapıyordu.

Joanna o gece geç saatlerde yatak odasında ona geldi.

"Lordum?" Çekingen adımlarla odaya girdi ve kapıyı arkasından kapattı. Üzerinde sadece ince bir uyku tulumu vardı.

"Ne?" diye sordu, sanki kıyafeti her şeyi anlatmıyormuş gibi. "Acını hafifletebilirim."

Şu anda bu ağırlaştırmaya ihtiyacı yoktu ve seks teklifini ağırlaştırma olarak görmesi anlamlı değil miydi? O bile kullanamadı sarhoşluğu bahane olarak kullandı. İçtiği büyük miktardaki bal likörüne rağmen taş gibi ayıktı. "Ne acısı?" diye sordu, sonra aceleci dilini ısırabilirdi.

"Kalp acınız, lordum." Kadın şimdi yatağın yanında duruyordu, adam ise sırt üstü yatmış, bir kolunu alnına koymuştu.

"Kalp ağrısı mı?" Tiksintiyle homurdandı. Gerçekten de kendisine sağlı sollu efendilik taslayan bir kadını nasıl silip süpürebilirdi ki? Kendini bir hizmetkârdan faydalanıyormuş gibi hissedecekti ki Joanna öyle biri değildi. "Hiç havamda değilim, Joanna," dedi.

"Beni sevmek ya da evlenme teklif etmek zorunda değilsin... Böyle düşünmem aptalcaydı... Yani..."

"Joanna, evin yeniden inşa edilirken burada istediğin kadar kalabilirsin ama bunun için bana hiçbir şey borçlu değilsin. Çektiğin acılar için sana borçlu olan benim."

"Sana gelmemin nedeni bu değil."

"Biliyorum." Adam içini çekti ve olabildiğince nazik bir şekilde kadının teklifini geri çevirdi. "Belki başka bir gece. Ama bu gece değil."

Başını sallayarak sessizce odadan çıktı. Ama ilerleyen günlerde de ona karşı rahat davranmadı. Artık kanında sadece delilik yoktu, aynı zamanda bir hadım da olmaya başlamıştı, diye düşündü tiksintiyle.

Günler önce Joanna'ya şimdi ya da gelecekte karısı ya da yatak arkadaşı olmayacağını açıkça belirtmişti. Bu yüzden onu ve Hamr'ı yatak kürklerinin içinde birlikte bulduğunda hiç şaşırmadı. Çok özür dilediler ama o, araya girmeden önce ne yapıyorlarsa ona devam etmeleri için elini salladı. Umurunda değildi.

Artık Bolthor ve Katherine'in Şahin İni'ne yaptıkları uzun ziyareti nihayet sonlandırıp evlerine dönmelerinden önceki geceydi. Hamr da ertesi gün Joanna'yı Jorvik'e geri götürecekti, çünkü evi ve ticaret tezgâhı onarılmıştı.

Tatsız akşam yemeği için oturmadan önce Joanna onu yanağından öptü ve sıırttı. "Doğru o zaman. Kudretli şahin düştü."

Onunla tartışabilirdi... hiç değilse gururunu kurtarmak için, ama ne anlamı vardı ki?

Joanna, Katherine'in tavsiyesini yineleyerek, "Onun peşinden gitmelisin," dedi.

İkisi en iyi arkadaş olduklarından beri beklenmedik bir şey değildi.

"Artık başka biri var," dedi Joanna'ya. "Winchester'da birlikte olduğu adam."
Joanna kaşlarını çattı. "Bu hiç mantıklı değil. Sana nasıl baktığını gördüm.
Ingrith'in seni sevdiğine dair en iyi bahsimi ortaya koyarım."
"Bakışlarını yanlış yorumladınız ama yine de teşekkür ederim."
Acınacak haldeydi ve herkes öyle düşünüyor olmalıydı, çünkü Bolthor çok
geçmeden John'u olağanüstü bir içgörüyle özetledi.

*İnsan zihnindeki en hüznü kelimeler
Huzuru yok edenler
"Çok üzgünüm" değil.
Ya da "Seni artık sevmiyorum."
"Artık ale yok" değil.
Ya da "Kaytarmak için çok
yaşlısın." Hayır, en üzücü sözler:
"Ya..."
Ya o sert sözleri hiç söylemeseydiniz? Ya hayata dört elle
sarılısaydınız?
Ya şansını deneseydin?
Ya o kadının aşkına karşılık verseydin? Ya
evlenseydiniz ve tatlı bebekleriniz olsaydı? Ya
çok geç olmadan fark etseydin... Hayat sana bir
hediye vermişti.
Ya olursa... Ya olursa... Ya olursa?*

Ertesi sabah herkes gittikten sonra, John kararlılıkla kendini kuşandı.
Kendini düzeltmeli ve hayatını yeniden kazanmalıydı. Böylece, kafasını yaran
bir birayla, çalışmalarına devam edeceği bal kulübesine doğru yola çıktı.

Ancak böyle olmayacaktı, çünkü daha encaustum'u inceltip, tüy
kalemini sivriltilip günlüğünü çıkarır çıkarmaz ev hizmetlilerinden biri
ziyaretçileri haber vermeye geldi.

Önce yüreği ferahladı. Belki de Ingrith geri dönmüştü. Ama öyle
değildi. Annesi ve üvey babasıydı.
Onu kurtarmaya gelmişlerdi.
Kendisinden.

Sırlar sizi avlamak için geri dönmenin bir yolunu bulur.

Bir zamanlar Hawk's Lair'in hanımı olan Ravenshire'lı Leydi Eadyth oğluna baktı ve ağlayabilirdi.

John onu ve Eirik'i büyük salonun dışında, yaz güneşinin kapatılmamış birkaç pencereden aydınlattığı küçük bir güneşliğe götürmüştü. Pencerelede cam yoktu; oğlunun bunu yapacak parası olmasına rağmen henüz bu pahalı maldan yararlanmamıştı. Ama bu bir sorundu Onunla daha sonra konuşacaktı. Şimdilik, adamın görünüşü onu telaşlandırmıştı.

Bir noktada kafasını kazıtmıştı ve kafa derisi şimdi kaba bir kıl fırçasıyla kaplıydı. Kilo vermişti ve elmacık kemikleri çelimsizce çıkmıştı. Eirik ona Witan toplantısından sonra John'un kafasını kazıttığını söylemişti ama duymak ve görmek farklı şeylerdi.

Ayrıca, ışığa karşı gözlerini kırptırmasına ve yüzünü buruşturmasına bakılırsa, muhtemelen günlerce süren bir biradan muzdarip olduğundan şüphelenmişti. Ve o nadiren aşırıya kaçan bir adamdı.

"Berbat görünüyorsun." Yorumu açık sözlü olsa da, Eirik'in üvey oğlunu önemseydiği açıktı.

"Bu hoş olmayan gözlem için teşekkür ederim. Buraya beni rahatsız etmeye mi geldin, yoksa rahatsız etmek için mi geldin?" diye sordu nezaketsizce.

"Neyin var John?" diye sordu, vücudundaki tüyler diken diken olmuştu. Biricik oğlunda kesinlikle ters giden bir şeyler vardı. Otuz bir yaşında olabilirdi ama her zaman onun ilk ve tek oğlu olacaktı.

John'un onlara bir sorun olmadığını söylemek üzere olduğunu görebiliyordu ama bunun yerine sandalyesine çöktü ve bir hizmetçi onlara yanında getirdiği yeni parti bal liköründen fincanlar getirene kadar bekledi - John'un ihtiyacı olan son şey - bir düzine ya da daha fazlasını kullanabileceği bir tepsi yulaf keki ile birlikte.

Adam içkisini yudumlayıp tek bir lokma bile yemeyince, kadın tiksintiyle başını salladı. "Nişanlandığınızı duydum."

"Duydun mu? Nişanlanmadığımı da duydun mu? Ya da aynı anda iki kadınla nişanlı olduğumu? Yoksa o gevşek dilli sevgili kocanız bu dedikoduyu size söylemeyi ihmal mi etti?"

"Pfff!" Eirik dedi ki.

"Seni çok iyi tanıyorum John. Acı çekiyorsun." Onun ellerinden birini iki elinin arasına aldı. "Ne oldu?"

"Bilmen gerekiyorsa, hayatımı berbat ettim." Aceleyle yaptığı bu itiraftan pişmanlık duyuyormuş gibi alt dudağını ısırды. John her zaman sessiz bir çocuk, sonra da duygularını kontrol altında tutan bir adam olmuştu.

"Seni en son üç ay önce gördüğümde mutlu ya da en azından memnun görünüyordun. O zamandan beri ne oldu?"

"Ingrith," diye cevap verdi kısa ve öz bir şekilde. "Hâlâ sarhoş olmalıyım," diye mırıldandı nefesinin altından, "yoksa dilim kendi başına bir hayata büründü."

"Ingrith," diye tekrarladı, bu tek kelimenin içindeki tüm gizli anlamları düşünerek. "Onu seviyor musun?"

Omuz silkti. "Önemli değil. Artık başka bir erkeği var."

"Öyle mi?" Eirik şaşkın görünüyordu. "Hawk's Lair'de lanet bir münzevi gibi kış uykusuna yatarak bunu nasıl bilebilirsin ki?"

John üvey babasına ters ters baktı. "Sen de oradaydın. Onu yeni sevgilisiyle gördün."

"Yeni sevgili mi?" Eadyth tek bir kelimeye odaklandı. *Yeni*, daha önce bir sevgilisi olduğunu ima ediyordu, bu da sadece şu anlama gelebilirdi...

"John! Ingrith'in erdemini mi aldın? Bir kraliyet prensesi, Mary aşkına!"

"Ben hiçbir şey almadım. O verdi."

Bu tartışmalı konu üzerine ona dudak büktü. "Kral Thorvald aradaki farkı göremezdi."

"Oha! Buraya geri dön," dedi Eirik alnında hâlâ çatık olan bir şaşkınlıkla. "Ingrith'i hangi adamla gördük?"

John, "Witan toplantısına ona eşlik eden Viking ahmak," diye açıkladı.

"Ubbi?" Eirik şaşkın görünüyordu.

"Tabii ki hayır. *Büyük* budala."

"Rafn?" Eirik bir kahkaha attı. "Rafn, Ingrith'in evlilik yoluyla kardeşi, mutlu bir evliliği olan evlilik yoluyla kardeşi."

Üvey babasının ne dediğini nihayet anlayan John'un yüzü bir an için aydınlandı. Sonra suratı asıldı. "Neden bana yalan söylesin ki?"

"Gerçekten Rafn'ın sevgilisi olduğunu mu söyledi?"

John kapalı yumruğunu ağzına götürdü, sonra da itiraf etti: "Tam olarak değil. Şimdi düşünüyorum da, Ingrith'e Rafn'ı sorduğumda kesin bir tik vardı.

gözünden."

"Ha?" Eirik ve annesi şaşkınlıkla kaşlarını çattı.

"Yalan söylediğinde ya da bir şey sakladığında, tıpkı Emma'nın eskiden yaptığı gibi gözünde bir tik oluşuyor."

"Ah!" Eirik söyledi.

"Senin hakkında ne hissediyor?" diye sordu annesi.

Omuz silkti. "Beni sevdiğini söyledi ama bu ben Winchester'a gitmeden önceydi. Son görüşmemizde bana iğrenç bir hödük dedi."

Eadyth ve kocası kahkahalara boğuldu. "Siz
ikiniz bal likörüne mi batırdınız?"

"Annen bana her zaman iğrenç bir hödük derdi. Bana aşık olduğunu bu şekilde anladım," diye açıkladı Eirik.

Eadyth, Eirik'in kolunu tokatladı. Adamı nasıl da seviyordu! Bunca yıl sonra bile.

"Siz ikiniz çıldırmışsınız," diye gözlemledi John. "Eğer öpüşmeye başlayacaksanız, ben bal kulübeme geri dönüyorum."

"Pekala, bu her şeyi çözer. Ingrith'e ödün verdiğine göre evlenme teklif etmelisin. Daha azını yaparsan onun adını lekelemiş olursun," dedi Eadyth. Bu durumdan memnun olduğunu söylemek çok hafif kalırdı. Eadyth, John'un gelecekteki mutluluğunun anahtarının Ingrith olduğunu hissediyordu ve bunun gerçekleşmesi için elinden gelen her şeyi yapacaktı.

Hatta onu harekete geçirmeye çalış.

Başını iki yana salladı. "Sorun da bu, tıpkı Ingrith Hawk's Lair'deyken olduğu gibi. Ona ya da herhangi birine iyi niyetle evlilik teklif edemem. kadın."

"Neden olmasın?"

"Biliyorsun," dedi, "konuyu değiştirmeyi gerçekten çok isterdim. Gelip arı kovanlarımı incelemek ister misin anne?" "Hayır, senin arı kovanlarını incelemek istemiyorum, seni ahmak."

"Bu arada, kaybettiklerimi yenilemek için gönderdiğin gül fidanları için teşekkür ederim."

"Sana hiç gül fidanı göndermedim," dedi.

"Her iki günde bir, daha fazla gül ağacı geliyor." Soru sorarcasına başını eğdi. "Acaba kim-"

"Konuyu değiştirme oğlum. Neden evlenemiyorsun?"

"Çünkü deliliği kanımda taşıyorum ve bunu sahip olabileceğim herhangi bir çocuğa geçirme riskini almak istemem."

"Ha?" Eirik söyledi.

"Böyle aptalca bir fikre nereden kapıldın?" diye sordu. "Eğer kanında delilik taşıyorsan, o zaman ben de... Aman Tanrım!" Eirik'e döndü. "Babasından aldığını sanıyor."

Annesi ve Eirik karşılıklı bakıştılar. Sonra annesi ayağa kalktı, onu başının üstünden öptü ve kulağına fısıldadı, "Artık her şey yoluna girecek." Sonra da yanında getirdiği arı kasalarını kontrol etmek istediğini söyleyerek odadan çıktı.

"Konuşmamız gerek," dedi Eirik, sandalyesini John'un kine yaklaştırarak neredeyse diz dize gelmelerini sağladı. "Baban, Gravely'li Steven, benim kardeşimdi."

Sevgili Anne'nin Sevgili Baba'ya karşı hiçbir şeyi yoktu.

John kulaklarına inanamadı.

"Ölene kadar Steven'ın üvey kardeşim olduğunu bilmiyordum. Onu ben öldürdüm John ve bunun için her zaman üzgün olacağım."

"Anlamıyorum."

"Sizin gibi ben de Steven'ı bir canavar olarak görüyordum. Yaptığı şeyler canavarcaydı. Onu öldürmemi istedi, John. Ölmek istedi ve ancak ölürken bana ilişkimizi açıkladı."

"Kardeşin olsun ya da olmasın, onu öldürdüğün için seni suçlamıyorum."

"Kanında delilik taşıdığını nereden çıkardın? Bunu sana hiç söylemedim ve annenin de söylemediğini biliyorum."

"Mesele de bu zaten. Kimse babam hakkında konuşmadı ama ben çok şey duydum. Çoğunlukla hizmetçilerden ya da *ev hizmetçilerinden*. Yürümeye başladığımdan beri babamın hainlikleriyle ilgili hikâyeler duyuyorum. Arkadaşın Selik'in ilk karısını gerçekten öldürdü mü ve kundaktaki oğlunun kafasını mızrağın ucunda taşıdı mı?"

"O yaptı. Ve çok, çok daha kötüsünü. Ne de olsa annenize tecavüz etti, size öyle söylendi. Ama o deli doğmadı. Delirdi."

"Onu savunabilir misin?"

"Onu savunmayın. Onu anlayın."

"O deliydi. Ben onun oğluyum. Mantıklı sonuç, doğurduğum herhangi bir çocuğun da deli olabileceğidir."

Eirik başını salladı. "Bunun olma ihtimali çok düşük. Açıklamama izin verin. Steven'ın annesi babamla sadece bir gecelik kısa bir ilişki yaşamış. Günahı için onu asla affetmeyen kocasına geri döndü."

ona ikinci bir oğul verdi. Skandaldan kaçınmak için onu oğlu olarak kabul etmesine rağmen Steven'dan nefret ediyordu. Steven'ın babası o küçükken öldü ve onu defalarca döven ve acımasızca davranan sadist bir oğlancının himayesine verildi. Steven çoğu zaman küçük kardeşi Elwinus'u benzer cezalardan korumak için bu korkunç istismarı kabul etti. Zihinleri ikiye bölünmüş gibi hisseden çocuklar ve hatta yetişkinler duydum.

bu büyüklükte bir suistimale dayanamaz."

"Babamın bir sonraki adam kadar akli başında doğduğunu mu söylüyorsunuz?"

"Sanırım öyle. Jarrow'daki Aziz Paul Manastırı'nda keşişlik yapan Elwinus Amcanızla konuşmanız gerekiyor. Sana o ilk yılları anlatabilir."

John başını salladı, kendisine söylenenler karşısında şaşkına dönmüştü. Eğer bu doğruysa, evlenebileceği anlamına geliyordu. Çocuk sahibi olabilirdi. Ama şu anda bunu düşünemiyordu. "Ve onun hayatına son veren sen miydin?"

"Dolaylı olarak. Kardeş olduğumuz konusunda benimle alay ettiğinde, babanın boğazına yatay olarak bir kılıç dayamıştım.

O zamana kadar fark etmediğim bir benzerlik var aramızda. Ona benziyorsun, John. Yakışıklı bir adamdı." Eirik boğazındaki güçlü duyguları temizlemek için öksürdü. "Her neyse, bana babasının onu hiç istemediğini söyledi.

Annesi ve babası öldükten sonra, küçük yaşta tüm Britanya'daki en kötü adam olan Gravely kastellanı Gerald'ın himayesine bırakıldı. Kardeşi Elwinus daha bir bebektir. Babam onu kurtarmış olsaydı ne olurdu diye hep merak etmişimdir.

Zaten babamın onun babalığını bildiğini de sanmıyorum." Eirik güçlü bir duyguya kapılmış bir şekilde nefes alıp verdi. "Bugün bile babanın son anlarını hatırlıyorum. Sonsuza dek beynimde yer edecekler. Gravely'deki kalesindeydik..."

Eirik kılıcını kınından çıkardı ve kemerinden bir hançer çıkardı. Örtüyü yana savurduğunda, Gravely bir savaş baltası sallayarak üzerine atladı. Mavi gözleri geniş ve çılgındı. Ağzının kenarlarından köpükler akıyordu.

"Sonunda!" Steven çığlık attı ve sürpriz avantajına sahip olarak baltayı başının üzerinden Eirik'in yüzüne doğru savurdu. Eirik savruldu ama bıçak omzundan bir parça et koparmadan önce değil.

kemiğe sapladı. Eirik bir lanet okuyarak acıyı görmezden geldi ve bir sonraki hamleyi savuşturarak Steven'ı karnının üst kısmından yaralamayı başardı.

Steven'ın bir zamanlar iyi olan vücudunu harap eden hastalığa rağmen, hâlâ güçlü bir savaşçıydı ve en azından başlangıçta Eirik'in uzman becerisine karşı koyabilecek kapasitedeydi. Bir ileri bir geri, savuşturdular ve ittiler. Steven baltayı bıraktı ve gözünü kırpmadan bir kılıç aldı. Ama sonra hastalığının tahribatı etkisini göstermeye başladı ve Gravely'nin Dayanıklılığı azaldı. Dikkatsiz ve beceriksiz oldu.

Ve Eirik öldürme zevkini kaybetti. Şeytani düşmanını yok edecekti. Yapmak zorundaydı, eğer başka bir sebep yoksa, onun anlamsız Yoluna çıkan herkese saldırırdı. Ama adam açıkça delirmişti. Gözleri doğal olmayan bir şekilde genişti ve çılgın bir kan arzusuyla parlıyordu. Ağzı yaşlı bir adam gibi gevşek ve titrekti. Belki de her zaman deliydi ama bunu sakın bir dış görünüşün altında saklıyordu.

Beni bu kadar inciten bu adama nasıl acıyabilirim?

Çünkü bu üzücü duruma gelebilmek için çok acı çekmiş olmalı, diye kendi kendine cevap verdi.

Eirik güçlü bir hamleyle onu duvara doğru itti ve kılıcını yatay olarak Steven'ın boğazına dayadı. "Bitti, Gravely," diye hırladı. "Sonunda kötülüğün sona erecek."

Steven çılgınca kıkırdadı. "Evet, ama benim ölümümle yaşayabilecek misin *kardeşim*?"

Eirik'in üzerine soğuk bir ürperti çöktü. Oda uğursuz bir sessizlikle cınladı.

Ölümle yüzleşse bile Steven'ın ardında yıkım bırakmanın bir yolunu bulacağını bilmeliydi.

"Eirik, onu dinleme," diye seslendi kardeşi Tykir arkasından. "Öldür şu piçi."

Gravely tekrar güldü, artık kurtulmaya bile çalışmıyordu.

"Aramızdaki benzerliği hiç düşünmedin mi Eirik? Siyah saçlar. Mavi gözler. Aynı boy. Benim kanımı paylaşıyorsun, *kardeşim*. Ve sen biliyorum."

Eirik inkâr edercesine başını sallayarak, "Öyle olamaz," dedi.

"Baban tohumlarını annemin içine, kocası kötü şöhretli Gravely Kontu'ndan kaçabildiği tek seferde ekti.

Çoğu insan gerçek babam olduğunu düşünüyordu. Damızlık olduğunu öğrenince Gravely'ye geri döndü."

Eirik başını iki yana sallayarak Steven'ın iddialarını yalanladı. Kılıcını hâlâ düşmanının boğazına dayamıştı.

Steven inanılmaz hikâyesini anlatmaya devam etti, "Babam beni hiç istemedi ve önce annem sonra da o öldükten sonra, on yaşındayken tüm Britanya'daki en kötü adamın, Gravely kastellanı Gerald'ın himayesine bırakıldım. Kardeşim Elwinus da kundak bezinden yeni çıkmıştı. Ah, Tanrım," diye inledi ve düşünmeye bile dayanamayacağı kadar acı veren bir anıyla gözleri yuvalarından fırladı.

Sonra Steven sakinleşir gibi oldu. Eirik'in gözlerinin içine baktı, bir an için aklı başına gelmişti ve kırık bir sesle, "Kardeşim..." diye fısıldadı. At the Aynı anda başını öne doğru salladı ve kasıtlı olarak kendi boğazını kesti. Her yere kan sıçradı ama yine de dehşete kapılan Eirik Steven'ı kollarından tutarak dik tuttu.

Ve Eirik, en nefret ettiği düşmanı için gözlerini buğulandıran yaşları göremiyordu.

Eirik gözleri yaşlarla dolduğu için konuşamıyordu. Sonra John'u tuttu ve ona sıkıca sarıldı. "Babanı affetmelisin. I var."

Kucaklaşmayı kestiklerinde John şaka yapmaya çalıştı: "Peki, şimdi sana nasıl hitap edeceğim? Eirik mi, üvey baba mı, yoksa amca mı?"

"Beni en çok memnun edecek şey," dedi Eirik, "bana Baba demen olurdu."

Affet, evet; unut, asla...

"Onu nasıl affedebilirsin?" Kavrulmuş gül tarlalarında yürürlerken John annesine sordu.

"Bu çok uzun zaman önce oldu. Ayrıca, o olay olmasaydı, sana asla sahip olamazdım. Oğlum, sen bin kat daha fazla acıya değersin."

Bu da onun sarılmasına neden oldu.

Sonra bir şey fark edene kadar sessizce yürüdüler. Kalçalarının üzerine çökerek çıplak elleriyle bir tümseğin etrafını kazdı. Yeşil büyüme geliyordu. Aynı şeyi tekrar tekrar yaptı. İnanılmazdı. Beklediğinden daha fazla gül ağacı geri gelmişti. Bu kadar çoğunun hayatta kalması onun için bir mucizeydi.

"Bu bir alamet," dedi annesi, gözlerinden yaşlar boşanarak.

"Neyin alameti?" diye hafifçe alay etti.

"Yeni başlangıçlar."

"Ingrith'ten mi bahsediyorsunuz?"

"O da var. Biraz özenle güller eskisinden daha iyi olabilir." "Acı için daha iyi, bunu mu söylüyorsunuz?"

"Belki." Ona gülümsedi ve okşayıcı bir elini adamın sakallı kafasında gezdirdi. "Belki saçların kıvrırcık olarak bile geri gelir."

"Allah korusun!"

Annesi ve Eirik ertesi gün ayrıldıklarında John kendini çok daha umutlu hissediyordu.

Annesi, "Sadece düğün için orada olduğumdan emin ol," dedi.

"Önce gelini bulmalıyım," diye cevap verdi. Ve bunun o anda fark ettiğinden daha doğru olduğu ortaya çıktı.

Sonra diğer ayakkabı düştü.

Ingrith hayatı boyunca hiç bu kadar mutsuz olmamıştı ve bunun tek nedeni babasının, görmesi için Stoneheim'a yeni koca adayları davet etmiş olması değildi.

"İşte buradasın," dedi kız kardeşi Drifa, paylaştıkları büyük uyku çardağına girerken. Elinde, Ingrith'in gözyaşlarına boğulmasına neden olan bir kucak dolusu gül vardı. Evlenmemiş tek kız kardeşi olan Drifa'nın çiçeklere tutkusu vardı, tıpkı Ingrith'in yemek pişirmeye tutkusu olduğu gibi... ve belli bir adama. Bu adam

gözyaşları akmaya devam etti.

"Oh, Ingrith! Ne oldu?"

"Güller," diye feryat etti. "Bana şunu hatırlatıyorlar... ah, boş ver."

"Bunun İngiltere'ye gönderip durduğun gül kesimleriyle bir ilgisi var mı?"

"Evet, öyle. Birine iyilik borcum var" -omuz silkti- "gülleri güller."

"Tyra gibi savaşçı bir kadın olsaydım, seni bu kadar inciten adamın kalbini oymaya giderdim."

"Onun kalbi yok."

"Peki tam olarak kim olduğunu söylemişsiniz?"

Ingrith kalan gözyaşlarını kırıpıştırdı ve Drifa'nın sözlerine gülümsemeye çalıştı.

Onu sürekli ağlama krizleri içinde İskandinavya'ya gönderen gizemli adamın adını keşfetme çabası.

"Dinle kardeşim, sonsuza dek burada saklanamazsın. Babam tanışmamız için yarım düzine adamı buraya davet etti. Beni orada yalnız bırakamazsın."

"Balıkları cezbetmek için bir sandalın üzerinde balık yemi."

Karşılaştırma karşısında gülümsedi... yerinde bir tanımlama. "Bütün bu güller ne için?"

"Onları kurutmak ve pazarda satmak için potpuri keseleri yapmak istiyorum. İşte, kokla onları. Koku muhteşem değil mi?"

Drifa buketi Ingrith'in burnunun altına itti. Koku çok baskındı. Hatta mide bulandırıcıydı. Ingrith çiçekleri bir kenara itti ve lazımlığa koşarak midesini boşaltmaya başladı. Tıpkı son iki gecedir her sabah yaptığı gibi.

Drifa ağzını çalkaladıktan ve küçük keten bir bezle dudaklarını kuruladıktan sonra yatağın kenarında oturmuş bekliyordu. "Eee?"

Ingrith onun yanına oturdu. "Artıyorum." John'un "tohumunu bedeninin dışına akıtması" buraya kadarmış. Ve gerçekten de çok erkeksi bir tohumu olmalıydı çünkü gerçek anlamda sadece birkaç kez sevişmişlerdi.

"Üreme mi yapıyorsun? Cehennem ve Valhalla! Bu harika!"

"Öyle mi?" Ciddi olup olmadığını anlamak için Drifa'ya baktı.

Öyleydi.

"Harika, değil mi?" Bunu daha önce nasıl fark etmemişti? Asla bir çocuk sahibi olamayacağını düşünen o kadın, seveceği kendi küçük çocuğuna sahip olacaktı. Ve bebek, inançsız ruhuna rağmen hâlâ sevdiği adamın bir parçası olacaktı.

Drifa, "Kim olduğunu bildiğin kişiyle sorunlar çıkacaktır," diye belirtti.

"Baba," diye tahmin etti Ingrith.

"Sizin de itibarınız."

"Nerede yaşayacağım da ayrı bir konu."

"Belki de babasıyla evlenebilirsin." Drifa'nın John'un kimliğini keşfetmeye yönelik bir başka girişimi.

Ingrith üzüntüyle başını salladı. "Benimle evlenmeyecek. Bana öyle söyledi. Birçok kez."

"Hödük! Vana'nın ilk kocasına yaptığımız gibi onu da öldürmeliyiz. Belki bebekten haberi olsaydı-"

Ingrith başını daha güçlü bir şekilde salladı. "Hayır, asla bilemez." John'un bu dünyaya muhtemelen delilikle lekelenmiş bir çocuk getirmesinden duyduğu dehşeti hayal edebiliyordu. Nedense böyle bir şeyin olmasından hiç korkmuyordu.

Ama eğer öyleyse, çocuğun her türlü sorununu severek çözerdi. "Evli mi?"

"Hayır. En azından onu son gördüğümde öyle değildi ama şimdi öyle olabilir."

"O zaman neden-"

"Ona söylemeyeceğim ve bu son sözüm."

"O zaman plan yapmalıyız."

"Biz mi?"

"Bunu tek başına yapmana izin vereceğimi mi sanıyorsun? Tsk-tsk-tsk! Ne kadar ilerledin?"

"Sanırım sadece iki ay kadar."

"Peki hamileliğiniz ne kadar süre sonra ortaya çıkacak?"

"Pfff! Hiçbir fikrim yok. Bazı kadınlar beşinci aya kadar göstermezler. Bir İskandinav önlüğüyle pek çok şey gizlenebilir."

"Emin olmak için, buradan en geç iki ay sonra ayrılmalıyız."

"Buradan ayrılmak mı?"

"Ingrith! Babamın dünyaya gayrimeşru bir çocuk getirmene izin vereceğini hayal bile edemezsin. Sen daha gözünü kırpmadan seni fallusu olan ilk iki bacaklı varlıkla evlendirdi."

"Breanne'e ya da Tyra'ya gidebiliriz, ama hayır, Sakson topraklarına dönmek istemiyorum, orada öğrenebilir."

"Yani, o bir Sakson mu?"

Nereye gidebileceklerini düşünürken soruyu duymazdan geldi. "Kimsenin beni tanımadığı bir yere gitmeliyiz, en azından bebek doğana kadar. O zaman aniden ölen bir adamla tanışıp evlendiğime dair bir hikâye uydurabilirim. Böylece babam beni istemediğim bir evliliğe zorlamadan beni ve çocuğumu kabul etmek zorunda kalır."

"Vay canına! Tüm bunları başarmak zor olacak. Ama ikimizin de bir yerlerde ikamet edecek kadar serveti var..."

"Dediğin gibi, detayları çözmek için iki ayımız var. Bana söz ver Drifa, bundan kimseye bahsetmeyeceğine söz ver. Vana'ya bile."

Drifa çenesini hakaretle kaldırdı.

"Ben en iyisi mutfağa gidip yemeğin nasıl olduğuna bakayım. hazırlıklar devam ediyor. Ayrıca canım yaban turpu soslu domuz artığı çekiyor. Ya da şeftali."

"Önce salona gidelim ve babamın bu kez önümüze hangi ahmakları çıkaracağını görelim, yoksa bizi aşağı indirmeleri için muhafızlar gönderir. Geçen sefer yaptığı gibi."

Koridorda yan yana yürürlerken Drifa, "Gülleri toplarken yanımdan geçen adamlardan birini gördüm. İzlandalı bir Viking savaşçısıydı. Oldukça çekiciydi."

"Oh?" Bu bir sürprizdi. O ve Drifa yaşlandıkça ve Babası çaresizleştikçe, önlerinde geçit töreni yapan erkeklerin İskandinav erkekliğinin en iyi örnekleri olma ihtimali de azalıyordu.

"Tek bacağı var."

Ah! O kadar da sürpriz değil o zaman. "Nasıl yürüyor?"

"Tahta bir bacakla."

"Tahta bacaklı bir Viking mi?"

İkisi de kahkahayı patlattı.

Ve bu iyi bir şeydi. Ingrith mizahın birçok derde deva olabileceğini ya da en azından hayatı daha katlanılabilir hale getirebileceğini keşfetmişti.

OceanofPDF.com

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

Umut çiçekleri...

John, annesi ve üvey babasıyla konuştuğundan bir gece sonra Jarrow'daki Aziz Paul Manastırı'na vardı.

Amcası Elwinus manastıra kapanmış bir keşiş olmasına rağmen, bugün John ile konuşmasına izin verilmişti. Zaten sessizlik kuralı günün sadece bir kısmında geçerliydi ve o zaman bile bir tür işaret dili kullanmalarına izin veriliyordu.

Dışarıdaki manastırdan, badem bıyıklı bir keşişin dizlerinin üzerinde gül ağaçlarını kesmekte olduğu arka alana götürüldü... Aman Tanrım!.. gül ağaçlarını kesiyordu.

Onun yaklaştığını duyan Elwinus ayağa kalktı ve ellerini kahverengi ev kumaşından yapılmış, ip kemerli cüppesinin tozuna buladı. Gravely mülklerinin varislerinden biri olarak sahip olabileceği zenginlikten çok uzaktı.

"Elwinus Amca?" dedi.

"John!" Adamın yüzünde bir şok ifadesi vardı ve bu sadece kafalarındaki saçların benzer şekilde eksik olmasından kaynaklanmıyordu. "Tıpkı babana benziyorsun."

John'a göre bu bir iltifat değildi.

"Anladığım kadarıyla babanız hakkında pek çok sorunuz var. Gelin, şuraya oturalım ve Peder Cyril bize bir bardak bal likörü getirsin."

Bu işe balıklama atlamaya karar verdi. "Hayatım boyunca babamın deli olduğuna ve bu özelliği kanımda taşıdığımı inandım."

Elwinus başını salladı. "Baban ilk yıllarında bir melekti. O beni korumasaydı, ben de aklımı kaybeder miydim, Tanrı bilir. Görüyorsunuz, oradaydım. Steven'ın neler çektiğini gördüm ve bu korkunçtu."

"Babası mı demek istiyorsun?"

"Babamız acımasız, bazen de hırçın bir adamdı. Steven'ı zaman zaman mutsuz ederdi. Ben onun öz oğluydum ve

Bana da pek bir şey olmadı. Ama dehşet babam öldükten sonra başladı. Gravely kastelları Gerald'ın himayesine bırakıldık. Şeytan'ın müridi olduğu kesin. Steven sadece on yaşındaydı. Ben çok daha küçüktüm ama gördüm... Aman Tanrım, neler gördüm! Çoğu insan bunu bilmezdi ama Steven'ın sırtı kırbaç izleriyle kaplıydı. Kolları birden fazla kez kırılmış ve kaburgaları defalarca çatlamıştı."

"Bir insan neden bir çocuğu böyle cezalandırmak ister ki?"

"Çünkü Steven ilk başta direndi... Bu zihni bölünmeden önceydi. Ondaki değişimi ancak bu şekilde tarif edebilirim."

"Üvey babam da aynı şeyi söyledi."

Elwinus başını salladı. "Dahası da var." Keşişin yüzündeki ifadeye bakılırsa, John en kötüsünün geleceğinden şüpheleniyordu.

John daha kötü bir şey hayal edemezdi.

"Gerald Steven'a oğlancılık yaptı. Defalarca. Ve sonra onu benzer zevkleri olan arkadaşlarına verdi."

"Gerald'a ne oldu?"

"Steven onu on beş yaşındayken öldürdü. Muhtemelen diğer tacizci erkeklerden bazıları da."

"Cinayetlere göz mü yumuyorsunuz?"

"Tabii ki hayır. Ama bunu neden yaptığını anlıyorum. O zamana kadar ona verdiği zarar telafi edilemezdi. Beş yıl önceki masum çocuğa geri dönemezdi."

"Demek hiç çocuk sahibi olmamakla ilgili korkularımın yersiz olduğunu düşünüyorsunuz."

"Oh, John, yapabileceğin en iyi şey Gravely'yi geçmişti silecek bir sürü mutlu çocukla doldurmak."

Bu ihtimalin görüntüsü zihnini dolduruyordu ama John o kadar uzun süre kalıtsal deliliğiyle ilgili yanlış kanılar altında yaşamıştı ki umutlu olmakta zorlanıyordu. Ama yavaş yavaş bilincine sızıyordu.

Ingrith. Şimdi Ingrith'e gidebilirdi. Ona evlenme teklif edebilirdi. Sadece çok geç olmamasını umuyordu.

Hoş bir vagon değildi...

Üç gece geçti ve John hâlâ Ingrith'i arıyordu.

Şahin İni'nde kalan yetimler geri gönderilmiş olsa da, Ingrith tahmin ettiği gibi yeniden inşasına yardım etmek için Jorvik'teki yetimhaneye dönmemişti. Mantıklı bir varsayım. Ne yazık ki, çok fazla varsayım ve yeterince mantık yoktu.

Jorvik'teyken Joanna'yı ziyaret etmek ve nasıl ilerlediğini görmek için durdu. Eskisinden daha güzel bir evi ve tüccar tezgâhı olduğu ve yeni bir fırın kurulduğu ortaya çıktı. Daha da şaşırtıcı olanı, Başpiskopos Dunstan bu onarımların parasını Loncaster'ın ödemesini emretmişti. Hamr'ı orada onunla birlikte bulunca hiç şaşırmadı. Hamr'a kanun kaçağı statüsünün kaldırıldığı bildirildiği için ne kadar süreyle orada kalacağını bilmiyordu ama Viking kendinden çok memnun görünüyordu. Kaderin cilveleri ve dönüşleri ne garip, diye düşündü.

"Belki de rahibe olmaya karar vermiştir," diye teklif etti Hamr.

Karşılığında ünlü bir Anglosakson sözcüğü önerdi.

"Hayır, Leydi Ingrith'i Winchester'daki Witan toplantısından beri görmedim," dedi Joanna ona. "Belki de kız kardeşlerinden birini ziyarete gitmiştir. Sanırım ikisi Northumbria'da yaşıyor."

Böylece iki gecesini daha önce Ingrith'in kız kardeşi Breanne'in kocası Caedmon'la birlikte yaşadığı kuzey Northumbria'daki Larkspur'a, sonra *da* Amazon gibi bir kadın olan kız kardeşi Tyra'nın kocası Şifacı Adam'la birlikte yaşadığı Hawkshire'a giderek harcamıştı. John bal deneyleriyle şifa sanatıyla uğraşıyordu ama Adam gerçek bir tıp adamıydı. Son derece yetenekli ve eğitimliydi. Ama John, Ingrith'in kız kardeşleriyle ilgili olarak şunu söylemek zorundaydı... Ona sorarsanız, onların çarpık bir mizah anlayışları vardı, onlara vahşi kız kardeşlerini aradığını söylediğinde gülüyorlardı.

"Vahşi mi?" Breanne bunu belirtti. "Ingrith tanıdığım en mantıklı, en uysal insan. Tek istediği yemek pişirmek için mutfağında huzur içinde yalnız bırakılmak."

Bu yanlış anlama karşısında sadece kaşlarını kaldırmıştı.

Ama Caedmon ona bir kenara çekilip, "Tecrübelerime göre Kral Thorvald'ın tüm prensesleri vahşidir," dedi.

"İyi vahşi mi, kötü vahşi mi?" diye soracak kadar aptaldı. "Nasıl sorabilirsin?"

Bir de ona gülmekten kendini alamayan Adam vardı. "Biliyordum, bir gün bir kadının kurnaz ağına düşeceğini biliyordum."

"Ingrith beni tuzağa düşürmek için yola çıkmadı." *Daha çok ben onu tuzağa düşürmeye çalıştım.* "Yoksa neden benden kaçsın ki?"

"Senden kaçmak mı?" Tyra tam boyuna yükseldi, ki neredeyse onun kadar uzundu

O ve Adem gibi. Kadınların kaslarının olmaması gereken yerde kadının kasları vardı. "Eğer kız kardeşimi utandırdıysan senin mahrem yerlerini keserim."

"Utanç içinde olan benim, kendinden geçmiş bir buzağı gibi onun peşinden bir oraya bir buraya koşuyorum."

Bu açıklama Tyra'yı tatmin etti ve Adam'ın bir kahkaha daha patlatmasına neden oldu.

Amcası Elwinus'a yaptığı ziyareti annesine ve Eirik'e bildirmek için Ravenshire'da bile durdu.

Sonunda, Ingrith'in İskandinavya'daki evine dönmüş olması gerektiği konusunda fikir birliğine varıldı ki bu John'u söyleyebileceğinden çok daha fazla rahatsız etti. Ingrith ona birden fazla kez, babasının kendisine müstakbel kocalar teklif etmekle kafayı bozduğu Stoneheim'a geri dönmeyeceğini söylemişti. Onlardan birini kabul etmese iyi olurdu.

Ertesi gün ayrılmak üzereyken annesi "Peşinden git," diye öğüt verdi.

"Deniyorum, deniyorum," diye yanıtladı uzun bir iç çekişle.

İskandinavya'ya giden bir uzun yol gemisi bulması bir gece daha sürdü ve yolculuk ettiği gemi de köhneydi. Ayrıca, kısa süre sonra birçok Viking'in geminin yemeklerini tattıktan sonra neden çılgına döndüğünü öğrendi. Lutfesk ve kokulu *gammelost*.

Stoneheim'a vardığında hiç de iyi bir ruh halinde değildi. Ve iki kişilik karşılama ekibini gördüğünde ruh hali daha da kötüleşti. Ubbi ve Rafn.

Ubbi onun kaval kemiğine tekme attı. John küçük trolü ensesinden tutup kaldırmayı düşünürken, Rafn karnına bir yumruk atarak onu yakaladı Kendini savunamadan dengesini kaybedip yere yığıldı. Sonra Rafn onun ayağa kalkmasına yardım etti ve çok tuhaf bir şey söyledi:

"Buraya gelmen yeterince uzun sürdü, Saxon."

Gündemi olan haydutlara dikkat edin...

Ingrith üç buçuk aylık hamileydi ve hala o ve Drifa Tanrılara şükürler olsun ki, Viking önlükleri ve göbeğindeki küçük şişlik sayesinde durumunu sadece onlar biliyordu.

Muhtemel evlerini, birçok Viking'in yerleştiği Norsemandy'ye kadar daraltmışlardı. Drifa bir arkadaşının arkadaşıyla temasa geçmişti. Kendilerine ait bir ev bulana kadar ailesiyle birlikte üzüm bağlarında kalmalarını kabul eden çiçek uzmanı bir arkadaş. Her şey yavaşça ve gizlice halledildi.

Ingrith bir koca arayışında olmadığını bilse de babası bilmiyordu. İyi niyetli yaşlı adam hem kendisi hem de Drifa için potansiyel eşler bulmaya devam etti.

Drifa yakındaki bir masada oturmuş lavanta ve biberiye dalları koparıırken o da mutfakta yeni bir kurutulmuş mürver çeşnisi üzerinde çalışıyordu. Vana elinde bir

yaramazca sırttı ve bir sandalyeye oturdu. Sekiz aylıktan fazla hamile olduğu için oturmak uygun bir tanımdı. Ingrith bir gün kendisinin de o kadar büyük olacağını hayal bile edemiyordu.

"Şimdi ne olacak?" Drifa sordu.

"Babam koca arayışını genişletti."

"Nasıl yani?" Ingrith hiç umurunda olmamasına rağmen sordu.

"Karşıma bir Sakson ekledi."

"Gerçekten mi? Babamın bir İskandinavdan başkasını kabul edeceğini hiç düşünmemiştim," dedi Drifa.

Bu Ingrith'in çok işine yaradı, çünkü ona özel bir Sakson teklifi yoktu. Olmasını da istemezdi. Şimdi istemezdi.

"Babam bu akşam yemeği ekstra özel yapmanı istedi." "Hmpfh!" Ingrith homurdandı. "Benim bütün yemeklerim özeldir."

Vana paytak paytak yürüdükten sonra Drifa geldi ve ona sarıldı. "Sadece iki gece daha sürecek."

"Benim için bu kadar çok şeyden vazgeçmene neden olduğum için kendimi kötü hissediyorum."

"Hah! Sen burada babamla yalnız kalmak istediğimi mi sanıyorsun?

Gitti mi? Bana bir koca bulmak için çabalarını iki katına çıkarırdı. Ayrıca, Norsemandy'deki yeni çiçekleri görmek için can atıyorum. Oraya hiç gitmedim. Sen gittin mi?"

Başını iki yana salladı.

Ingrith o gece büyük salona girdiğinde saat geç olmuştu, yemek hazırlıkları için fazladan zaman harcamış, sonra da banyo yapıp giyinmişti. Bugünlerde daha yavaş hareket ediyor gibiydi. Akşam yemeği çoktan hazırды. Geldiğinde ilerleme kaydediyordu. Kürsüye doğru ilerlerken yıllardır tanıdığı kadın ve erkeklerle konuşmak için orada burada durdu.

Babası Rafn ve üç yabancı adam saygıyla ayağa kalktı. İçlerinden birinin tuhaf olmaması dışında.

John'du.

Basamakta sendeledi ve neredeyse düşüyordu. Onun burada ne işi vardı? Ve neden kimse ona Sakson "talibinin" kim olduğunu söylememişti?

Ama John onun eli için bir talip değildi. Başka bir sebepten dolayı burada olmalı. Aman Tanrım! Henry olabilir mi?

Tanıştirilmayı bekledi. Geirfinn, soylu bir Danimarkalı savaşçıydı ama beşinci çocuktı... yani topraksızdı. O kadar da kötü biri değildi ama yüzündeki sürekli sırtıştan hoşlanmıyordu, sanki varlığıyla ona ve Drifa'ya büyük bir iyilik yapıyormuş gibi. Diğerleri kısa boylu... çok kısa boylu... Man Adası'ndan bir Viking, adı Atzer, on dört yaşın altında sekiz... SEKİZ!.. çocuğu olan dul bir adamdı. Bir de John vardı.

"Atmaca İni'nden John'u, Lord Gravely'i tanıyorsun, değil mi kızım?" diye sordu babası ona.

Başını salladı, gözleri John'unakilere takılmıştı ve bu bakışlar çözemediği bir mesaj taşıyordu. Eskisinden daha zayıftı ve saçları hâlâ çok kısa olmasına rağmen biraz uzamıştı. Ama iyi görünüyordu. Hem de çok iyi. Tıraş olmuş, kırmızı ve gümüş ipliklerle işlenmiş ince siyah yün bir tunik giymiş, üzerine de paha biçilmez altın işlemeli bir kemerle vurgulanmış, dövülmüş deri *sütyen* ve yarım çizme giymişti. Parmağında şahin şeklinde ağır bir altın yüzük vardı.

Gözlerinden yaşlar süzülüyordu, kendini tutamıyordu. O iğrenç, sadakatsiz, bencil bir hödüktü ama buradaydı ve onu çok özlemişti.

Drifa, babası, Rafn ve kendini gülünç duruma düşürmek isteyen diğer herkes tarafından her zamanki görkemli kadehler eşliğinde süslü mücevherli karşılama kupasını dolaştırmaya başladı. Bu, *sumbel* adı verilen bir Viking geleneği idi. Kupayı alan herkesin kadeh kaldırması, övünmesi, şarkı söylemesi ya da bir destan okuması beklenirdi. Yemek bittiğinde, Herkes yarı *drukinn* olurdu ve iyi arkadaşlardan iyi mahsullere, iyi gemilerden savaşta şansa kadar her şeye kadeh kaldırırlardı. Hatta bir keresinde babasının mirasçılarından biri iyi kılıç kullanmanın şerefine kadeh kaldırmıştı.

Ama tüm bu kadeh kaldırma Ingrith'e kendini toparlaması ve Sakson alçağın ayaklarına kapanmaması için bir an verdi.

John derin bir iç çekerek Ingrith'e baktı. O gittiğinden beri aylar boyunca acı içinde yaşarken, Ingrith sağlıklı parlıyordu

ve görünürde mutluydu. Ve müstakbel kocalarını ağırlıyordu. O hödüklerden biri ona dokunmaya cüret ederse boynunu kırardı.

Ama neden ağlıyordu? Umarım, onun gitmesini dilediği için değildir.

John, adaba aykırı bir şekilde kızın iki elini de tuttu ve kızın babası ile hemen yola çıkarmaya niyetli olduğu diğer iki "talip"ten kaşlarını çatarak bakışlar topladı.

John geldiğinden beri Rafn kıkırdamaya devam ediyor, Ubbi de onu sinir bozucu bir köpek yavrusu gibi izliyordu. Neredeyse beş saattir Stoneheim'daydı ve kimse Ingrith'le görüşmesine izin vermiyordu. Ta ki şimdiye kadar.

Ingrith'in kendini inşaatçı sanan kız kardeşi Breanne sayesinde kale, yıllar içinde gelişigüzel bir şekilde yapılmış eklemelerden oluşan bir labirentti. Ingrith'i bulmaya çalışırken iki kez kaybolmuştu.

ve hizmetçiler arasında onun nerede olduğunu saklamak için bir komplo varmış gibi görünüyordu. Artık ona sahipti ve gitmesine izin vermeyecekti. Bu İskandinav ahmaklarının arasında pineklemekten bıkmıştı.

"Ingrith, seni bulmak için ne kadar zahmete girdiğimi tahmin bile edemezsin." Yanlış bir şey söylediğini hemen fark etti. "Demek istediğim, seni gecelerdir arıyorum."

"Neden? Henry mi? Lütfen bana onun zarar gördüğünü söylemeyin."

Kaşlarını çattı. "Hayır. Neden Henry olsun ki? Çocuk annem ve üvey babamla birlikte mutlu bir şekilde yaşıyor. Kralla tanıştı. onu kendi ihmalkâr yöntemiyle kabul eder."

"Çocuk için artık bir tehlike yok mu?" "Kraldan değil."

"O zaman neden buradasın?"

Kadının kabalığından hiç memnun değildi. En iyisi hoş geldin kupasını bu tarafa doğru uzatsınlar da kadın onu düzgünce karşılasın. "Burada olmamın sebebi sensin."

Çok itici bir homurdanma sesi çıkardı. "Şimdiye kadar evlenirsin sanıyordum. Evli misin?"

"Ha? Kiminle evlenmiş olabilirim ki?"

"Joanna."

Elini umursamaz bir tavırla salladı. "Jorvik'e geri döndü... Hamr'la birlikte, bilmeniz gerekiyorsa."

"Hanımın seni reddediyor ve sen peşimden koklayarak gelebileceğini mi sanıyorsun?"

"Ne?"

Adamın göğsüne bir tokat attı ve tepinerek uzaklaştı. Adam onu takip etmeye başlayınca döndü ve "Benden uzak dur" diye bağırdı.

"Hayatta olmaz!"

Kürsünün sonuna doğru yöneldi, orada daha önce tanıştığı sırttan Viking şövalyesi Geirfinn ona doğru yürürken göğüslerinin zıplamasını izliyordu. John kılılandı. Başka hiç kimse onun göğüslerini fark etmemeliydi.

Bu arada, önlüğün örtüsüyle bile daha dolgun olduğunu anlayabildiği göğüslerinin zıplaması. Aslında, zıplayan poposu da dahil olmak üzere her yeri biraz daha dolgun görünüyordu. Umursadığından değil. Aslında, eğer kadın daha ona kuyruk sallamasıyla dalga geçerci.

Sırttan şövalye, kısa boylu Viking Atzer'i bitişikteki bir sandalyeye iterek ona yer açtı. Atzer'le de daha önce tanışmıştı. Dul bir adamdı, kırk yaşlarındaydı ve evde anne arayan sekiz çocuğu vardı. Atzer'e bir haberi vardı. Ingrith olmayacaktı.

"Bir sandalye daha çekil," diye buyurdu John ve Atzer'in Ingrith'in diğer tarafındaki sandalyesine kaydı. Diğer herkesin yer açmak için bir koltuk aşağı inmek zorunda kalması onun için önemli değildi. İki yüz kadar savaşçıyı eğlendirmek için bir sahne yaratıyor olması da onun için önemli değildi. salonu dolduran bayanlar.

"Sana gitmeni söylemiştim," dedi ve sırttan İskandinavyalı ile sohbet etmeye başlarken ona sırtını döndü. Geirfinn'in yüzünde neden sürekli bir gülümseme olduğunu bir bilse. Kendisine bir ödül biçmişti ve kendisi gibi yaşlı bir genç kızla evlenmek için kendini alçaltıyordu ve cömertliği hakkında herkese övünmekten çekinmiyordu. "Git. Uzaklaş!"

Onu görmezden gelebileceğini düşündü, değil mi?

"Senin tarafından görmezden gelinmek için kokuşmuş *gammelost* yiyen sızdıran bir uzun gemide seyahat etmedim, cadı," diye mırıldandı nefesinin altında.

Hala onu görmezden geliyordu.

"Kilo mu aldın Ingrith?" diye sordu dostça, onu konuşturduktan sonra daha derin bir sohbete çekebileceğini düşünerek.

Atzer kalçasını tokatladı ve "Ben bile bir kadının kilosundan bahsetmeyecek kadar çok şey biliyorum," dedi.

Ingrith yavaşça dönerek ona ters ters baktı. "Şişman olduğumu mu söylüyorsun?" "Tabii ki hayır. Sen mükemmelsin. Ayrıca, bir erkek biraz etten hoşlanır.

Bazı durumlarda tutunmak." Ona gülümsedi. "Daha aptal olabilir misin?"

"Az önce sana iltifat ettim."

Atzer ve Geirfinn onun aptallığı karşısında kahkahalarla güldüler.

"Ingrith, senin çok güzel olduğunu düşündüğümü biliyorsun. Şimdi eskisinden çok daha güzelsin. Kendimi ifade ederken bana beceriksiz diyebilirsin ama aptal deme."

"Aptal!" diye tekrarladı.

Ingrith'in kız kardeşi Drifa kürsünün basamaklarını devasa Hoş geldin kupası o zaman. "*Minnaya* katılacak mısınız?" diye sordu arkalarından. "Anma kadeh kaldırmalarına?" Anlaşılan o ve iki Viking aptalının kadeh kaldırması bekleniyordu.

Önce Atzer konuştu. Bu toprakları, bu aileyi ve savaşçılarını kötü niyetli Saksonlara karşı savaşlarında kutsayan tüm tanrıları anlatmaya devam etti ve bereket tanrıçası Freyja'ya kadeh kaldırarak, sahip olduğu ve henüz doğmamış olan tüm çocukları için ona teşekkür ederek bitirdi. Bu sonda dikkatle Ingrith'e baktı.

Fark etmemiş gibi davrandı.

Sonra Geirfinn ayağa kalktı ve konuşmadan önce süslendi. Kadeh kaldırışı hemen hemen kendisine ve tüm erkekçe başarılarına bir övgü şiiriydi, ki bu başarılar arasında şüpheli derecede yüksek sayıda Sakson öldürmek de vardı.

Herkes onun bir Sakson olduğunu unuttu mu?

Sonunda Geirfinn kadehini Ingrith'e doğru kaldırdı ve ona göz kırptı.

John şatafatlı manto broşlarından biriyle horozibiğini gözünden dürtmek isterdi. Hangi adam aynı anda üç broşa ihtiyaç duyar ki? Her neyse?

Drifa elini omzuna koydu ve fincanı ona uzattı. Ufak tefek bir kadındı, gözlerinin çekikliğine ve teninin tonuna bakarak yarı Arap olduğunu tahmin edebilirdi.

Eğer bu insanlar onun şundan bundan bahsedeceğini düşünüyorlarsa, onlara bir haberi vardı. Ayağa kalktı ve "Kıçları sallanan ve yatak sporlarına meraklı kadınların şerefine kadeh kaldırıyorum" dedi. Sonra tekrar sandalyesine oturdu ve sert birasından uzun bir yudum aldı.

Herkes gülüyor ve onun müstehcen şakası hakkında yorum yapıyordu. Kim şaka yapıyordu? O değil.

Rafn'a seslenirken kaşlarını çatan Kral Thorvald hariç, "Kızlarımdan birinden mi bahsediyor?"

"Hayır," diye yanıtladı Rafn, John'un ona borçlu olduğunu söyleyen bir bakış fırlatarak. "O şehvetli *Sakson* kadınlarından bahsediyordu."

"Oh," dedi kral ve ona gülümsedi.

Ingrith sadece, "Kaba saba," demekle yetindi ve tekrar ondan uzaklaştı. Drifa fincanı ondan aldı, sonra durakladı. "Lord Hawk, hoş geldiniz Stoneheim. Yıllar önce kız kardeşim Tyra'nın düğününde tanışmıştık."

"Evet, seni hatırlıyorum Drifa. Adam'ın evini o kadar çok çiçekle süslemiştin ki hepimiz parfüm gibi kokmuştuk," diye alay etti.

Sırıttı. "Peki, tüm gül ağaçlarını alan kişi sen misin?"

"Drifa!" Ingrith, Geirfinn'in söylediği bir şeye dalmış gibi davranırken, konuşmalarını dinliyor gibi görüldüğünü söyledi.

Aynı anda John, "Ingrith!" dedi ve masanın üzerindeki elini tuttu, ama Ingrith elini çekmeye çalıştı. "Bana bütün bunları gönderen sendin. çalılar ve kesimler? Annem olduğunu sanıyordum." Yumruk yaptığı elini çekmeden hemen önce parmak boğumlarını öptü.

"Bunu sadece verdiğim zarardan dolayı kendimi suçlu hissettiğim için yaptım, seni önemsemişim için değil."

Yine de gülümsedi. Umursuyordu, tamam.

"Bu Sakson'a gül ağacı mı gönderdin?" Geirfinn sordu. "Ne kadar... eşsiz!"

"Bu sadece bir teşekkür jestiydi," diye açıkladı kadın kibarca.

Tanrım, ama ilk duruşunu yaptığında bir seks tanrıçası gibi görünüyordu.

John, Geirfinn'e hitap etmek için Ingrith'in önüne eğildi. "Toplamda on bir teşekkür."

Geirfinn şaşkınlıkla, "Annem gülleri sever. Onunla çok ortak yönün olabilir Ingrith, ama güller bizim bölgemiz İzlanda'da iyi yetişmez. Çok soğuk."

"Yazık oldu. Ingrith güller olmadan yaşayamazdı," dedi John.

"Ben de yaşayabilirim," diye itiraz etti.

"Ben çiçeksiz yaşayamayan biriyim," dedi Drifa.

Atzer, Drifa'nın omzuna dokunarak, "Man Adası'nda bir sürü çiçeğimiz var," dedi.

"Ne güzel!" dedi Drifa ve Rafn ile konuşmaya gitmeden önce John'a göz kırptı.

John elini Ingrith'in kalçasına koydu, yukarıya doğru. Ingrith ilk başta itiraz edemeyecek kadar şaşırmıştı.

"Seni özledim, Ingrith." "Joanna vardı."

Gözlerini devirdi. "Ingrith, bronz bir plaket yaptırıp gül bahçemize diktireceğim. "Joanna, John'un metresi değil" diyecek. Eğer

Detayları biliyor olmalısınız, Joanna ile bir yıldan uzun süredir seks yapmadım."

Çenesi düştü ama bulabildiği tek karşılık "*Bizim* gül bahçemiz yok" oldu.

"Yapacağız," dedi.

Adamın kalçasındaki elini unutmuş gibiydi, bu da onun işine yaradı.

Şimdiye kadar, eteği dizlerine kadar sıyrılmış, bacağı ve dizi dokunuşuna açık hale gelmişti.

Adamın parmaklarının kumaşın altından daha da yukarılara doğru süzüldüğünü fark edince gözlerini kırptırdı. Küçük bir dehşet ciyaklaması çıkararak elini itti, ama parmak uçlarını kadın postuna değdirmeden önce değil. Bu ona onu görmezden gelmeyi öğretecekti.

"Sen kötü bir adamsın," dedi.

"Biliyorum."

"Hiç utanman yok mu?"

"Görünüşe göre yok."

"Siz ikiniz ne hakkında konuşuyorsunuz?" Geirfinn bilmek istedi.

"Hiçbir şey," dedi o ve Ingrith aynı anda.

Artık yemekler servis edilmeye başlanmıştı ve çok çeşitli yemekler karşısında gülümsemek zorunda kaldı. Atmaca'nın İni'nde hazırladığından bile daha fazla çeşit ve miktar vardı. "Görüyorum ki burada ihtişamlı bir şekilde gönlünce yemek pişiriyorsun. Pancar pişirmenin sekiz yolu olduğunu bilmiyordum."

"Beni eleştiriyor musun?"

"Hiç de bile! Seni tekrar mutfağında görmek için sabırsızlanıyorum."

Ona dikkatle baktı. "Beni mutfağına geri mi istiyorsun?" "Ve yatağında."

"Kibrin tüm sınırları aşıyor." Ayağa kalktı ve "Ben gidiyorum. Hava almam lazım. Beni takip etmeyeceksin. Ciddiyim. Eğer yaparsan o azgın sikini keserim."

Adam güldü, ki bu kadının beklediği tepki değildi. "Gerçekten

'azgın horoz' mu dedi?" Atzer sordu.

"Evet. Harika değil mi?"

Atzer, "Eşimin çocuklarımın önünde bu tür bir dil kullanmasını istemem," dedi.

"İyi ki karın olmayacak."

Artık o gittiğine göre, arkasına yaslandı ve bir fincan birasını yudumladı. Haç sayesinde Ingrith'le yeniden söz düellosuna dönmek güzeldi. "İyi gitti," dedi kendi kendine.

"Deli misin sen?" Rafn sordu.

"Deli gibi aşığım," diye yanıtladı, hiç utanmadan.

OceanofPDF.com

YIRMİNCİ BÖLÜM

Bazı erkekler kafalarını duvara vurur, bazıları ise...

Ingrith yorgundu, hamileliği nedeniyle her zamankinden daha yorgundu. John'dan kaçmak çok yorucuydu.

Onu yalnız bırakmaya çalıştı, ona söyleyecek şeyleri olduğunu söyleyip durdu ama kadın onun gerçekte ne istediğini biliyordu. Onu öldürmek istiyordu ve eğer yaparsa, küçük göbeğini fark etme ihtimali çok yüksekti. Potansiyel olarak deli kanı taşıyan bir çocuk doğurması konusunda ne yapacaktı? Dehşet içinde kaçarmıydı? Yoksa bitkisel bir ilaçla hamileliği sonlandırması için onu zorlamaya mı çalışırdı? Belki de bal içeren bir düşük yöntemi bile biliyordu.

Bu son düşünceye sırtıttı ve bu nedenle Breanne'in birkaç yıl önce hizmetçiler ve fazla misafirler için yaptırdığı üçüncü kattaki ek binaya çıkan arka merdivenden aceleyle çıkarken dikkat etmiyordu.

John aşağı inerek onu göğsüne bastırdı ve ayaklarından kaldırarak kucağında küçük bir oyuğa doğru götürdü. "Sonunda!" dedi, ağzını onunkinin üzerine indirerek. Yumuşak, baştan çıkarıcı bir öpücük değildi bu; aç, talepkâr ve esir almayan bir öpücüktü. Ve şüphesiz ona yaşattığı onca keder için biraz da cezalandırıyordu.

İtiraz etmeli. Onu itip uzaklaştırmalıydı. Bunun yerine onu öpüyor, parmakları kısa saçlarının arasından geçiyor, göğüsleri göğsüne değiyordu.

"Kalbim," diye fısıldadı onun açık ağzına karşı. "Benim kalbim." Sonra öpücüğünü başka bir yöne çevirdi, dudakları ve Dilini ve dişlerini, ona sürekli söylemeye çalıştığı gibi, onu özlediğini. Onun da onu özlediği gibi.

Elleri her yerdeydi. Onun elleri her yerdeydi. Zaman boyunca aşıkların yaptığı gibi birbirlerini yeniden tanıyorlardı. Onu seviyordu, onu seviyordu, onu seviyordu. Onsuz nasıl yaşayabilirdi ki? Bu olmadan nasıl yaşayacaktı?

"Bacaklarını belime dola," diye fısıldadı kulağına, kalçalarını avuçlayarak. Kadın irkilerek, adamın *silahını* kaldırdığını ve elini bıraktığını fark etti. *Sütyenler*. Adam onu kalçalarından tutup kaldırdığında, kadın gerçekten de bacaklarını adamın kalçalarına doladı, uyumlu bir fahişe olmuştu. Hah! Daha çok eriyen bir anlık uyarılma kütlesi.

"Eve geliyorum, tatlım." Adam onun sıkı kılıfının içine girerken gözlerini ondan ayırmadı. Kadın her zamanki gibi onu sıkı bir zevk kasılmasıyla karşıladı. "Senin içinde olmak eve dönmek gibi hissettiriyor. Sen de bana aynı şeyi hissettiğini söyle."

Başını salladı, etraflarında dönen güçlü duyguları inkâr edemiyordu. Bu adam ona ne yapmıştı! Bu bir büyü müydü? O bir büyücü müydü? Ya da daha çok şeytan.

Omuzlarını duvara dayayarak içine doğru itmeye başladı. Yavaşça. Çok yavaş. Kadın hızını artırmaya çalıştı ama adam başını sallayarak onu acı veren ritmine uymaya zorladı. Onun şahin gözleri altında zirveye ulaşmaya başladığında, bu kadar ahlaksızca davranmaktan utanarak bakışlarını indirdi. "Benden saklanma tatlım. Sen benimsin. Ben de senimim."

Ağlamaya başladı.

"Şşşt!" dedi, gözyaşlarını öperek uzaklaştırdı.

Boynunu dikleştirdiğinde, tutkusunu kontrol etme çabasıyla boynundaki tendonlar görünür hale geldi, onun içine derinlemesine soktu ve tuttu. "Evlen benimle, Ingrith."

Adamın sorusu ve birlikte sert bir şekilde zirve yapmaları onu o kadar şaşırtmıştı ki, adamın tohumlarını vücudunun dışına akıtmayı başaramadığını fark etmemişti. Birlikte kalırlarsa tam da böyle olacağını tahmin etmişti. Dikkatsiz davranacaklar ve kadın hamile kalacaktı. Çok az şey biliyordu, bu çoktan olmuştu.

Bir çığlık atarak onu itti ve merdivenleri koşarak çıktı, en üstteki küçük yatak odasının kapısını çarpıp kilitledi. Hemen ardından kapıyı çaldı: "Ingrith, neyin var? Beni içeri al. Seninle işleri aceleye getirdiğim için özür dilerim. Kendime engel olamadım. Çok cazip bir lokmasın."

O sırada kapının dışında mırıldanmalar duydu. Drifa John'la konuşuyor gibiydi. "Ben gidiyorum Ingrith, ama konuşmamız gerek. Gerçekten konuşmamız gerek."

"Beni içeri al, Ingrith. O gitti," dedi Drifa.

Ingrith neredeyse kız kardeşinin kollarına düşüyordu. "Oh, Drifa! Ne yapacağım ben şimdi? Seks yaptık ve o geri çekilmedi."

Drifa gözlerini kocaman açarak ona baktı. "Hamile kalmaktan mı endişeleniyorsun?"

Ingrith ne kadar aptal görüldüğünü fark etti ve ikisi de kahkahalarla gülmeye başladı.

"İki gece bekleyemeyiz, Drifa. Daha erken gitmeliyiz." "Oh, Ingrith! Bence John'a söylemelisin. O iyi birine benziyor. adamım. Kötü bir tepki vereceğini sanmıyorum."

Artık John buradaydı, Ingrith Drifa'ya onunla ilgili her şeyi anlattı.

"Bana evlenme teklif etti," diye açıkladı. "Etti mi? Gördün mü? Onunla konuşmalısın."

Başını iki yana salladı. "Tam tersi. Kendini belirli koşullar altında bir evlilik yapabileceğimize inandırmış ve şimdiden bu koşullardan birini ihlal ettik."

"Bütün bunları sana o mu söyledi? Onunla çiftleştin, sonra da seninle hangi koşullar altında evleneceğini mi konuştunuz? Kutsanmış Valkyrieler! Bahçeden çıkalı daha yarım saat oldu. Seksin bundan daha uzun sürdüğünü sanıyordum."

Ingrith üzüntüsüne rağmen gülümsedi. "Hayır, uzun bir tartışma yapmadık. Sadece biliyorum."

"Mantıklı konuşmuyorsun."

"Onu seviyorum Drifa ve her an delilik belirtileri gösterip göstermediğini izleyeceği bir çocuk vererek onu incitmeye dayanmam."

"Anlıyorum ama yine de aceleci davranıyor olabileceğinizi düşünüyorum."

"John onurlu bir adamdır. O doğru olanı yapacaktır ama ben onu hayatı boyunca kaçındığı sefaletle mahkûm etmiş olurum. Gerçekten de hem benim hem de John için en iyisi buradan ayrılmam."

"Sanırım senin gidişin onu çok üzecek."

"Belki, ama ona bazı özellikler taşıyan bir çocuk doğurursam çok daha büyük bir kalp kırıklığı olur."

"Onu hafife alıyor olabilir misin, canım?"

"O harika bir adam Drifa, ama çok acı çekti. Vicdanen ona daha fazla acı veremem."

"Bebeğiniz... çocuğunuz... normal olduğunu kanıtlarsa, o zaman ona söyleyecek misiniz?"

Başını iki yana salladı. "John'un kendisi tamamen normal, ama bunun değişme ihtimali her zaman var... ya da o öyle sanıyor."

"Bir erkeği bu kadar çok sevdiğimi hayal bile edemiyorum... gerçekten, senden daha fazla."

Omuz silkti. "Her halükarda, mümkün olan en kısa sürede ayrılmamız gerekiyor. Ondan önce John'la ilişkiyi tamamen keseceğim. Beni takip etmesini istemiyorum."

"Merak etme. Her şey yoluna girecek." Her nasılsa, derinlerde bir yerde, Ingrith bundan şüphe duyuyordu.

Kedi çantadan çıkmıştı...

Ingrith bir şeylerin peşindeydi. Onu her gördüğünde Drifa'yla fısıldaşmakla kalmıyor, gözünün yanındaki tik de çılgına dönüyordu. Ve Tanrı ona yaklaşmasını yasaklamıştı! Yaklaştığında da ürkek bir kedi gibi kaçıyordu.

Daha dün gece ona evlenme teklif etmiş ve sanki aşağılık bir şey önermiş gibi kaçmasına neden olmuş muydu? Teklifinden memnun olacağını düşündüğüne göre aklını kaçırmış olmalıydı.

Vazgeçtiğinden değil.

Ertesi sabah ilk durağımız Kral Thorvald'ı ziyaret etmek oldu.

"Kızınız Ingrith'le evlenmek niyetindeyim," diye hemen açıkladı.

Ak saçları ve hala iri gövdesiyle heybetli ve yaşlı bir boğa olan kral ona tepeden bakan bir bakış fırlattı. "Benden izin mi istiyorsun yoksa bana mı söylüyorsun?"

John kralın odasında volta atıyordu ama hazırlıksız yakalandığı için durdu. "Kızınızla evlenmek için izninizi istiyorum, ama eğer devamı reddederse, onunla yine de

evlenirim." "Neden?"

"Neden?" diye tekrarladı.

"Şimdi de papağan mı oldun, evlat? Neden evlenmek istiyorsun?

Ingrith? Sen yüksek mevkide bir Sakson asilzadesisin. Neredeyse istediğin her kadına sahip olabilirsin."

"Ingrith'i istiyorum."

"Neden?"

"Biz uyuyoruz."

"Pfff! Umarım evlenme teklif ederken bunu ona söylememişsindir. Evlenme teklif ettin, değil mi? Aksi takdirde, burada fırtınalar koparmazdın.

sanki biri kuyruğunu ateşe vermiş gibi."

"İkilemimde neşe bulmanızı takdir etmiyorum."

"Çok eğlenceli. Umarım benden tavsiye beklemiyorsunuzdur. En güzel yemekleri yapmasına rağmen on yıldan fazladır bu kızı evlendirmeye çalışıyorum. Evlendikten sonra burada yaşayacağınızı sanmıyorum. Hayır, ben öyle düşünmemiştim."

John fazla saç olmadığını unutarak kendi saçlarını yolmak için uzandı.

"Bu arada, Sakson topraklarındaki yeni saç modeli bu mu?" Krala keskin bir bakış fırlattı.

Thorvald sırtıttı. "Evlenme teklif ettin mi?" "Ettim."

"Ve?"

"Hayır dedi."

Thorvald John'un umutsuzluğu karşısında başını salladı. "Sen ilk değilsin. En az üç düzine erkeğe hayır dedi. Ve bazıları, özellikle de ilk yıllarda, arzu edilenden çok daha fazlasıydı. Harika ittifaklar kurabilirdi." Derin bir iç çekti. "Bir Varangian muhafızını hatırlıyorum. O kadar yakışıklıydı ki ona ben bile aşık olabilirdim. Sonra-"

"Ben farklıyım," diye araya girdi.

Thorvald gür beyaz kaşlarını kaldırdı.

"Beni seviyor." Ki bu bir bakıma doğrudu. Her şeyi berbat etmeden önce onu sevmiştir.

"Sana öyle mi söyledi?"

Başını salladı. Yine, tam olarak yalan sayılmaz.

"Bu da bir şeydir. Bunu bana neden anlatıyorsun? Madem tüm avantajlar senin elinde, neden onu seninle evlenmeye ikna etmiyorsun?"

"Deniyorum."

"Bir Viking olmadığını söyleyebilirim. Bir Viking meseleyi kendi ellerine alırdı. Hizmetçiği alıp götürür ve onu kendi kızı yapar, sonra da onun sevgisi için endişelenirdi."

"Oh, bu çok medeni!"

"Kadın-erkek ilişkilerinin medeni olduğunu kim söyledi? Ben dört kez evlendim, biliyorsun. Kafamda bir delik açtırdığım zamanı anlatmış mıydım? Bir ara denemelisin. Yemin ederim sikimi büyüttü, ya da en azından-"

John konuşmanın ortasında çekip gitti.

O sırada Geirfinn ile karşılaşma talihsizliğini yaşadı.

Ingrith'in göğüslerinin ilerlemiş yaşını telafi ettiğine dair bir açıklama yapma talihsizliğini yaşadı. Geirfinn hemen ardından krala koşarak John'un burnuna indirdiği yumruğu protesto etti ve John da umarız ki yumruğu kırmıştı.

Ubbi yaklaştı ve onun kaval kemiğine bir tekme attı. "Bu ne içindi?"

"Hanımımı ağlatmak. Her zaman. Seninle tanışmadan önce hiç ağlamamıştı."

Bu haber onu üzmemek yerine umutlandırdı. Ağladıysa umurunda olmalıydı.

Sonra geri döndü ve kendini azarladı: *"Bu ne biçim bir mantıksızlık böyle?"*

İçimde hiç delilik özelliği olmasa bile beni delirtecek.

"Tavsiyemi ister misiniz?" Rafn tembel tembel kapı pervazına yaslanıp elmasını yerken sordu. Yüksek sesle. John'un paramparça olmuş sinirleri her çiğnemeyi duydu.

Rafn'a tavsiyesini ve elmayı hoş olmayan bir yere sokmasını söylemek istiyordu ama çaresiz kalmaya başlamıştı. "Kadınlarla ilgili engin bilgini dökül bakalım, ey Aşkın Viking Tanrısı."

Rafn sırtıttı. Rafn, tanıştığı tüm İskandinavlar arasında en çok John'un rahatsızlığından hoşlanmıştı. "Ingrith'i yalnız yakalamalısın-"

Bir el salladı. "Denemediğimi mi sanıyorsun? Bence kedi kanı taşıyor olmalı. Ben onu yakalayamadan kaçıp gidiyor."

"-tercihen Drifa ile ayarladıkları o uzun gemiyle kaçmadan önce."

John dondu kaldı.

"Konuştuğumuz gibi onları iskelede bekliyor."

"Ne? Seni kurtçuk yiyen trol çocuğu! Bunu bana neden daha önce söylemedin?"

"Henüz yeterince acı çekmemiştin."

Rafn'a da yumruk attı ama Viking son anda eğildi ve yumruğu sadece çenesini sıyırdı. John başka tek kelime etmeden hışımla kaleden çıktı ve düzinelerce uzun geminin bulunduğu iskeleyle doğru öfkeyle yürüdü. *Düşün, John, düşün.* Ingrith ya da kız kardeşinden hiçbir iz yoktu.

Ve bazı uzun teknelerin etrafında hareketlilik vardı. Elbette Ingrith ona haber vermeden gitmezdi. Onun nesi vardı? Sadece

Sonra tanıdığı birini gördü. Ubbi. Küçük bir kayığın iskelesinden iniyordu.

Yaklaştı ve küçük adamı tuniğinin önünden yakaladı. "Bana onun nerede olduğunu söyle, yoksa yemin ederim fiyortta balıklarla birlikte yüzersin."

"Yüzme bilmiyorum," dedi Ubbi.

"Güzel."

Ubbi başını sallayarak uzaktaki bir uzun gemiyi işaret etti.

"Nereye gidiyorlar?"

"Bilmiyorum. Norsemandy, belki." "Ne zaman gidiyorlar?"

"Bilmiyorum. Belki günün ilerleyen saatlerinde." "Şu anda gemide mi?"

Ubbi başını salladı.

John küçük adamı bıraktı, verdiği bilgiler için teşekkür bile edemeyecek kadar kızgındı. Ingrith'i unutmalıydı. Biraz gururunu kurtarmalı ve Atmaca'nın İni'ne geri dönmeliydi. Ama artık öfkenin de ötesindeydi. Ne Ingrith'in oyunu muydu? Kasıtlı olarak onu aptal yerine mi koyuyordu? Hiçbir şey anlamamıştı.

Yine de kesin olan bir şey vardı. Ingrith Sigrundottir, Şahin İni'ne girdiğine pişman olacaktı.

Güven iki yönlüdür, bilirsin.

Kapı açıldığında Ingrith yatak odasında başka bir sandığı giysilerle dolduruyordu. John kapıyı çalmadan içeri girdi.

O ve Drifa şaşkınlıkla başlarını kaldırdılar, sonra da birbirlerine soru dolu bakışlar fırlattılar. Şimdi ne yapmalıydı?

"Sen," dedi John sesinde buz gibi bir tonla, Drifa'yı işaret ederek, "Dışarı! Ingrith ile yalnız konuşmak istiyorum."

"Kız kardeşime emir veremezsin-" diye söze başladı Ingrith.

Ama hain Drifa çoktan açık kapının önündeydi. "Ben aşağıda mutfakta toplanacağım-"

John daha konuşmasını bitirmeden kapıyı kız kardeşinin yüzüne çarptı. Ne kadar kabaydı! Daha da kabaşı... Yatak odasının kapısını kilitlemeye nasıl cüret eder?

Arkasına yaslanıp kollarını göğsünde kavuşturarak onu ve odayı inceledi.

"Bir yere mi gidiyorsun, Ingrith?"

"Evet. Drifa ve ben bir arkadaşımızı ziyaret etmeye karar verdik." "Nereye?"

"Uh."

"Bana yalan söyleme, Ingrith. Tiklerin seni ele veriyor." Bir elini gözüne götürdü ve tikin durmasını diledi.

"Bana veda etmeden mi gidiyordun? Bana konuşma fırsatı vermeden mi?"

"Seninle konuşacaktım." "Ne zaman?"

"Kısa bir süre içinde."

"İş neredeyse bitmek üzereyken."

Tereddüt etti, sonra başını salladı.

"Neden?"

"Neden ne?"

Hırladı. "Neden benimle evlenmiyorsun?" "En iyisi bu."

"Beni seviyor musun?"

Bu haksızlıktı. Cevap vermeyi reddetti.

"Bana beni sevdiğini söylemiştin. Sevginiz birkaç küçük sorunu atlatamayacak kadar yıpranmış mı?"

"Küçük sorunlar!"

Omuz silkti. "Ciddi sorunlar o zaman. Ama işleri yoluna koymam için bana hiç fırsat vermediniz."

"Joanna'ya gidene kadar istediğin kadar hareket alanın vardı." Ingrith yatağa oturmak zorunda kaldı. Kendini güçsüz hissetmeye başlamıştı.

Ne yazık ki John onun yanına oturmayı tercih etti.

Kızın elini tutarak bir kez daha sordu: "Benimle evlenir misin Ingrith?"

Başını iki yana salladı ve gözlerinden süzölmeye başlayan yaşlarla savaştı. Başparmağının ucuyla onları sildi. "Yapamam John ve nedenini biliyorsun. Eğer evlenirsek, güvenli seks yöntemini uygulasak bile... bilirsin, vücudun dışına taşma işi... eninde sonunda, birbirimize karşı bu şekilde davranırsak, dikkatsizleşeceğimizi söyleyen sendin. Dün merdivenlerde ne olduğunu fark etmediysen, çoktan ettik bile."

"Biliyorum. Ne zaman olduğunu biliyordum." "Ne?"

Kız daha ne olduğunu anlayamadan, adam onu kucağına aldı ve bacaklarını uzatarak yatak başlığına yaslandı. Şimdi yarı oturuyor, yarı üzerine uzanıyordu.

"Bana nereye gittiğini söyle tatlım," diye ısrar etti.

"Sen bana dokunurken nasıl cevap verebilirim ki?" diye çıkıştı.

Kadının sırtını okşuyor ve çoktan açıp omuzlarına doğru parmaklarıyla taradığı saçlarının tepesini öpüyordu.

"Özür dilerim. Kendime engel olamıyorum. Çok baştan çıkarıcısın." "Yakında o kadar da cazip olmayacak," diye mırıldandı.

"Ne?"

"John, bunu durdurmalısın." "Sana dokunmak mı? Duramam."

"Hayır, bana dokunma. Yani, evet, bunu durdurmalısın. Ama beni takip etmeyi bırakmalısın."

"Neden?"

"Neden? Neden? Neden? Neden? Bunun peşini bırakmayacaksın, değil mi?" Adam başını salladı ve onu öpmeye çalıştı ama kadın başını eğdi.

"Neden böyle oluyor?" diye tersledi ve adamın avucunu alıp karnının üzerine koydu.

Kafası karışmış görünüyordu. "Kendi ballı yulaf keklerinden biraz fazla yediğin için mi benimle evlenemiyorsun?"

"Aaarrgh! Ben hamileyim, seni aptal."

Söylediklerini yavaşça özümseyen adamın kafasında dönen çarkları neredeyse görebiliyordu.

"Bakalım anlamış mıyım. Çocuğuma hamilesiniz. Üç aylık olduğunu tahmin ediyorum."

"Üç buçuk."

Yine o hırıltılı sesi çıkardı. "Lanet olası Norsemandy için bir sandalla tehlikeli denizlerde dolaşıyordun."

"Denizler yılın bu zamanlarında tehlikeli değildir. Genellikle." Yine hırılıyor. "Benden cüzzamlıymışım gibi kaçırıyorsun." "İyi bir sebeple."

"Mantığın canı cehenneme."

"Küfür etmek zorunda değilsin."

"Kahretsin, kahretsin, kahretsin! Tüm bunlar bana söylemek istemediğin gerçeğine işaret ediyor. Doğru mu anladım?"

Teredditle başını salladı. Bu şekilde anlattığında kulağa yarım akıllıca geliyordu.

Birdenbire onu kucağından itti ve neredeyse yere atacaktı. Odanın içinde tepinerek kendi kendine mırıldanıyor, arada bir ona sert bir bakış fırlatıyordu.

"Seninle birlikte her şey yeniden güvene dönüyor, değil mi Ingrith?"

"Bu hiç adil değil. Bana asla evlenemeyeceğimizi kendin söyledin. Çünkü sonunda, tavşanlar gibi seks yapmaya devam edersek, geri çekilmeyi unutacaktın. Ve dün de tam olarak böyle oldu. Görmüyor musun, seni koruyordum."

"Yani, tüm bunları beni sevdiğin için mi yaptın?"

Gözyaşları artık yüzünden aşağı akıyordu ama onun acısından etkilenmemiş görünüyordu. Başını salladı. "Muhtemelen lekeli kanını bir çocuğa aktarmayı kabullenmenin senin için ne kadar zor olduğunu biliyorum. Seni bağışlamak istedim."

"Bunun yerine, çocuğumuzdaki işaretler için her zaman tetikte olan kişi siz olurdunuz."

Onun "bizim" çocuğumuz deyişine zevkle odaklandı. "Umurumda değil. Gerçekten. Belki çok safım ama onu deliler gibi sevebileceğime inanıyorum... ya da onu."

"Ve benim de aynı şeyi yapabileceğimi düşünmüyor musunuz?"

"Şey...sen dedin ki...yani..." Telaşlıydı ve nasıl cevap vereceğinden emin değildi.

"Her şey değişir Ingrith," dedi yorgun bir sesle.

"İnsanlar değişir. Kendi başıma karar vermem için bana bir şans vermeliydin. Buraya geldiğimden beri seninle konuşmam gereken şeyler olduğunu söyleyip duruyorum." Aklına beklenmedik bir fikir gelmiş gibiydi.

"Seni çocuğumu aldırmaya zorlayacağımı sandın. Oh, Tanrım! Yaptın, değil mi? Ne tür bir canavar olduğumu sanıyorsun?"

Yataktan kalkmaya çalıştı ama dizleri titriyordu ve tekrar kenara oturdu. Baş ağrıyordu ve ruhunu yorgun hissediyordu. "Uzanmam gerek," dedi.

Hemen yatağa girmesine yardım etti ve üzerine hafif bir battaniye örttü. "Sen iyi misin? Bir ebe ya da kız kardeşlerinden birini çağırayım mı?"

Başını iki yana salladı. "Sadece çabuk yoruluyorum." "Ve stres de yardımcı olmuyor," dedi hayıflanarak. Kadın başını salladı. "Şimdi ne yapacağız?"

"Evleniyoruz. Planladığımdan daha erken."

"Oh, John! Seni bu şekilde tuzağa düşürmekten nefret ediyorum."

"Ingrith, unutuyorsun. Bebekten haberim olmadan önce sana evlenme teklif etmiştim."

Kapıdaydı, gitmek üzereydi, o sırada istediği şey...
ihtiyacı olan şey... onunla birlikte küçük yatağa girmesi ve ona sarılmasıydı.
Sadece sarılması.

Bunun yerine parmağını ona doğrulttu ve hırladı: "Bırak bu yatak odasını, Stoneheim'dan ayrılmayı bile aklından geçirme. Seni dünyanın öbür ucuna kadar kovalarım.

toprak."

Yutkundu, gözyaşları yeniden hızlı ve öfkeli bir şekilde akmaya başladı.

"Bebek yüzünden kızgın olduğumu düşünerek kendini kandırma. Bana güvenmediğin için kızgınım. Sevginin bu kadar sığ olmasına kızgınım. Benim için önemli olan her şeyi kaybetmeme kıl payı kaldığı için kızgınım. Sadece çok kızgınım."

Bu sözler üzerine onu yalnız ve mutsuz bıraktı. Ve yorgun. Çok yorgun.

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

***Bir** adam ancak bu kadar zorlanabilir.*

John o kadar heyecanlanmıştı ki, stresini atması gerekiyordu. Bu yüzden, kendisinden yarım baş daha uzun ve birkaç taş daha ağır olan Rafn ile kılıç talimi yapmaya ikna edilmesine izin verdi. Ama öfke onu ateşledi ve neredeyse Viking'i yere serecekti.

"Ee, içini dökmek ister misin Sakson?" Rafn bir fincan bira eşliğinde rahatlarırken sordu.

"Ingrith hamile."

"Tebrikler." Rafn şaşırılmış gibi görünmüyordu ama şaşırılmış olmalıydı.

"Ve bana söylemeye hiç niyeti yoktu."

"Uh-oh!"

"Kadınları anlamıyorum."

"Gerçekten mi? Sanırım senin Hristiyan Adam'ın da aynı şeyi Cennet Bahçesi'ndeki yılan yasak elmayı yemeden önce. Bilge bir adam bir keresinde bana bir kadını anlamanın iki yolu olduğunu ve ikisinin de işe yaramadığını söylemişti."

"Ben baba olacağım," dedi geniş bir sırıtışla.

"Evet, öylesin," dedi Rafn onu omuzlarından alkışlayarak.

"Olacağımı ya da olabileceğimi hiç düşünmemiştim," dedi ve babasıyla ve Ingrith'le olan her şeyi anlattı.

"Bana öyle geliyor ki sen ve Ingrith'in sadece konuşmaya ihtiyacınız var." "Ben de buraya geldiğimden beri bunu yapmaya çalışıyorum." Rafn başını salladı.

"Bana söylemediğini çünkü beni sevdiğini söylüyor."

"Tipik kadın mantıksızlığı," dedi Rafn. "Hamileliğinde daha da ilerleyene ve savaş atı büyüklüğünde bir ördek gibi paytak paytak yürüyene kadar bekle, sonra kışının çok büyük olup olmadığını sor. Küçük bir tavsiye: Cevap vermeyin."

"Ne dedin sen?" Vana arkalarından geldi ve ellerini geniş kalçalarına dayayarak Rafn'ın kafasına bir tokat indirdi.

Kumaş.

Onu yakaladı ve kucağına oturmaya zorladı. "Haberler iyi, Vana. Ingrith hamile."

"Rafn!" John ve Vana aynı anda "Rafn" dedi; John haberin bu şekilde yayılmasını istemediği için, Vana ise şaşırdığı için.

"Düğünü planlamak için sabırsızlanıyorum. Bir düğün olacak, değil mi?" Gözlerini sevimli bir tehditkâr tavırla John'a dikti, Yaban domuzunu tehdit eden bir köpek yavrusu gibi.

"Kesinlikle bir düğün olacak. Yakında."

"Çok yakında değil," dedi Vana. "Planlanacak çok şey var. Davet edilecek konuklar. Yiyecek, içecek, oyunlar, hediyeler."

"Bir rahibin ya da Ingrith'in yeminleri yönetmesini istediği kişinin önünde durabileceğimizi düşünüyordum. Büyük bir telaş yok!"

Vana ona ters ters bakarken Rafn sadece güldü.

"Bir düğün. Kimin düğünü?" Kral Thorvald geçerken sordu.

John yüzünü ellerinin arasına aldı. Buna hazır değildi. Acısını ve öfkesini biraz daha beslemek istiyordu.

"Ingrith hamile," diye duyurdu Vana.

Yaşlı kralın yüzü kızardı. "Küçük kızımı hamile bıraktın, seni omurgasız Sakson pisliği. Onu eşek sudan gelinceye kadar dövmeliyiz, Rafn."

"Zaten *beni* eşek sudan gelinceye kadar dövmeye çalıştı," dedi Rafn sırtarak ve ağrıyan çenesini ovuşturdu.

"Düğün ne zaman?" Thorvald bankta John'un yanına oturarak sordu, çok yakındı.

"Mümkün olan en kısa sürede," dedi.

"En az bir ay boyunca olmaz," dedi Vana.

"Kız istekli mi?" diye sordu kral. "Pek değil."

"Fark etmez." Kral güldü ve kendisine bir fincan bira vermesi için yanından geçen bir hizmetçiye elini kaldırdı. "Görünüşe göre kur yapma işini Viking tarzında halletme tavsiyeme uymuşsun."

Görünüşe bakılırsa, o sırada bunu bilmese de yapmıştı.

Thorvald, Ragn ve Vana'ya, "Hizmetçiyi alın, onu sonra baştan çıkarın," diye açıkladı, ilki eğlenirken ikincisi eğlenmiyordu.

"Hizmetçi reddediyor."

Hepsi başlarını kaldırdıklarında Ingrith'in kapıda durduğunu ve sırayla her birine baktığını gördüler.

"Şimdi, kızım-" diye başladı Kral Thorvald.

Bir elini kaldırdı. "Evlilik için acele etmeyeceğim."

"Acele mi?" diye kükredi kral. "Neredeyse otuz bir yaşındasın. Bana sorarsanız daha çok ayak sürüyorsunuz. Stoneheim'da Viking tarzı bir düğün yapmanın tam zamanı olduğunu düşünüyorum. Bir kayığı batırmaya yetecek kadar bira. Dans. Şarkılar. Güreş. At yarışı. Kafa tokuşturma."

"*Yalan* söylemeyi unutma," dedi Rafn yardımcı olmadan. John'a "Yalan hikâyeler. Biz İskandinavlar uzun destanlar anlatmayı severiz."

"Annen ve üvey baban ne zaman buraya gelebilir?" Kral Thorvald John'a sordu. "Oturup evlilik şartlarını müzakere etmeliyiz. Ingrith'in yaşı ilerlemiş olabilir ama hâlâ yüklü bir çeyizi var. *Morgen hediye*ni de düşünsen iyi olur. Ingrith'e vereceğiniz sabah hediyesi sadece onun performansından ne kadar memnun olduğunuzu göstermek için değil. Bu evlilik anlaşmasının bir parçası."

"Sen nasıl istersen," diye kabul etti John.

Ingrith ona ters ters baktı.

"Ne? Babanla aynı fikirde olmamamı mı istiyorsun?" dedi John.

"Gitmeni istiyorum."

"Hayır, sevmiyorsun Ingrith. Sen beni seviyorsun."

Ingrith bir hoşnutsuzluk tıslaması çıkardı. "Bunları önce benimle konuşmalısın."

John onu yakından inceledi. Görünüşe göre dinlenmesi onu gençleştirmişti. Eski hırçın Ingrith geri dönmüştü. Bu iyi bir şeydi. İyi bir kavgadan zevk alırdı, özellikle de şu anki ruh halindeyken. Kadının kendisini aptal yerine koyarak oynadığı oyunlardan bıkmıştı. Yetimlerle birlikte Atmaca'nın İni'ne ilk geldiği andan itibaren ilişkilerini kontrol etmeye çalışıyordu. Onu burnuna halka takılmış bir boğa gibi yönlendirebileceğini sanıyordu. Şey, ona haberleri vardı. Bu boğanın ipleri kopmak üzereydi.

"Nihayet konuşmak istiyor musun, Ingrith?" diye sordu. Sesindeki tehdit onu önceden uyarmış olmalıydı. Ayağa kalkarak ona doğru yürüdü, belinden tuttu ve omzunun üzerinden fırlattı. "O zaman gidip konuşalım."

Ingrith'in çılgınlıkları ve tekmeleriyle özel bir oda bulmaya çalışırken Thorvald'ın, "Onun bir Viking olmadığına emin misin?"

Bazen bir erkeğin erkek olması gerekir.

"İndir beni, seni koca sersem."

Ingrith onu tokatladı, tekmeledi ve daha önce hiç yüksek sesle söylemediği isimler taktı. Hiçbir işe yaramadı. Misafir yatak odasına ulaşana kadar onu bırakmadı ve sonra sadece ayağa düşmesine izin verdi, onu belinden tutmaya devam etti.

Kadın iterek uzaklaştı ve küçük odanın diğer tarafına doğru yürüdü. Bu fırsatı kapıyı kapatıp kilitlemek için kullandı.

"Pekâlâ, demek konuşmak istiyorsun," dedi.

"Konuşmak." "Fikrimi değiştirdim. Daha sonra konuşacağız."

Başını yana doğru eğdi.

"Giysilerini çıkar, Ingrith. Gelinimin yeni vücudunu görmek istiyorum."

Onun emri karşısında nefesi kesildi. "Henüz senin gelinin değilim. Belki de hiç olmayacağım. Ve, hayır, giysilerimi çıkarmayacağım."

"Ya sen çıkarırsın ya da ben yırtarım. Seçim senin."

"İşte," dedi, bir çift keten küçük giysiyi göstermek için elbisesini kaldırarak. "Karnımı görebilirsiniz."

Güldü. "Ne kadar cömertsin! Çıkar şu lanet elbiseleri. Hepsini."

Karşı çıkmayı düşündü ama savaşı ne zaman kaybedeceğini biliyordu. Önlüğünü ve tabancasını çıkararak, hamileliğinden beri giymeye alıştığı uyluk hizasındaki küçük pantolonunu indirmek için ona arkasını döndü. Burada, Kuzey'de alt kısımları serin oluyordu ve muhtemelen bir anlam ifade etmese de, bebeğini sıcak tutuyormuş gibi hissediyordu.

Kızın işi bittiğinde, "Dön." dedi. Sesi sanki duygularına yenik düşmüş gibi kısıktı.

O yaptı.

Onun etrafında dönerken konuştu: "Annem ve üvey babam Hawk's Lair'e geldiler. Babam hakkında hiç bilmediğim şeyler öğrendim."

Çıplak olmaktan ve iyice incelenmekten duyduğu utanca rağmen meraklanmıştı. "Deliliği hakkında mı?"

"Görünüşe göre delilik kalıtsal değilmiş." Sanki aralarındaki farkı tartıyormuş gibi göğüslerini alttan kaldırıyordu. Sonra onun önünde dizlerinin üzerine çöktü ve saygıyla karnına dokundu. "I hamile olduğumu anlamazdım, Ingrith. Sadece küçük bir şişlik." Adam ona baktı ve gülümsedi... öyle baştan çıkarıcı bir gülümsemeydi ki neredeyse bayılacaktı. "Bebeğimiz."

Karnını öptü ve sonra aşağıya doğru diliyle öptü. Sadece kısa bir dil darbesi, ama bacaklarının katlanmasına ve dizlerinin üzerinde ona katılmasına yetecek kadar.

"Bana babandan biraz daha bahset," dedi kendini bir uyarılma birikintisi içinde erimekten korumak için.

"Küçüklüğünden beri acımasızca işkence gördü. Ona ağza alınmayacak şeyler yapıldı. Bunu biliyorum çünkü bir keşiş olan amcam Elwinus'u ziyarete gittiğimde bana ilk yıllarını anlattı."

Konuşurken bile onun omuzlarını, göğüslerinin üstünü, parmak uçlarını öpüyordu.

"Kes şunu," diye bağırdı. "Aynı anda hem konuşup hem *de bunu* nasıl yapabiliyorsun? Konsantre olamıyorum."

Kıkırdadı ve onu da yanına alarak ayağa kalktı.

Onu yatağa yatırdıktan ve kendi tarafına geçip üzerine eğildikten sonra, "Demek ki artık evlenip çocuk sahibi olabilirim," diye devam etti.

Daha uzun süreli bir foresport için bekleyemeyen adam, bu açıklamayı yaptığında çoktan kızın içine doğru kayıyordu.

"Oh. Oh. Oh." Zirveye ulaşmasını geciktirmeye çalışırken şişirme sesler çıkardı. "Tekrar söyle."

"Evlenebilir ve çocuk sahibi olabiliriz." Adam kızın ağzına sıcak öpücükler kondurdu ve spazm geçiren kanalına yavaşça girip çıktı. "Bunu yapma şekline bayılıyorum, yüreğim."

"Ne yapmak?" diye soluk soluğa bağırdı. Göğüslerine dokunuyor, kulağına nefes veriyor ve içine öyle bir dalıyordu ki, her iniş darbesi kaygan kıvrımlarında zonklayan bir ağrıya dokunuyordu.

"Yumrukla beni karşıla."

O zaman ona ne söylediğini anladı. Önemli haberler. Ve yumruk hakkında değil. Onun omzuna bir tokat attı. "Neden buraya gelir gelmez bana söylemedin?"

"Sanki bana izin verecekmişsin gibi!" Adam onun boynuna doğru güldü ve kadın tüm vücudundaki dalgalanmaları, içinde dalgalanan sikine kadar hissetti. Bir kahkaha, diye karar verdi. Hoşuna gitmişti.

"Benimle evlenir misin Ingrith?" diye sordu vuruşları kısılıp sertleşirken.

"Başka seçeneğim var mı?" Şimdiden iki kez zirve yapmıştı ve bir diğerinin yaklaştığını hissedebiliyordu.

"Hem de hiç." Ona gülümsedi.

"Gülümsemenin beni nasıl etkilediğini söylemiş miydin?" "Tekrar söyle."

Heyecanı, kızın bile hissedebileceği bir seviyeye ulaştığında "Seni seviyorum, Ingrith." diyerek son bir kez daha içine girdi. Ve tohumlarını olması gereken yere döktü.

Daha sonra, onun sırtını okşayıp boynunu öperken, "Ben de seni seviyorum John. Sonsuza kadar."

"*Morgen gifu* için ne istersin kalbim?" diye sordu, ikinci kez seviştikten sonra. "Sanırım ertesi sabahı zaten birkaç kez yaşadık ve ben çok memnunum."

"Ne istediğimi tam olarak biliyorum," dedi, kendini kaldırıp onun üzerine eğildi, parmak uçlarını öpücükten şişmiş dudaklarına bastırdı, "ve bu mücevherler ya da toprak değil. Değerli baharatlar bile değil."

Kaşlarını ona doğru kaldırdı. "Sana ne vereyim o zaman?"

"Bir gül bahçesi."

Eğlenmediğin zaman zaman yavaş geçer.

Yeminlerini etmeleri için dört gece daha geçmesi gerekti; Ingrith'in büyüyen yumruları ve John'un üzüntüsü yüzünden Çünkü özel bir uzvunun kesilmesi tehdidiyle düğün töreninden sonraya kadar Ingrith'le yatması yasaklanmıştı. Ve tabii ki Cuma günü ya da Frigg Günü olması gerekiyordu, sanki haftanın hangi günü olduğunun bir önemi varmış gibi!

"O zamana kadar bir geminin pruvası gibi görüneceğim," diye yakındı Ingrith ona, yalnız kalmayı başardıkları nadir anlardan birinde.

"Sadece birkaç gün daha sürecek," dedi, "ve bir insan üremekte olduğunuzu zorlukla anlayabilir."

"Yalancı!" dedi koluna yumruk atarak. "Neredeyse dört buçuk aylık hamileyim, seni aptal."

"Büyük bir önlük giyin," diye tavsiye etti.

Ona, tavsiyesiyle ne yapabileceğini söyleyen bakışlarından birini attı.

"Bu arada, işte sana *arrha* hediyelerimden ilki." Kadının sağ elini tuttu ve üzerinde kabartmalı şahin bulunan ağır altın bileziği kadının elinin üzerine geçirdi.

üçüncü parmak. "Düğün töreninden sonra bunu sol eline geçireceksin. Bu bana itaat edeceğinin bir işareti olacak."

"Hah!" dedi, "Bu güzel yüzük bende kalacak, ama itaat yerine sana iyi öğütler vereceğimi söyleyelim. Ayrıca sana bir de hediyem var." Yanında taşıdığı kumaşa sarılı bir bohçayı açtı ve ona yumuşak deriden bir yarım çizme uzattı."

"Bir bot mu?" Adam kaşlarını kaldırarak ona baktı.

"Evet, düğün töreni sırasında otoritemin bir işareti olarak bununla kafana vuracağım. Sonra düğün gecemizde diğerini

Otoritemin bir işareti olarak yatağın *benim* tarafımda ayakkabı giy." Kadın ona sıırttı. "Hah!" O da sıırttı. "İkimizin de birbirimiz üzerinde otorite sahibi olmayacağımız konusunda anlaşalım." *Yetkili olmayı talep ettiğim bazı konular hariç.*

Tereddütle başını salladı, adamın ciddi olduğundan emin değildi.

Ama son gecelerde ustalaştığı bir şey olan yakın seks yapabilecekken boşa zaman harcıyorlardı. Onu arka bahçeye bakan bir bankta yanına çekti... Drifa'nın bitkiler konusundaki yeteneği sayesinde muhteşem bir bahçe. Çoktan düzinelerce Bu lanet düğünü atlattıktan sonra Northumbria'ya geri götürmesi için gül fidanları. "Drifa'nın benim için kazdığı tüm o bitkiler ben eve dönene kadar ölmüş olacak," diye yakındı.

"Bu kadar uzun sürmesi senin suçun," dedi Ingrith.

"Nasıl yani?" diye sordu ve aynı zamanda onu kaldırarak kendi koltuğuna oturttu.

kucak.

"Ooh, bundan haberim yok," dedi inler gibi bir sesle.

Daha rahat etmek için kıcını oynattı.

"Evet," dedi ve sonra konuyu değiştirdi, biraz seks sporu yapmaları gerekip gerekmediği hakkında konuşmak istemiyordu, anahtar kelime *birazdı*. "Annem ve üvey babam gelene kadar beklemeyi kabul etmek zorunda kaldım, eğer kastettiğiniz buysa. Annem beni asla affetmezdi.

onsuz evlendiler. Sonra Peder Elwinus için manastıra uğramaya karar verdiler. Norselands'a gelip ayinleri yönetmek için özel bir izin alması ne kadar hoş değil mi?"

"Çok güzel," dedi ama Peder Elwinus'u mu yoksa yarrağını kaldırıp kadının nemli kıvrımlarında *gezinecek* şekilde *topuklarını* sıkıştırmasını mı kastettiğinden emin değildi. İçine değil; ne de olsa bir söz vermişti.

Bunun bir "non-tup" olduğunu söyleyebilirsin. Ve Ingrith...azizler adına!...bir yetenekle

sadece o çekebilirdi, o kanal iterken konuşmaya devam etti. "Ve üvey kız kardeşlerin ve onların kocaları. Onları unutma."

"Bu kadar telaşlı olma, Ingrith. Kız kardeşlerin ve kocaları da geldi. Ve İskandinavya'daki tüm Vikingler de burada. Aaaah, işte böyle. Bir o yana bir bu yana dön. İşte böyle. Lanet olsun! Bunu nereden öğrendin?"

"Vikingler ziyafete bayılır. Babam beş yüz kişi bekliyor," dedi, onun aşağıda ne yaptığını görmezden gelerek ve düğün hazırlıkları hakkında saçmalayarak.

"Annemin benim için yaptığı o kırmızı tuniği giymeyeceğim. Bunu sana şimdi söyleyeceğim."

"Yapmak zorundasın. Düğün kıyafetlerimin süslemelerine uyuyor."

"Tuniğin üzerinde güller var, Ingrith. Altın işlemeli güller! Erkekler çiçek takmaz."

"Arı olmasını mı tercih ederdin?"

"Kahretsin, hayır!"

"Güller, o zaman. Lütfen," diye

yalvardı. "Kabul edersem benim için ne yapacaksın?"

"Buna ne dersin?" Ve cadı bacaklarının arasındaki kaslarla öyle bir şey yaptı ki, adam anında zirveye ulaştı. Zirveye çıkma konusunda onunla eşleşmediğinden değil. İkisi de saniyeler içinde nefes nefese kalmış ve zevkten inliyordu.

"Eee?" diye sordu nefes alışları normale döndüğünde ve başı adamın omuzlarına dayandığında. Kadın hâlâ onun kucagındaydı.

"Eğer bunu bir ya da beş kez daha yaparsan, istediğin her şeyi giyerim, hatta bir *gunna* bile."

Güldü ve onun boynunu öptü.

"O da neydi?" diye sordu, aşağıya doğru bakmak için doğruldu. "Ne?"

"Karnın hareket etti."

"Ah, şu! Sanırım o küçük Ingrith'ti." "Ya da küçük John."

Bir elini onun karnındaki elinin üzerine koydu ve birbirlerine şaşkınlıkla baktılar. İkisinin bu noktaya geleceğini kim düşünebilirdi ki?

"Son zamanlarda sana taptığımı söylemiş miydim?" diye sordu, sesi duygu yüklüdü.

"Yeterince değil," dedi, gözlerini çevreleyen yaşları silerken. Hamilelik nedeniyle son zamanlarda bunu çok yapıyordu, bu ve çok işemek. İkisi hakkında da yorum yapmamayı öğrenmişti. "Erkek olursa babamın ona bir uzun gemi hediye etmek istediğini söylemiş miydin?"

"Ve eğer bir kızsaa..."

"Bir de uzun gemi. Eşit muamele konusunda ısrar ettim."

Güldü. Tanrım, müstakbel gelininden nasıl da hoşlanıyordu. "Hadi gidelim Daha fazla şenlik eklemeden ve daha fazla insanı davet etmeden önce bu düğünü sonuçlandırın," dedi ve onun kucağından inmesine yardım ettikten sonra ayağı kalktı. "Bu gidişle Noel'e kadar burada olacağız ve çocuğumuzun Hawk's Lair'de doğmasını istiyorum."

OceanofPDF.com

BÖLÜM YIRMI İKİ

Parti hayvanları icat edilmeden önce onlar parti hayvanlarıydı.

John otuz bir yıl boyunca hiç böyle bir şey görmemişti. Geçmişte pek çok vahşi ziyafete katılmıştı ama bir İskandinav prensesiyle yaptığı bu düğün insanın aklını başından alıyordu.

İyi ki ılık bir sonbahar günüydü, çünkü normalde askeri tatbikatlar için kullanılan alanlarda bekleyen beş yüz ya da daha fazla misafirle ne yapacaklarını bilmiyordu. Bugün bir tören vardı.

Ingrith'in kız kardeşi Breanne tarafından inşa edilen ve Drifa tarafından güllerle bolca süslenen alışılmadık bir kafese sahip muazzam bir çadır.

Arkasında tanıkları duruyordu... sayılamayacak kadar çok. Eirik, Hamr, Rafn, Bolthor, evliliğinden olan iki erkek kardeşi, amcası Tykir. Ingrith'in şahitlerinin sayısı da az değildi. Vana da dahil olmak üzere dört kız kardeşi, kucağında bir haftalık bebek Baldr, annesi, Alinor Teyzesi ve Bolthor'un karısı Katherine. Hamr Joanna'yı da getirmek istemişti ama neyse ki sonunda bunu yapmayacak kadar sağduyulu davranmıştı.

O sabah erken saatlerde amcası Peder Elwinus tarafından Hristiyan törenlerine göre evlendirilmişlerdi.

İskandinav düğün töreni. Keşişe her iki dinde de yemin etmelerine karşı çıkıp çıkmadığını sorduğunda Elwinus omuz silkmişti. "Yeter ki pagan kanlı kurbanları yoktur."

Aslında kesinlikle kurban kesilmeyecekti ama gelecek ziyafet için çok sayıda hayvan çoktan kurban edilmişti. On iki domuz, on kızıl geyik, elli tavuk, yirmi tavşan ve bir fiyortu dolduracak kadar balık. Bir kara ayı bile düğünleri uğruna canını vermişti. Ingrith günlerdir mutfak cennetinde çeşitli yemekleri denetliyordu.

Ama durun, herkes arkasını dönüyordu. Ingrith kaleden ayrılmıştı ve şimdi babasının kolunda onlara doğru ilerliyordu. Ve ne kadar güzel bir görüntüydü!

Boğazında bir yumru oluştu ve zorlukla nefes alabildi.

Benim, diye düşündü ve kalbi bu bilginin sevinciyle gerçekten dolup taşı.

Önü bilek hizasında, arkası pileli, tüllü beyaz keten bir *gunna* giymişti. Yuvarlak boynunda ve bileklerinde altın iplikten güllerle işlenmiş kıpkırmızı ipek bantlar vardı. Bunun üzerinde geleneksel İskandinav önlüğü vardı, ancak bu seferki görkemli bir kıpkırmızıydı ve kenarları altın güllü beyaz şeritlerle çevriliydi. Başında dokuma hasır, gümüş örgü, şerit ve dantelden yapılmış muazzam bir başlık vardı. Altın sarısı saçları bugün açıktı ama kocasının yatağı dışında gelecekte toplanacaktı. Bu fikir hoşuna gitmişti.

Ingrith'in giysilerinin kıpkırmızısı onun kıpkırmızı tuniğiyle uyumluydu... ve evet, onu giymeyi kabul etmişti ve o kıpkırmızıydı, sadece kırmızı değil, defalarca düzeltilmişti. Onun da kenarları işlemeli gül şeritleriyle süslenmişti. Kim çiçek giyen bir adam duymuştu ki? Ama sırtıtmaktan kendini alamayan Rafn dışında kimse onun itirazlarını dinlemedi. John gerçekten de Ingrith'i memnun etmek istiyordu. En azından ince pantolonu ve çizmeleri siyahtı ve diğer tek süslemesi altın işlemeli kemeriydi.

Yaklaştıklarında adam Ingrith'e gülümsedi ve Ingrith de endişeyle ona gülümsedi.

Hah! Onun çarpan kalbine bir el koymalı.

Parmaklarını onunkilerle birleştirdi ve ikisi de bugün kanun sözcüsü ve bir çeşit bakan olarak görev yapacak olan babasıyla yüzleşmek üzere döndüler. Yaşlı adam, sakalını ve yan örgülerini süsleyen mücevherlerle bir gemiyi batıracak kadar kraliyet mavisini içinde muhteşem görünüyordu.

Kral Thorvald kollarını yukarı kaldırdı ve şöyle dedi: "Dinleyin, tanrılar ve Tek Tanrı, dostlar ve aile. Gelin bugün Atmaca İni'nden John, Lord Gravely ve Stoneheim Prensesi Ingrith'in düğününe tanıklık etmek için bize katılın."

Önlerindeki masada bir kadeh kırmızı şarap, bir kâse arpa tohumu, kehribar çivili bir bıçak, gümüş bir kordon, Thor'un *Mjollnir*'ine benzer bir çekiç ve yumruk büyüklüğünde yuvarlak bir taş vardı. John yapılacak törendeki rolünü prova etmişti.

İlk olarak, John kadehi eline aldı ve İskandinav ayininin kendi revize edilmiş versiyonunda, "Bu nektardan Ingrith ve ben, gelecekte birbirimizle iyi anlaşabilmemiz için cennetteki bilgi kuyusundan gelen bilgelikle dolalım" diyerek baş döndürücü demden bir yudum aldı.

Fincanı dudaklarına yerleştirdi, böylece aynı yerden içecekti. İçtikten sonra şöyle dedi: "Bu nektardan bize

Tanrıların bilgeliği ve John, benim daha büyük bir bilgiye sahip olduğumu fark etsin."

Kalabalık güldü. Babası kaşlarını çatı. Ve John onun kalçasını çimdikledi.

Bundan sonra kral tohumlardan bir avuç aldı ve bir kısmını Freyja'nın omuzlarına, bir kısmını onun omuzlarına ve geri kalanını da kendi omuzlarının üzerine atarak şöyle dua etti: "Freyja, Bereket tanrıçası, bu birlikteliği oğullar ve refahla kutsa."

"Doğurganlık!" John mırıldandı. "Bunun bir sorun olacağını

sanmıyorum." O da üzüntüyle mırıldandı: "Peki ya kız çocukları?"

Babası mırıldandı, "İkiniz de dişlerinizi kapatın, aksini söylemeyeyim."

Bunun üzerine Ingrith, John'a ucunda altın bir alyans bulunan yeni bir kılıç hediye etti. John da ilk oğulları için kendi kılıcını ona verdi.

John onun elini tuttu, böylece her ikisinin de bilekleri yukarı doğru açıkta kaldı. Kral bıçağı aldı ve hızla her ikisinin de bileklerinde derin bir kesik açarak gümüş kordonla bilekten bileğe birbirine bağladı.

Kralın başını sallamasıyla John yeminini tekrarlamaya başladı: "Bugün kanım seninkiyle nasıl birleştirse, Ingrith, tohumum da öyle birleşecek." Nefesinin altında, sadece onun duyabileceği şekilde fısıldadı, "Bence tohumum zaten yeterince kaynaştı, değil mi?"

Elini sertçe sıktı ve "Uslu dur" diye fısıldadı.

Yemine devam etti, "Kanımızın bu karışımıyla, sana sadakat yemini ediyorum..."

Yemini tekrarlama sırası ondaydı ve bunu net bir sesle yaptı. "Kanımızın bu karışımıyla, sana bağlılık yemini ediyorum."

"Zamanın başlangıcından zamanın sonuna kadar..."

"Zamanın başlangıcından zamanın sonuna kadar..." diye tekrarladı.

"...bilinsin ki ben, Şahin İni'nden John, kalbimi sana veriyorum, Stoneheim'lı Ingrith."

Ve dedi ki, "...bilinsin ki ben, Stoneheim'lı Ingrith, kalbimi sana, Şahin İni'nden John'a veriyorum."

Bunun üzerine John çekici aldı ve yukarı kaldırarak ezmek için aşağı indirdi. Taş. "Gök gürültüsü tanrısı Thor ve onun kudretli çekici *Mjollnir* gibi, karımı tüm tehlikelerden koruyacağım. Onun düşmanı benim düşmanım olacak. O artık benim kalkanımın altında."

John'a daha önce anlatılan ayinlerin bir parçası olmamasına rağmen Ingrith hemen ekledi: "Ve o da benim altımda."

"Bitti!" diye bağırdı kral ve kalabalığın içinden yüksek sesli bir tezahürat yankılandı.

Sonra John Ingrith'i öptü. Aç bir şekilde. Ve kimin izlediğini umursamadı.

"Sen benimsin," dedi.

"Ve sen de benimsin," diye karşılık verdi.

Şimdi, iyi kısmı geldi. Ziyafet. Ama önce *brudh hlaup* ya da gelin koşusu. Ingrith elbisesinin eteklerini çoktan kaldırmıştı ve kaleye doğru koşuyordu. Çok geçmeden onu yakaladı ve kılıcını eşiğe bıraktı. Eğer kılıcın üzerine basarsa, bu onun karısı olarak yeni statüsünü kabul ettiğini gösterecekti. Kapı pervazına yaslandı, Kollarını göğsünde kavuşturmuş, ayak bileklerini çaprazlamış, tembel tembel sırtıyordu.

Karşı mı çıkacaktı, yoksa boyun mu eğecekti?

Tereddüt ediyormuş gibi yaptı, sonra onun kollarına atladı. Onu mutlulukla etrafında döndürdü, yüzünü kokulu boynuna gömdü. O da Başlıkları yere düştü ama umursamadılar. Artık birleşmişlerdi. Bir olmuşlardı. Sonsuza kadar.

"Seni seviyorum," dedi ona bakmak için geri çekilerek.

"Ben de seni seviyorum," dedi mutluluk gözyaşları yanaklarından süzülürken.

Çok sonra, sayısız kadeh kaldırma, iyi yemek ve içki, dans ve müzikten sonra Bolthor ayağa kalktı. Elbette şenlikleri kutlamak için bir şiiri vardı. İlk başta bir *mansongr*, özel bir tür aşk şiiri yazmak istemişti ama John ve Ingrith itiraz etmişti. Onun yerine, kendi düşünleri için yazdığı kasideyi aldılar.

*Bir zamanlar bir Sakson
delikanlısı vardı. Biraz deli
olduğunu düşünüyordu.
Vikingli bir bayan geldi
Çok geçmeden neyin yanlış olduğunu öğrendim.*

*Kavga etti, demiryolu
yaptı, çok fazla bira içti.
Ama ne yazık ki
Sonunda çözüldü. Çünkü*

kim inkar edebilir

*Konu bir kadının kalçasına geldiğinde, hem
de Viking kalçasına.
Sakson bir adamın iyi niyetleri boşa gider.*

*Bu destandan çıkarılacak ders şu:
Bir Viking kadını bir erkek istediğinde,
o erkek onun olur.
Ama daha önemlisi,
Bilmediği şey ise
Başından beri ona sahip olmaya niyetliydi.*

Northumbria'da fırtınalı bir kış gününde, neredeyse dört ay sonra, on saatlik bir doğumun ardından Hawk's Lair'de bir bebek dünyaya geldi. Babasının tahmin ettiği gibi siyah saçlı, mavi gözlü bir kız çocuğuydu. Ingrith'in rahminden çıkan sıcacık bebeği ilk kez kucağına aldığı anda ağladı.

Ona Rose adını verdiler.

OceanofPDF.com

OKUYUCU MEKTUBU

Sevgili okuyucu:

Hey, dört prenses gitti, bir tane kaldı! Ingrith'in hikâyesi hakkında ne düşünüyorsun? Peki ya Şahin İni'nden John? Onun hikayesi uzun zamandır bekleniyordu.

Daha önce de söyledim ve tekrar edeceğim... Bir Viking'i sevmelisiniz. Ve ben özellikle seviyorum çünkü kanımda Viking var, ta onuncu yüzyılda Normandiya'nın (Norsemandy) ilk dükü olan çok çok uzak büyük büyükbabam Ganger Rolf'a kadar uzanıyor.

Kendi büyükbabamın adı Magnus'tu.

Umarım bu kitaptaki doğum kontrolü meselesi sizi rahatsız etmemiştir. İnanın bana, erkekler gebe kalmayı engellemeye çalışıyorlardı. İsa'nın zamanında. Hatta mağara adamları bile bunu denemiş olabilir. Bunun doğru olduğunu biliyorum çünkü bir keresinde bir yazarlar konferansında otururken bir kadın ne yazdığımı sordu. Umursamaz bir şekilde, kitabımın modern bir kadının Viking kadınlarına yardım etmek için zamanda geriye gitmesiyle ilgili olduğunu söyledim.

ev yapımı prezervatifler. Oldukça muhafazakar görünümlü bu kadın bana baktı ve "Prezervatif müzesine gittiniz mi?" dedi. Meğer Kanada'daki gerçek bir prezervatif müzesinin küratörüymüş. Daha sonra bana doğum kontrolü ve prezervatiflerin tarihçesini anlatan posterler gönderdi. O posta tüpünü açan oğlum çok eğlendi ve bana şöyle dedi: "Annem heavy metal müzik dinlememe izin vermiyor ama yine de ağır kauçuk prezervatifleri var. Posterler!"

Viking Bir Şövalye Alır'ın, gevşek bir şekilde bağlantılı bir serinin (sırasız okunabilen bağımsız kitaplar) devamı niteliğinde olduğunu unutmayın. En son Breanne'in hikayesi olan *Viking in Love* vardı. Ama ondan önce *The Reluctant Viking*, *The Outlaw Viking*, *The Tarnished Lady*, *The Bewitched Viking*, *The Blue Viking*, *My Fair Viking* (Tyra'nın hikayesi) ve *A Tale of Two Vikings*. Bu kitaplar, eğer henüz mevcut değilse, yakında tekrar basılacaktır.

Eski ve yeni kitaplarım, şecere tablolarım, videolarım, ücretsiz kitaplarım ve diğler güzel şeyler için lütfen www.sandrahill.net adresindeki web sitemi ziyaret edin. Kitaplarım hakkındaki görüşlerinizi ve bundan sonra ne görmek istediğınızı bilmek isterim.

Her zaman olduğu gibi, okumalarınızda size gülümsemeler diliyorum.

Sandra Hill

OceanofPDF.com

SÖZLÜK

Arrha-damat tarafından geline verilen bir dizi hediye; herhangi bir sözleşmeyi mühürlemek için verilen para veya değerli şeyler.

Asgard-Tanrıların evi. Braies-erkekler tarafından giyilen ince pantolon.

Brudh gumarind-Damadın gezintisi. Brudh hlaup-gelinin koşması.

Brynja zincirli posta gömleği.

Burh (ya da burgh)-İlk olarak Kral Alfred tarafından yaklaşık M.S. 871 yılında Britanya'nın stratejik yerlerinde inşa edilen kaleler ya da müstahkem kasabalar.

Sonunda kasaba olarak bilinmeye başladılar. Burh ismi önce burgh, sonra bury, sonra da borough oldu. Dolayısıyla, bu son eke sahip herhangi bir modern kasaba genellikle bin yıl öncesine dayanan orijinal bir müstahkem kasaba olduğu anlamına gelir.

Castellan - kale lordunun yokluğunda bir kaleyi yöneten kişi.

Companaticum-"ekmeğin yanında giden şey", genellikle evin içinde sürekli kaynayan koyu et suyu tenceresinde ne varsa o anlamına gelirdi.

Büyük mutfak kazanı. Genellikle et parçalarıyla dolu. Ne yazık ki uzun süre temizlenmez.

Coppergate, onuncu yüzyıl York'unda (o zamanlar Jorvik ya da Eoforic olarak biliniyordu) tüccar ve zanaatkârların ticaret için tezgâhlarını kurdukları işlek ve müreffeh bir bölgedir.

Drukkin (veya drukinn)-sarhoş, Eski Nors dilinde.

Ealdorman, krallık mahkemelerine başkanlık eden ve kendi bölgesinde kraliyet emirlerini yerine getiren bir kraliyet görevlisi. Daha sonraki kontlarla karşılaştırılabilir.

Ell-genellikle kumaştan, 45 inç eşit bir ölçü.

Encaustum - onuncu yüzyılda meşe ağacından elde edilen ve asit içeren safraların (kabuktaki çıban benzeri sivilceler) ezilmesiyle elde edilen bir mürekkep türü.

Sirke ya da yağmur suyu ile karıştırılan bu madde arap zıkkını ile koyulaştırılıyordu. Demir tuzları mürekkebe renk katıyordu.

Hektar (arazi)-yaklaşık iki buçuk dönüme eşittir.

Hide-bir köylüyü ve ailesini geçindirecek normal araziye eşit olan, kabaca 120 dönümlük ekilebilir ilkel bir arazi ölçüsü.

Hird daimi birlikleri.

Housecarl-Bir kral ya da soyluya tahsis edilen daimi birliklerin bir parçası.

Jorvik-Saksonlar tarafından bilinen Viking Çağı York'u için kullanılan Viking kelimesi ve

Eoforik olarak Romalılar.

Lygisogur yalan hikayeleri.

Mancus/es (altın)-altı şiline eşittir. Mansongr-kız şarkısı ya da aşk şiiri.

Minna - Eski Nors dilinde "anı" anlamına gelen bir terimdir, ancak daha sonra "anma kupası veya kadeh kaldırmayı" belirtmek için kullanılmaya başlanmıştır.

Morgen gifu - düğünden bir gün sonra damadın memnun olduğunu göstermek için verdiği sabah hediyesi. Aslında başlık parası üç parçadan oluşurdu: damat veya ailesi tarafından verilen mundr ve morgen gifu ile gelinin ailesi tarafından damada verilen heiman flygia.

Norsemandy - Normandiya'nın onuncu yüzyıldaki adı.

Anglo-Sakson krallıklarından biri olan Northumbria, güneyde İngiliz krallıkları, kuzey ve kuzeybatıda ise İskoçlar, Kumbrialılar ve Strathclyde Galleri tarafından sınırlandırılmıştır.

Odal haklar-kalıtım kanunları.

Sennight-bir hafta.

Skyrr (veya skyr)-süzme peynire benzer yumuşak peynir.

Sulung - sekiz öküzden oluşan tek bir saban takımıyla ekim altında tutulabilen alan, iki deriye eşittir.

Sumbel - Vikinglerin bir ziyafette içki kadehini elden ele dolaştırma uygulaması; bu uygulamada her alıcının kadeh kaldırması ya da övünmesi, bir şarkı söylemesi ya da bir hikâye anlatması beklenir.

Thrall-köle.

Valhalla-Odin'in salonu, savaşta ölen Viking savaşçılarının sonsuzluğu geçirdiği yer.

Valkyrieler-kadın savaşçılar.

Wattle and daub-eski inşa yöntemi. Wergild (veya wergeld)-bir adamın değeri.

Witan ya da witenagemot - kralın danışmanlar konseyi, İngiliz Parlamentosu'nun öncüsü.

OceanofPDF.com

USA Today ve *New York Times*'a doyamıyorum
çok satan yazar Sandra Hill?

Muhteşem kitaplarına göz atmak için sayfayı çevirin.
Kovboylardan Vikinglere, Navy SEAL'lerden Güneyli kötü
çocuklara, Sandra'nın kitaplarının her biri tutku, yaratıcılık
ve benzersiz zekânın eşsiz karışımına sahiptir.

Sandra Hill'in Dünyasına Hoş Geldiniz!

OceanofPDF.com

Viking Bir Şövalye Alır

Hawk's Lair'den John için, güzel bir kadının beklenmedik bir şekilde kapısında belirmesi her zaman hoş karşılanır. Ancak bu çekici Viking kadınının, Ingrith Sigrundottir'in gelişi - büyüleyici gülümsemesi ve davetkâr kıvrımlarıyla -Farklıdır... Çünkü asi bir yetim sürüsüyle birlikte gelmektedir. Ve Ingrith'in efsanevi şövalyenin misafirperverliğinden daha fazlasına ihtiyacı vardır; korunmaya ihtiyacı vardır. Çünkü onun yükleri arasında tahtta hak iddia eden küçük bir çocuk da vardır

-Katil Kral Edgar Viking kanı peşindeyken tehlikeli bir ayırım.

Tutkulu bir adam olan John onları güvende tutacaktır ama karşılığında çok değerli bir şey istemektedir: Ingrith'in kalbi, dudaklarının ilk buluşmasıyla alınacak...

OceanofPDF.com

Aşık Viking

Larkspurlu Caedmon, Breanne'in şimdiye kadar karşılaştığı *en iğrenç hödüktü*. Kız kardeşleriyle birlikte onun şatosuna vardıklarında, Caedmon bir gece bira içtikten sonra yatarken, vahşileşmiş bir malikâne tarafından karşılandılar. Ama Breanne dayanmak zorundaydı, çünkü umutsuzca korunmaya ihtiyaçları vardı... ve o oldukça yakışıklıydı.

Kralın hizmetinde geçirdiği dokuz uzun aydan sonra Caedmon'ın tek istediği huzurdu, kalesinde koşuşturan beş Viking prensesi değil. Ve odasına dalan ateşli kızıl, içlerinde en kötüsüydü. Onu kovmalıydı ama Stoneheim'lı Breanne için çok daha iyi bir planı vardı; onu şehvet içinde bir Viking yapacak bir plan.

OceanofPDF.com

Gönülsüz Viking

Kendi kendini motive etme kasetinin Ruby Jordan'ın sorunlarını çözmesine yardımcı olması gerekiyordu, yeni sorunlar yaratmasına değil. Bunun yerine, sert vücutlu savaşçıların ve güzel bakirelerin olduğu bir çağa sürüklendi. Ancak on yüzyıl geçmişteki dünya, içki ve neşeden ibaret değildi. Ruby ortaçağı güncellemeye çalışırken bile, kadınlara bakışı Karanlık Çağ'da kalmış bir İskandinavla uğraşmak zorunda kaldı. Ve daha da kötüsü, kaslı Thork onu Kocasının yüzü, alışkanlıkları ve Ruby'den kaçma arzusu. Aynı adamı iki kez kaybetmemeye kararlı olan Ruby, isteksiz Viking'i fethedecek ve onu aşkının hevesli bir esiri yapacak cesur bir baştan çıkarma planladı.

OceanofPDF.com

Haydut Viking

Efsanelerdeki Valkyrieler kadar uzun ve çarpıcı olan Dr. Rain Jordan, savaşçı yönlerine rağmen İskandinav atalarıyla gurur duyuyordu. Ama kendini kâbus gibi bir savaş alanında bulup rüyalarının barbarını kurtarmak zorunda kaldığında buna inanamaz.

Ölümçül kılıcıyla tek bir hamlede bir düzine Sakson'u öldürebilen vahşi gözlü bir savaşçıydı ama Selik gelecekte gelen bu şuh fahişeyi kontrol edemiyordu. Eğer Selik dikkatli olmazsa, bu büyüleyici siren kalbini ele geçirecek ve **Haydut Viking**'den bir aşk savaşçısı yaratacak.

OceanofPDF.com

Lekeli Kadın

Kibar toplumdan sürgün edilen Hawk's Lair'in Leydi Eadyth'i günlerini hacimli bir peçenin altında saklanarak arılarıyla ilgilenerek geçiriyordu. Ancak toprakları tehdit altına girince, Leydi Eadyth kendisine isminin korumasını sağlayacak bir koca aramaya başladı.

Ülkedeki en güzel genç kızları sevmekle ve onları terk etmekle ünlü Ravenshire'lı Eirik, İngiltere'nin en erkeksi bekâarıydı. Yine de gizemli bir kadın ona iffetli bir evlilik yemini teklif ettiğinde En nefret ettiği düşmanından intikam almak isteyen Eirik bunu reddedemezdi. Ancak şehvetli şövalyenin planları, lekeli leydinin aşkının tatlı acısına yenik düştüğünde ters gitti.

Büyülenmiş Viking

Azılı İskandinav savaşçılarının bile kötü günleri olur. Tykir Thorksson'un yapmak zorunda kaldığı şeyler, akli başında bir Viking'i çıldırtmaya yeterdi; kızıl saçlı bir bakireyi yakalamak, onu her yerde takip eden koyun sürüsüne katlanmak, beceriksiz kardeşlerini kovalamak. Ama bir erkek, Norveç Kralı'nın en değerli uzvuna zarar veren bir büyücüden ne bekleyebilirdi ki? Eğer bu yeterince kötü değilse, Tykir Parlak kızıl saçların ve çillerin büyüüne karşı hiç de bağışıklığı olmadığını fark etti. Belki de büyüyü tersine çevirebilir ve onu güçlü kılıcıyla değil, bir Viking erkeğinin en büyük büyüyle esir alabilirdi: göz kırpma ve gülümseme.

OceanofPDF.com

Mavi Viking

*Viking Rurik için, Maire of the Moors'u terk ettiğinden beri hayat yaşamaya değmez olmuştur. Mesele onun ateşli kızıl saçlarını ya da öpülesi dudaklarını özlemesi değil. Hayır, çılgın bir aşk gecesinden sonra yüzüne yaptırdığı utanç verici mavi zikzak dövme. Kendisiyle gurur duyan vahşi bir savaşçı için muazzam boyu, yatak sporlarındaki uzmanlığı ve iyi tonlanmış kasları, bu mavi çizgi bardağı taşıran son damladır. Sonunda cadıyı dize getirecek ya da denerken ölecek. Hatta belki de evlenmek için ona yalvaracak... Yeter ki artık **Mavi Viking** olmayacağına söz versin.*

OceanofPDF.com

Viking'in Esiri
(orijinal adı MY FAIR VIKING)

Tyra, Savaşçı Prenses. İyi bir av olmak için *fazla uzun, fazla gürültülü* ve fazla vahşi. Ama hasta babası, narin, yumuşak huylu ve güzel dört kız kardeşinin, Tyra bir koca bulana kadar evlenemeyeceklerine karar vermiştir. Ve sonra babasının hayatını kurtarmak için çıktığı bir yolculuk Tyra'yı Şifacı Adam'la yüz yüze getirir. İnsan formunda bir tanrı olan Adam, uzun boylu, kaslı ve mükemmel orantılıdır. Adam'ın Tyra'nın planlarına uymayı reddetmesi çok kötüdür; bir kadın onu bağlayıp omzuna atmaktan ve sonsuza dek mutlu yaşamak için gün batımına doğru yelken açmaktan başka ne yapabilir ki?

OceanofPDF.com

İki Vikingin Hikayesi

Toste ve *Vagn Ivarsson*, trajik bir savaşın ardından Valhalla ile birlikte yüzleşmek üzere olan tek yumurta ikizi Vikinglerdir ya da belki daha da trajik bir şey vardır: otuz bir yıl sonra ilk kez ayrılmak. Ne yazık ki en cesur Viking bile eninde sonunda en iyi dostunu geride bırakmak ve tüm rakiplerin en korkuncuyla, hayatının aşkıyla savaşmak zorundadır. Peki ya bu aşk Evcimen Helga ya da dünyanın en yaşlı acemisi Leydi Esme olsaydı? Rahibe mi?

İki Vikingin Hikayesi size iki kat gözyaşı, iki kat cızırtı ve iki kat kahkaha yaşatacak... ve kendi Vikinginizi dilemenizi sağlayacak.

OceanofPDF.com

Son Viking

*Saf, katıksız bir erkek olarak 1.80 boyundaydı. Deri bir tunikten başka bir şey giymiyordu ve Profesör Meredith Foster'ın oturma odasında duruyordu. Ortaçağ tarihçisi kendine onun bir eşek şakasının parçası olduğunu söylemişti ama geniş altın kemeri, eski dili ve nasırlı elleriyle bu kaslı yabancı çok... otantik görünüyordu. Ve büyükbabasının bir Viking gemisini yeniden yaratma hayalini gerçekleştirmesine yardım ederken, onu kendi hayalleri. Ta ki kaderin onu **Son Viking**'in sevgi dolu kollarına atıp atmadığını merak edene kadar.*

OceanofPDF.com

Truly, Madly Viking

*Joe adında **bir** Viking mi? Jorund Ericsson*, modern bir akıl hastanesine düşen onuncu yüzyıldan kalma bir Viking savaşçısıdır. Maggie McBride, yanlışlıkla Joe adını verdiği bu muhteşem İskandinav'ı "tedavi" edebilecek şanslı bir psikologdur.

One Flew Over the Cuckoo's Nest'i duymuşsunuzdur. Peki ya *Guguk Kuşu'nun Üzerinden Bir Viking Uçtu*'ya ne dersiniz? Asıl soru şu: Bu yuvadaki guguk kuşu kim? Ve neden herkes gülüyor?

OceanofPDF.com

Çok Viril Viking

Magnus Ericsson basit bir adamdır. İlkbaharda çift sürdükten sonra yeni dönmüş toprağın kokusunu sever. Yatak kürkleri içinde yumuşak bir kadının altında hissetmeyi sever. Dövüş kolundaki iyi bir kılıcın ağırlığını sever.

Ama Kutsal Thor'un hoşuna gitmeyen şey, kendisine yüklenen can sıkıcı çocuk sürüsüdür. Ya da gizemli tesadüfler onu yeni ve tuhaf bir diyara, *Holly Wood* Krallığı'na sürükler. Burası, halkın onun bir *fahişe* olduğunu düşündüğü (her ne demekse) ve hayallerinin kadını olan şarap üreticisinin onun ruh eşi olduğunu kabullenemediği bir yerdir... Olağanüstü yetenekleri olan bir adam, üstelik... **Çok Virile Viking.**

OceanofPDF.com

Wet & Wild

Bir Viking ile bir Navy SEAL'i bir araya getirirseniz ne elde edersiniz?

Geçmişin vahşi içgüdülerine ve Amerika'nın en seçkin savaş birliklerinin sıkı eğitimine sahip bir savaşçı mı? Yaklaşık bin yıldır bir kadınla birlikte olmamış, tamamen tutkulu bir kahraman mı? Umutsuz bir aşkla yanıp tutuşan bir romantik mi? Her ne olursa olsun, her yerdeki kadınlar onunla tanışmak için sabırsızlanıyor ve hikayesinin... **Islak ve Vahşi** olacağı garanti.

OceanofPDF.com

Sıcak ve Ağır

Teğmen Ian MacLean, özel operasyon görevine hazırlanırken *hedefi içeride ve dışarıda olmaktadır*. Yüksek eğitilmiş Navy SEAL'lerden, dünyanın en sert, en güçlü savaşçılarından oluşan bir ekibe liderlik ediyor ve kaybedecek hiçbir şeyi yok. Madrene

O doğmadan bin yıl önceki bir zamandan geliyor.

geleceğe indiği fikrine kapılır. Onu bağladıktan sonra, güzel cadaloz ona bir eğitim çavuşunu anaokulu öğretmeni gibi gösteren bir dil kırbacı verir. Sonra da kendine aşırı güvenen erkeklerle başa çıkmak için kendine has bir yöntemi olduğunu söyler ve işler... **Sıcak ve Ağır** bir hal alır.

OceanofPDF.com

Açıkçası, canım...

Bayou'da Kayıp... Selene'in üç büyük tutkusu vardı: Erkekler, yemek ve Rüzgâr Gibi Geçti. Ancak göz alıcı model kendini her zaman hem beslenmeye hem de şefkate aç buluyordu. Yüksek modanın önemsiz dünyasından bıkmıştı, yeni bir hayata başlamadan önce son bir iş için New Orleans'a gitti. Yeni hayatının yepyeni bir zaman içereceğini bilmiyordu- yaklaşık 150 yıl önce! Selene yemeğe doyamıyor, ya da endişe verici derecede yakışıklı bir adama. Karanlık ve düşünceli James Baptiste, umursadığı tek sevgilisiydi. Ve Tanrı'nın şahitliğinde, sevdiği adam olmadan bir daha asla yaşamayacağına yemin etti.

OceanofPDF.com

Daha Tatlı Vahşı Aşk

Şaşırtıcı derecede nazik ellerin dokunuşu, uçsuz bucaksız mavi gözlerin parıltısı, bembeyaz öpücüklerin yakıcılığı... Dr. Harriet Ginoza bir kez daha coşkulu bir fantezinin içine sürüklendi. Modern psikolog, arzusunun nesnesinin küçümsemesi gereken her şey olduğunu biliyordu, yine de her seferinde, tarihi bir romandan fırlamış tehlikeli derecede yakışıklı bir haydutun hayallerinde kendini kaybetti. Harriet hayalindeki sevgilinin başına bela açacağına asla inanmadı ama kaderin bir cilvesi onu Eski Güney'e geri götürdü ve onunla kanlı canlı karşılaştı. Hayal kırıklığına uğrayan Etienne Baptiste, onun gizli isteklerinden hiçbirini yerine getirmeyi reddetti. Eğer Harriet'in aşkını gerçekleştirme umudu varsa

Hayalleri tutkulu bir gerçekliğe dönüştüğünde, bu büyücüyü hayal edebileceğinden çok daha tatlı ve vahşi bir aşkla baştan çıkarması ve her dakikasının tadını çıkarması gerekecekti.

OceanofPDF.com

Aşk İksiri

Şöhret ve servet Dr. Sylvie'ye sadece bir yudum uzaklıkta.

Fontaine karşı cinsi cezbetmeyi garanti eden kimyasal bir formül keşfeder. Kendi aşk hayatı tamamen varsayımsal olsa da, utangaç kimyagerin profesyonel geleceği güvence altındadır... tabii bir insan kobay bulabilirse. Ancak kötü çocuk Lucien LeDeux - en çok Batakılık Avukatı olarak bilinir - yanlışlıkla bir jelibon içine gizlenmiş bir aşk iksiri yutmadan önce bile başa çıkabileceğinden daha fazlasıdır. Ortalık yatıştığında, Luc ve Sylvie Bazı yakıcı sorulara cevaplar-bir erkek aşırı testosteron yüklemesinden ölebilir mi? Heteroseksüel bir kadın tüm cinsel organlarını kaybedebilir mi? Ve eski moda romantizmin hâlâ aşk için en iyi katalizör olduğunu öğrenirler.

OceanofPDF.com

Beni Şefkatle Sev

Bir zamanlar sihirli bir krallıkta yakışıklı bir prens yaşarmış.
Herkes ona Beyaz Atlı Prens diyordu. Ve bu topraklara bir nazik prenses. Onun Sindirella olduğunu söyleyebilirsiniz... Wall Street Sindirellası. Tamam, eğer doğruluk konusunda titiz olacaksanız, bu peri masalında krallık Manhattan'dır. Ama Büyük Elma'da sihir var, değil mi? Ve belki de Prens zaman zaman pek de sevimli olmayabilir ve bu prensesi düşünürken akla gelen ilk kelime "nazik" değildir. Ama yine de sonsuza dek mutlu olmak istiyorlar ve bunu elde edecekler.

OceanofPDF.com

Desperado

Kötü şöhretli bir haydut ve onun skandallarla dolu metresiyle karıştırıldı,
Los Angeles'lı avukat Rafe Santiago ve Binbaşı Helen Prescott kendilerini kanunun yanlış tarafında buldular. Kuralların hiçbir anlam ifade etmediği bir zamanda ve yerde Helen, Rafe'in sert, bronz vücudunu garip bir şekilde rahatlatıcı buluyor ve delici mavi gözleri onu yatağını paylaşmaya çok istekli bırakıyordu. Onun alaycı Açıklamalar onu tamamen kadın gibi hissettiriyordu ve her geceyi kendi **Desperado**'sunun kollarında geçirebilmek için tedbiri elden bırakmaya hazırdı.

OceanofPDF.com

Yazar Hakkında

Penn State mezunu olan **SANDRA HILL**, on yılı aşkın bir süre New Jersey ve Pennsylvania'daki yayınlarda yazar ve eğitim editörü olarak çalıştı. Ciddi konular hakkında yazmak ona en karanlık hikayelerin bile aydınlık tarafını aramanın erdemlerini öğretti. Bir borsacının eşi ve dört erkek çocuk annesidir.

Web sitesini *www.sandrahill.net* .adresinde ziyaret edin

En sevdiğiniz HarperCollins yazarı hakkında özel bilgiler için *www.AuthorTracker.com* adresini ziyaret edin.

OceanofPDF.com

[Sandra Hill'den Aşk Romanları](#)

VIKING BİR ŞÖVALYE ALIYOR
VIKING AŞIK
SICAK & AĞIR
ISLAK & VAHŞİ
İKİ VIKINGİN HİKAYESİ
ÇOK ERKEKSİ VIKING
BENİM GÜZEL VIKINGİM
MAVİ VIKING GERÇEKTEN,
ÇILGINCA VIKING AŞK
İKSİRİ
BÜYÜLENMİŞ VIKING BENİ
SEV SON VIKING
DAHA TATLI VAHŞİ AŞK DESPERADO
FRANKLY, MY DEAR
LEKELİ KADIN HAYDUT
VIKING GÖNÜLSÜZ
VIKING

OceanofPDF.com

Telif Hakkı

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür veya hayali olarak kullanılmıştır ve gerçek olarak yorumlanmamalıdır. Yaşayan veya ölmüş gerçek olaylar, yerler, kuruluşlar veya kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

VIKING BİR ŞÖVALYE ALIR. Telif hakkı © 2010 Sandra Hill'e aittir. Uluslararası ve Pan-Amerikan Telif Hakkı Sözleşmeleri uyarınca tüm hakları saklıdır. Gerekli ücretlerin ödenmesiyle, size münhasır olmayan, bu e-kitap metnine ekrandan erişmek ve okumak için devredilemez hak. Bu metnin hiçbir bölümü HarperCollins e-books'un açık yazılı izni olmaksızın çoğaltılamaz, aktarılamaz, indirilemez, derlenemez, tersine mühendislik uygulanamaz veya herhangi bir bilgi depolama ve erişim sisteminde, elektronik veya mekanik, şu anda bilinen veya bundan sonra icat edilecek herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla saklanamaz veya tanıtılamaz.

Avon Books ciltsiz ilk baskı: Eylül 2010 EPub Baskı ©

Temmuz 2010 ISBN: 978-0-06-200889-3 10 9 8 7 6 5 4 3

2 1

OceanofPDF.com

Yayıncı Hakkında

Avustralya

HarperCollins Publishers (Australia) Pty. Ltd. 25
Ryde Yolu (Posta Kutusu 321)
Pymble, NSW 2073, Avustralya
<http://www.harpercollinsebooks.com.au>

Kanada

HarperCollins Kanada
2 Bloor Street East - 20th Floor
Toronto, ON, M4W, 1A8, Kanada
<http://www.harpercollinsebooks.ca>

Yeni Zelanda

HarperCollins Publishers (Yeni Zelanda) Limited
P.O. Kutusu 1
Auckland, Yeni Zelanda
<http://www.harpercollinsebooks.co.nz>

Birleşik Krallık

HarperCollins Publishers Ltd.
77-85 Fulham Palace Road
Londra, W6 8JB, Birleşik
Krallık
<http://www.harpercollinsebooks.co.uk>

Birleşik Devletler

HarperCollins Publishers Inc. 10
Doğu 53. Sokak
New York, NY 10022
<http://www.harpercollinsebooks.com>

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

